

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΣΤ'.

1932

16-295

Πατρίδα
Τό παιδί

ΡΑΠΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
Δος ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
Διπλωματούχου Μοδίστας
ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α

ΟΔΑ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ
ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ

Ράψιμο

καλλιτεχνικό

και με γούστο

ΤΙΜΑΙ ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΑΙ

Μία επίσκεψις θά σάς πείση

ΚΙΣΣΙΝΓΑ
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΑΝΤΙΠΡ. ΤΖΟΥΡΟΣ - ΚΑΡΡΑΣ
- ΑΘΗΝΑΙ -

*Ένα από τα μεγάλα χαρίσματα της γυναίκας, είναι το μειδίαμα.
Το μεγαλύτερο δέλεητρο του μειδιήματος είναι τα όμορφα δόντια. Η
δοντοπάστα

GELLE FRERES

τά λευκάνει σαν ελεφαντόδοντο και άρωματίζει συγχρόνως το στόμα.
Πωλείται εις όλα τα Μυροπωλεία και Φαρμακεία.

Γενικοί Αντιπρόσωποι: ΖΩΓΡΑΦΟΣ, ΒΑΚΗΣ και Σία, Αθήνας 27, Α-
ΘΗΝΑΙ.

ΕΝΑ ΚΑΣΕ
ΝΕΟΚΑΛΜΙΝΑ

Θεραπεύει: Γρίπη, κεφαλόπονο, δοντοπό-
νο, ήμικρανία, ρευματισμούς, νευρικές διαταρά-
ξεις.

ΚΑΤΑΠΑΥΕΙ ΤΟΥΣ ΜΗΝΙΑΙΟΥΣ ΠΕΡΙ-
ΠΛΟΚΗΣ.

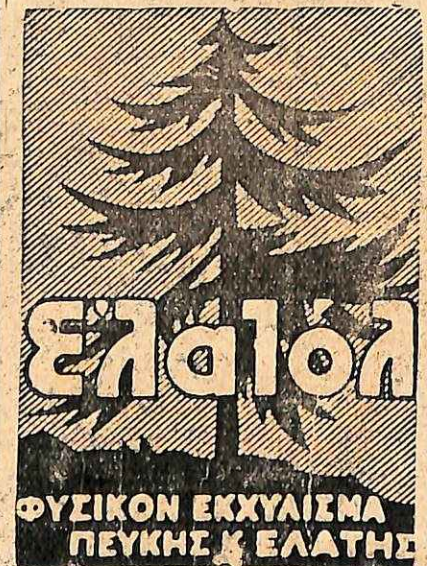
Πωλείται εις όλα τα Φαρμακεία.

Γενική Αποθήκη ΤΡΙΑΝΤ. Μ. ΦΟΥΦΑΣ, Κρατίων 11 ΑΘΗ-
ΝΑΙ. Τηλ. 72-19

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΔΕΡΜΑΤΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ & ΕΙΔΩΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ
ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ - ΧΑΤΖΗΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ ΑΡΙΘ. 18
ΑΘΗΝΑΙ

ΤΣΑΝΤΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΙ - ΠΟΡΤ - ΜΠΙΓΕ - ΠΟΡΤ - ΦΕ-Τ-
ΖΩΝΑΙ - ΣΑΚΚΕΣ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΙΑ - ΝΙΣΕΣΕΡ
ΒΑΛΙΤΣΑΙ
ΕΙΣ ΜΟΔΕΡΝΑ ΣΧΕΔΙΑ
ΚΑΙ ΤΙΜΑΣ ΗΛΑΤΤΩΜΕΝΑΣ

ΣΤΟ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟ ΛΟΥΤΡΟ ΣΑΣ

ΕΛΑΙΟΛΑ
ΦΥΣΙΚΟΝ ΕΚΧΥΛΙΣΜΑ
ΠΕΥΚΗΣ Κ ΕΛΑΤΗΣ

Δυναμώνει τὰ νεύρα.
Εξουοράζει τὸ σάμα.

Απαλλάσσει ἀπὸ τὸν
ιδρώτα

Α. Κ. ΔΑΜΒΕΡΓΗ - Σ - ΑΘΗΝΑΙ
ΒΙΠΕΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΝΙΚΟΛ. Β. ΔΑΜΙΑΝΟΥ

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΑΔΕΞΑΝΔΡΑΣ 209
Αναλαμβάνονται παντός είδους
ἀστικάι υποθέσεις παρ' ἑκαστοῦ
ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίοις.
Εἰδ. : Φορολογικαί, Διοικη-
τικαί, ἐν γένει Οἰκονομικαί, ὑ-
ποθέσεις. Ὁραὶ γραφεῖον 8-9 π.μ.
καὶ 4-5 μ.μ.

Συν. μετ' τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΝ ΚΑΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ. Ὑψηλοῦ
τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανε-
πιστημίῳ.
Μενανδρου 27-Αθήναι. Τηλ. 1-68

ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΤΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ
ΚΑΙ ΑΡΘΡΙΤΙΔΟΣ

Τὸ καλλίτερον φάρμακον διὰ τὴν
θεραπείαν τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως
καὶ ἀρθριτιδος ἀπεδείχθη ὅτι ἐστὶ
ἡ Αrteriovascine Dr Cilimbaris.
Ἡ ἀρτηριοσκληρώσις θεραπεύεται
ταχέως διὰ τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως
Τσιλιμπαρί, ἀνευ διαίτης καὶ φαρμά-
κων, ἐπίσης καὶ ἡ ἀρθριτις ἀνευ
λουτρῶν.

Τὴν συνιστοῦν οἱ διαπρεπέστεροι
ἰατροὶ τῆς Εὐρώπης.
Ἐβν ἐγκεκριμένῃ ὑπὸ τοῦ Ἱατρο-
συνεδρίου τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τῆς
Γερμανικῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπὸ
τοῦ Διεθνoῦς Ἱατροσυνεδρίου τῆς
Βέρνης. Εὐρίσκειται εἰς τὰ φαρμα-
κεία

Ἀντιπρόσωπος
Σ. ΒΟΥΣΝΙΩΤΗΣ
Φαρμακοποιός, Ἀγίου Κωνσταντι-
νου 15, Ἀθήναι.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρός δερματολόγος. Ἐπὶ δεκα-
εξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαίτε-
ρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ.
Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ἐδoς Κε-
φαλληνίας καὶ Τεγέας 1.
Ὁραὶ 8-11 π.μ. καὶ 4-7 μ.μ.
Ἀριθ. τηλεφ. 80215

Κυρίες καὶ Δεσποινίδες,
Θέλετε καλλιτεχνικὸν ράψιμο με-
γούστο ;
Ἐπισκεφθῆτε τὴν καλλιτέχνισσά
Μοδίσταν Γυναικείων Φορεμάτων
Δ)οα ΧΡΥΣΑΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
Βουλῆς 37α.

ΔΗΜ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ
Διευθυντὴς τοῦ Ὀδοντοιατρικoῦ
μήματος τοῦ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ»
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ 3. ὉΡΑΙ ΕΠΙ-
ΣΚΡΥΨΩΝ 8-10 π.μ. 2-9 μ.μ.

ΕΤΟΣ ΣΤ'. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 16 (295)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 3.-

Οἰκογένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΧ. 150
ΕΞΑΜΗΝΟΣ 80
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ 6
ΑΜΕΡΙΚΗΣ 6
ΑΦΡΙΚΗΣ ΣΕΛΙΝΙΑ 30
ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΚΚΟ 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ, 17 Ἀπριλίου 1932

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7

ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 21-419

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Εν Ἀμερικῇ διὰ τὴν ἐκτὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

NEW YORK NEWS AGENCY

General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY

*Ὅπου δύνανται ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 π. 187 th Str (Apt. 41) New-York city.
Ἐν Ἀγγλίῳ δ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha Alexandrie.
Ἐν Βελγικῇ Κογκό δ κ. Γ. Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

Πολλοὶ ἀναγνώστες μας μᾶς γράφουν, ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθοῦν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ τοῦ περιοδικoῦ μας, ἀλλὰ δυσκολεύο-
νται εἰς τὴν ἐκδοσὶν ἐπιταγῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν, ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλον, βιβλίον, Ἡμερολόγιον,
κτλ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα οἰασθῆποτε τιμῆς.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Διόικας Νάκου : Η ΞΕΠΑΡΘΕΝΗ

Κοντά στις ἄλλες ἐλπίδες τῆς νεο-
ελληνικῆς λογοτεχνίας, ποὺ ξεπετιοῦν-
ται μιά-μιά, πότε ἀπὸ δῶ, πότε ἀπὸ
κεῖ, ἔρχεται νὰ προστεθῇ σήμερὰ μιά
νέα. Πρόκειται γιὰ τὴν δεσποινίδα Δι-
λίκαν Νάκου ποὺ δημοσίευσε αὐτὲς τὶς
ἡμέρες ἕναν τόμο διηγημάτων μετ' ὅν
τίτλο «Ξεπαρθένη». Ὁ τόμος αὐτός,
ἐκτός ἀπὸ τὸ πρῶτο ἐκτεταμένο διή-
γημα μετ' τὴν παραπάνω ἐπιγραφίδα,
περιέχει καὶ τρία τέσσερα συντομώτε-
ρα, δημοσιευμένα, καθὼς ἀναφέρει ἡ
ὑποσημείωσις, σὲ ἕνα περιοδικό. Τὸ
βάρος ὅμως τῆς συλλογῆς πέφτει πρὸ
πάντων στὸ πρῶτο, ποὺ καταλαμβάνει
ἄλλωστε τὰ τρία τέταρτα τοῦ βιβλίου
καὶ ποὺ θὰ μπορούσε νὰ παρουσιαστῇ
καὶ μόνο του, χωρὶς ἄλλη συνοδεία.
Ἄς ἰδοῦμε τώρα ποῦ εἶναι τὰ προ-
σόντα καὶ ποῦ τὰ ἐλαττώματα τοῦ βι-
βλίου, καθὼς καὶ ἂν ἀνταποκρίνεται σὲ
καμμίαν ἀνάγκη καὶ ἂν ἐκπληρῶναι
κανένα σκοπὸ μετ' ὃ νὰ βγαίη στὴν
πλατεία δημοσιότητα.

Ἡ πρώτη καὶ κυριώτατη ἀπαιτήσις
τοῦ ἀναγνώστη ἀπὸ τὸν συγγραφεῖα εἶ-
ναι νὰ τοῦ παρέχεται, σὲ ἔργο του,
μετ' ὅπως ἀπὸ καὶ κατὰ τρόπο ἀντιλη-
πτό, χωρὶς νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ πονο-
κεφαλῇ καὶ νὰ βασανίζεται, ὅπου
στὸ τέλος ν' ἀνδράξῃ καὶ τὸν συγγρα-
φεῖα καὶ τὸ βιβλίο καὶ ὅλην ἀταξίασάν
τὴ φιλολογία. Δυστυχῶς τὸ βασικὸ αὐ-
τὸ προσόν, ἡ εὐχέρεια τῆς ἐκφράσεως
καὶ ἡ ἱκανότης τῆς ἐκποικιλίας, σὲ
πολὺ λόγους συγγραφεῖς μας ὑπάρχει
καὶ ἀπὸ τοὺς περισσοτέρους καὶ κα-
νὼνα ἀπουσιάζει. Γιὰ νὰ καταλάβῃς
λοιπὸν καὶ νὰ ξεκαθαρίσῃς τὶς ἰδέες
ποὺ δὲν τὶς ἔχουν ξεκαθαρίσει οὔτε οἱ
ἴδιοι γιὰ τὸν ἑαυτοῦ, πρέπει νὰ ὀ-
πισθίσῃς μετ' ἀπάνταστη ὑπομονή, νὰ με-
ταβλήθῃς σὲ ἐξερευνητὴ καὶ νὰ πείρῃς
τὴν ἀπόφασιν νὰ βαδίσης μέσα στὴν ἔ-
σσημο τῆς πεζολογίας καὶ τῆς κοινοτυ-
πίας, ἱεροπρόστολος τῆς... ἐλευθερίας μορ-
φῆς, καθὼς ἔλεγε καὶ ὁ μακαρίτης ὁ
Θερναντῆς!

Τέτοιο λοιπὸν ἐλάττωμα, ἐλάττωμα
ἀσυναρτησίας καὶ ἀκαταλληλίας, δὲν ὑ-
πάρχει στὴν νεοφανέσθη διηγηματο-

γράφου τῆς «Ξεπαρθένης». Ἡ δις Νά-
κου ἐκφράζεται μετ' εὐκολία καὶ ἀνεσι,
γιὰ πράγματα σαφῆ καὶ συγκεκριμένα,
ποὺ σοῦ εἶναι καὶ μόνα τους ἐνδιαφέ-
ροντα, ἀλλὰ τοὺς προσθέτει καὶ ἡ ἴδια
μετ' ἡ διήγησις τῆς μεγαλειότερου ἐνδια-
φέρον. Ἡ ἀφήγησις τῆς εἶναι ἀπὸ τὴν
τρεχούμενη καὶ παίρνει συχνά ἕναν τό-
νο πολὺ θερμὸ καὶ σχεδὸν ἐξομολογη-
τικὸ. Ἡ τάσι τῆς αὐτῆς ἄλλωστε πρὸς
ἐκμυστήρευσιν εἶναι ἐκείνη ποὺ κυριαρ-
χεῖ καὶ σὲ ὅλο τὸ βιβλίο. Ἡ συγγρα-
φεὺς ἀσθάνεται ἕνα πλήθος ἐσωτερι-
κῶν γεγονότων ποὺ ἀ-
σφυκτιοῦν κλεισμένα
μέσα τῆς καὶ θέλουν
νὰ βγοῦν ἔξω στὸ
φῶς. Κι' εἶναι ὅλα τὰ
κοιμῆματα, ἀπὸ τὸ πῶ-
τὸ ὡς τὸ τελευταῖο, ἔ-
χουν τὸν ἀέρα τῆς
προσωπικῆς διηγήσε-
ως καὶ ξεκιννοῦν πάν-
τα ἀπὸ τὸ πρῶτο πρό-
σωπο, τὴν συγγραφεῖα,
ποὺ εἶναι καὶ ἡ ἡρωί-
δα.

Μέσα στὸ ἔργο τῆς
διόικας Νάκου, τόσο
στὸ μεγάλο διήγημα
δοῦ καὶ στὰ μικρότε-
ρα, ὑπάρχει μιά αλ-
σθαντικὴ καὶ ποινεμέ-
νη γυναῖκα, νέας ἡλι-
κίας, ποὺ ὑποφέρει
σοματικὰ καὶ ψυχικὰ,
μ' ἕναν πόνον δὲν καὶ
διαπεραστικὸ, βαθὺ
καὶ ἀδιάκοπο, συγχο-
νιστικὸ καὶ ἀνθρώπι-
νο. Γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ
συντηρηθῇ, ἀναγκάζε-
ται νὰ δουλεύη καὶ ἡ
καθημερινὴ τῆς δου-
λειᾶς τῆς δίνει τὴν εὐ-
καιρίαν νὰ γνωρίσῃ ὁ-
λη τὴν θλιβερὴν ψυχο-
λογία τῆς βιοπάλης.
Ἐπειδὴ ἀκόμα ἐννοεῖ
νὰ μὴ μείνῃ στὸ πε-
ριθωριὸ τῆς ζωῆς, ἀλ-
λὰ νὰ δοκιμάσῃ κι' αὐ-
τὴ τ' ἀγαθὰ τῆς, ἔρ-

χεται σὲ σύγκρουσιν μετ' ὁὺς κοινωνι-
κούς θεσμοὺς λόγω τῶν παραβάσεών
τῆς, ἐκτραχύνει τὶς σχέσεις μετ' ὁ-
κογενειακῶ τῆς περιβάλλον καὶ γίνεται
ἕνα εἶδος ἀποστάτου τῆς κοινωνίας.
Αὐτὸ ὅμως τῆς στοιχίζει πάρα πολὺ,
γιατὶ μεγαλύνει γύρω τῆς τὴν ἐξθρό-
νητα καὶ τὴν κατακραυγὴ καὶ τὴ βι-
θίζει σὲ μιά ἄγρια καὶ ἀπελπιστικὴ μο-
ναξιά, γεμάτη ἐρημιά καὶ ἀπόγνωση.

Τὸ ψυχολογικὸν σημεῖο ποὺ προέχει
στὰ διηγήματα τῆς διόικας Νάκου καὶ
ποὺ ἀξίζει ἰδιαίτερας νὰ τονισθῇ, εἶναι

ἐκεῖ ὅπου μιλάει γιὰ αλ-
σθήματα καὶ ζητήματα
γυναικεία, ὅπως τὴ μι-
τροχία καὶ τὸν ἔρωτα
παρμένον ἀπὸ τὴν ἔπι-
ψιν τοῦ φύλου τῆς. Ἡ
σελίδες ποὺ ἀναφέρον-
ται σ' αὐτὰ εἶναι γραμ-
μένες μετ' ὅση φυσικὴ
καὶ εὐκαρίνεια, ὥ-
στε δὲν ἀφίρουν καμμίαν
ἀμφιβολίαν στὸν ἀνα-
γνώστη γιὰ τὴν πραγ-
ματικὴν τους ἀρετηρίαν
καὶ τὴν πίστιν τοῦ ἀ-
πόδοσι. Ὑπάρχουν ἐκεῖ
μέσα κομμάτια ὁλο-
ζωντάνια καὶ παλμοῦ,
ποὺ μόνο χεῖρ γυναῖκας
θὰ μπορούσε νὰ τὰ γρά-
ψῃ, καὶ μάλιστα γυναι-
κας ποὺ τὰ ἔζησε ἡ ἑ-
δια, ἔντονα καὶ ἐντυπω-
τικά. Θὰ μπορούσαμε
νὰ ξεχωρίσουμε ἀρκετὰ
τέτοια κομμάτια, ἀλλὰ
περιοριζόμεθα νὰ ση-
μειώσουμε μόνο τὴν πε-
ριγραφή τῆς σελ. 43,
ὅπου μιλάει ἡ αἰώνια
μητέρα, τυφλὴ καὶ εὐτυ-
χημένη ἀπὸ τὴν ἀγάπην
τοῦ παιδιοῦ τῆς.

Τὸ γεγονός ὅμως σὲ
ὅποια στήνεται ἡ ἀξία
ὅλου τοῦ βιβλίου, ἡ προ-
σωπικὴ δηλ. δοῦσι καὶ
συμμετοχὴ στὴν πλοκή
τῆς ἱδίας τῆς συγγρα-
φῆς, αὐτὸ τὸ ἴδιο κα-

τατὰ καὶ ἐλάττωμά τῆς. Σὲ ἀρ-
κετὰ μέρη δὲν κατορθώνει νὰ ἀφαιρέ-
σῃ ἀπὸ τὴ διήγησιν τὴν ἐντύπωσιν τῶν
ἀτομικῶν τῆς περιστάσεων καὶ εἶται
ἀφίρνη τὸν ἀναγνώστη νὰ τὴν ἰδίᾳ ἀ-
ποὺ πολλὰ κοντά, προκαλόντας του εἰς
ἀβελὰ τῆς ὑποδυσωστῆς γιὰ τὸν ἑαυ-
τὸ τῆς κρίσεις. Γιὰ νὰ ἐκφραστοῦμε
καλύτερα, πολλὲς σκηνὲς τοῦ βιβλίου
τῆς ἔχουν τόσο ἐλαφρὴ διαφάνεια, ὥ-
στε ὁ θεατὴς βλέπει καθαρά τὰ προ-
καταρκτικὰ καὶ δὲν αἰσθάνεται καμμίαν
διάθεσιν νὰ παρακολουθῇ τὸ κύριον μέ-
ρος, τὸ ἔξαρχος προωρισμένο γι' αὐ-
τόν. Ἐπίσης ἡ δις Νάκου, ἐκτός ἀπὸ
τὴς ψυχολογικῆς ἀταξίας, καλὸ δὲ
ἦταν νὰ ἀποφεύγῃ καὶ μερικῆς γλωσ-
σικῆς προχειρότητες, ἡ ὁποῖες ἐρημώ-
νουν τὴν καλλιτεχνικὴν τῆς προσπάθειαν
καὶ ἀδικοῦν τὸ ἀνεμφισβήτητο ταλάν-
το τῆς.

Θέλουμε ἀκόμη νὰ συστήσουμε θεο-
μὶ στὸν ἀναγνώστη μας τὸν δεύ-
τερον τόμο τῆς «Ἱστορίας τῆς Ἑλληνι-
κῆς Ἐπαναστάσεως» τοῦ κ. Α. Κοκ-
κίνο, ἐνὸς ἔργου ἀληθινὰ ἱστορικoῦ
καὶ ἐπιστημονικοῦ, ἀπαραίτητον γιὰ τὴν
βιβλιοθήκην κάθε μορφωμένου Ἑλλη-
νος. Γιὰ τὴν ἀξίαν τοῦ βιβλίου μαρτυ-
ροῦν ἡ ἐπαινετικὴ ὑποδοχὴ ποὺ ἔ-
γινε στὸν πρῶτον τόμον καὶ ἡ ἐνθουσιώ-
δεις κρίσεις ποὺ ἐπακολούθησαν τὴν
ἐκδοσὶν τοῦ ἐκ μέρους τῶν ἐιδωκῶν. Ὁ
κ. Κόκκινος εἶναι ὁρισμένως ἄξιος συγ-
γραφεὶα γιὰ τὴν ἱστορίαν ποὺ προ-
σφέρει σὲ ἕνα καὶ στὴν ἱστορίαν μας.

Ἐξεδόθη ἐπίσης τελευταῖα ἕνα πο-
λὺ ἐνδιαφέρον βιβλίο τῆς διακεκριμέ-
νης ἱατροῦ κ. Κατσίγρη, γνωστῆς ἀπὸ
παλαιότερα ἁθροῦς τῆς σ' ἐμπειροδύς,
ἐκλαβετικoῦ περιεχομένου. Τὸ βιβλίο
τῆς ἀπευθύνεται πρὸς τὶς μητέρας καὶ
τοὺς πατέρας χρησιμώτατες συμβουλὲς
γιὰ τὸ μέγαλμα τῶν κοριτσιῶν καὶ
τὴν προφύλαξιν ἀπὸ τοὺς κινδύνους ποὺ
ἀπειλοῦν τὴ νεαρήν τους ἡλικίαν, ἐλ' αὐ-
τὰ ν' ἐπιστημονικότητα καὶ σαφήνεια,
ἐξαιρετικὰ καὶ ἀπλουστευμένα, χά-
ρι τῶν πολλῶν.

XAM

(Ο διάσημος δικηγόρος Έρρικος Δελόν, ένα γεγονότα ως ξένητα χρώνα, κάθεται μπροστά στο κοινό γραφείο του. Έχει απλωμένες μπροστά του διάφορες δικηγόριες και εγγράφια. Πλάι του, σ' ένα άλλο γραφείο, κάθεται ο βοηθός του Κάρολος Λαώ).

ΔΕΛΟΝ, βγάζοντας απ' την τσέπη του το ρολόι του και κοιτάζοντάς το... — Τέσσερες ή ώρα!... Κάρολε!... Είπε καιρός να φύγουμε από το γραφείο!

ΚΑΡΟΛΟΣ. — Πώς είπατε;... Μά τώρα άπουν νάναι θ' αρχίσουν ή επίσκεψης!... Δέν θά μείνετε γιά νά δεχθίτε τούς πελάτες σας...

ΔΕΛΟΝ, (χαμογελώντας πονηρά). — Όχι, φίλε μου... Σήμερα θά κάνω ένα πείραμα... Γιά δέξ τή γαρά Θεού είνε ξω!... 'Ανοίξ!... 'Ε, λοιπόν, δέν έννοω νά χάσω μία τέτοια εύκαιρία!... Είνε τό πρώτο άνοιξάτικο άπόγευμα του φρετινού χρόνου!... Θά παρατήσουμε έδώ τή δικόγραφα και τίς σοβαρές υποθέσεις, Κάρολε, και θά κατέβουμε στόν κήπο! Θά πάμε νά μεθύσουμε από ήλιο, νά κυνηγήσουμε τεταλόνδες!...

ΚΑΡΟΛΟΣ, (κοιτάζοντάς τον μέ άπορία). — Καλά... Καί οι πελάτες;... ΔΕΛΟΝ, (γελώντας δυνατά). — Θ' άνοιξουμε διάπλατα τή παράθυρα, γιά νά χαρούν κι' αὐτοί τήν άνοιξη!... Καί ποίος ξέρει;... 'Ισως ή άνοιξη τούς δώσει καλύτερες δικηγορικές συμβουλές από μένα!... (Βλέποντας τή κατάπληκτο ύφος τού Κάρολου, σοβαρεύεται). 'Ελα... Δέν θέλω νά σέ βασανίσω περισσότερο... Νά περί τίς σου πρόκειται!... Ξέρεις τόν κ. και τήν κ. Ντυμπού...

ΚΑΡΟΛΟΣ. — Τούς φίλους σας;... Βέβαια τούς ξέρω... Τί χαριτωμένο, τί ταιριαστό ζευγάρι...

ΔΕΛΟΝ. — 'Ε, λοιπόν, φίλε μου, χωρίζουν!

ΚΑΡΟΛΟΣ. — Πώς είπατε; Χωρίζουν; 'Αδύνατον!

ΔΕΛΟΝ. — Καί όμως! Χθές τό πρωί μ' έπεσκέφη ή κυρία Ντυμπού. Μου έδήλωσε πώς ο άντρας της ξενυχτάει, πώς τσακώθηκε μαζί του, πώς ή στυγνή ζωή της είνε πειά άφόρητη, πώς άποφάσισε νά χωρίση και πώς μέ διορίζει δικηγόρο της γιά τό διαζύγιο της!

ΚΑΡΟΛΟΣ. — 'Απίστευτο!... Μά αὐτοί δέν έχουν ούτε δυό χρόνια παντρεμένοι!...

ΔΕΛΟΝ. — 'Ακου λοιπόν... Μόλις έφυγε ή κυρία Ντυμπού, ήρθε κι' ο σύζυγός της... Μου έδήλωσε κι' αὐτός ότι ή γυναίκα του ζηλεύει, ότι μόλις άρχίσει δέκα λεπτά τό βράδυ, τού κάνει σκηνές, ότι τσακώθηκε μαζί της κι' ότι μέ διορίζει κι' αὐτός δικηγόρο του γιά νά τού πάω τό διαζύγιο!

ΚΑΡΟΛΟΣ. — Καί σεις;... Ποιόν προτιμάτε;...

ΔΕΛΟΝ. — Καί τούς δυό! Τούς ξέρω καλά, δηλαδή, στόν καθένα χωριστά, και τούς ένάλεσα έδώ σήμερα σίς τέσσερες γιά νά συνεννοηθώ γιά τίς τελευταίες λεπτομέρειες... 'Ανέλαβα δηλαδή τήν ύπόθεση τού καθενός... Χωρίς νά τό ξέρω ο ήλιος.

ΚΑΡΟΛΟΣ. — Καί τώρα τί θά κάνετε;

ΔΕΛΟΝ. — Τί θά κάνω; Νά τί θά κάνω! (Χτυπάει ένα κουδούνι και εμφανίζεται σέ λίγο ο δικηγόρος του). 'Ακουσε δώ, 'Ιωσήφ... 'Όποιος κι' αν

Ο ΔΙΑΔΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΛΕΟ ΜΑΡΝΙΕΡ

έρθει και μέ ζητήσει άπάντη, θά τού πής ότι λείπω... 'Εκτός από τόν κ. και τήν κ. Ντυμπού... Αὐτούς θά τούς μπάσης έδώ στό γραφείο και θά τούς παρακαλέσω νά περιμένουν... Με κατάλαβες;...

ΙΩΣΗΦ. — Μάλιστα, κύριε... (Φεύγει).

ΔΕΛΟΝ. — Καί τώρα άς ετοιμάσουμε τή σκηνή... (Πηγαίνει κι' άνοίγει διάπλατα τή παράθυρα). 'Εμπρός, κυρία 'Ανοιξί, έμπάτε μέσα!... (Ακούγεται τό κουδούνι τής έξώπορας). Νά... Κάποιος έρχεται... Καί τώρα, πάμε στόν κήπο, Κάρολε... (Βγαίνουν έξω. Σέ λίγο μπαίνει μέσα ο 'Ιωσήφ μέ τόν κ. Ντυμπού).

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — ... Καί θ' άργήσω πολύ;...

ΙΩΣΗΦ. — Δέν παστεύω, κύριε... Μου έλεγε νά περιμένετε...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — Πολύ καλά... (Κάθεται σέ μία πολυθρόνα κι' άνοίγει μία έφημερίδα. Ο 'Ιωσήφ φέρνει τήν άνοιξη).

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Ο κ. Ντυμπού σήκωσε απ' τήν πολυθρόνα του κι' άρχίζει νά κόβει νευρικά βόλτες. 'Η πόρτα άνοίγει και μπαίνει μία κυρία. Ο κ. Ντυμπού, χωρίς νά τήν προσέξει, ξανακάθεται στήν πολυθρόνα του κι' άνοίγει μπροστά του τήν έφημερίδα του γιά νά μή φανεί τόν πρόσωπό του).

Η ΚΥΡΙΑ, (νευρικά, στόν 'Ιωσήφ πού τή συνοδεύει). — Περίεργο!... Καί όμως μούγε όρίσει ραντεβού σίς τέσσερες!

ΙΩΣΗΦ. — Τού έτυχε κάποια έπείγουσα ύπόθεση. Δέν θ' άργήσει όμως. Μου έλεγε νά τόν περιμένετε...

Η ΚΥΡΙΑ. — Πολύ καλά... Σ' εύχαριστώ...

(Κάθεται σέ μιάν έλλη πολυθρόνα και παίρνει ένα βιβλίο. Ο 'Ιωσήφ φεύγει).

ΝΤΥΜΠΟΥΑ, (βγάζει τό ρολόι του και τό κοιτάζει). Τέσσερες και πέντε! Δέν είνε κατάστασις αὐτή!... (Πετάει νευρικά τήν έφημερίδα του. Βλέπει τή γυναίκα του). 'Εσεις έδώ!... 'Εσεις!...

Η ΚΥΡΙΑ. — Ζώος!...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ, (πρός στιγμήν μένει κι' αὐτός άναυδος, άναγνωρίζοντας τή γυναίκα του. 'Αέσως όμως συνέχεται). — Δέν ύπάρχει κανένας Ζώος έδώ... Είμαι ο κύριος Ντυμπού...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — Σας παρακαλώ, νά μήν τό ξεχνάτε αὐτό... 'Εφ' όσον μάλιστα φέρετε ακόμη τό όνομά μου... Κα ΝΤΥΜΠΟΥΑ, (πικαρισμένη). — 'Όχι γιά πόλιν καιρό, έλπίζω... ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — Κι' έγώ τό εύχομαι!... (Πηγαίνει στό παράθυρο). Περίεργο πώς άργεί έτσι αὐτός ο δικηγόρος!... (Σάν νά μονολογεί). Καλά έλεγα έγώ νά πάω σέ κανέναν ξένο... Ούτε θά μ' άφινε νά περιμένω τόση ώρα, ούτε και θά είχα στό γραφείο του δυσάρεστες συναντήσεις...

Κα ΝΤΥΜΠΟΥΑ, (σηκώνεται κι' αὐτή και πηγαίνει στό άλλο παράθυρο). — Τί ζέστη είν' αὐτή σήμερα!... Κι' αὐτές ή μυρωδιές τών λουλουδιών φέρουν πονοκέφαλο... (Τού είνε μία ματιά γιά νά δῇ αν τήν προσέχει και, βλέποντάς τον νά κάνει τόν διάδρομο, γίνεται έξω φρενών).

'Απορώ πώς μερικοί άνθρωποι όρίουν ραντεβού σίς 4, κι' όμως δέν κάθονται νά περιμένουν...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ, (άφίνει τό διάδρομο ύφους του και γυρίζει πρὸς τό μέρος της). — Πού τό ξέρεις... πού τό ξέρεις πώς μου έχει όρίσει ραντεβού σίς τέσσερες;...

Κα ΝΤΥΜΠΟΥΑ, (άνασηκώνει τούς ώμους). — Ούτε τό ξέρω, ούτε μ' ένδιαφέρει τό ραντεβού σας... Σέ μένα είνε τό όνομά μου τό διαζύγιο!

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — Καί ήρατε σίς 4 και πέντε! 'Απίστευτο! 'Εσεις συνήθως άργείτε, άρα σ'άραστον μία ώρα σ'ά ραντεβού σας...

Κα ΝΤΥΜΠΟΥΑ, (κάνοντας πώς μονολογεί). — 'Η ανθρώπινη άνάδεια, τέλος πάντων, δέν έχει όρια!... Τολμούν και μιλούν γιά άγογορία σέ ραντεβού, άνθρωποι πού άφιναν τό σπίτι τους και τήν οικογένειά τους γιά νά ξενυχτούν μέ διάφορες γυναίκες...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ, (άφίνει τό προσποιητό του ύφους και πλησιάζει τή γυναίκα του). — 'Αλίη! Σού είπα, σού έξηγήσα!... 'Ε, ναι, άργησα, ξενύχτησα, όπως θέλεις πές το... Μου φαίνεται όμως πώς αὐτό μου συνέβη γιά πρώτη φορά... Καί σού έξηγήσα τό λόγο...

ΑΛΙΚΗ. — Ναι, τό Συμβούλιο τής 'Εταιρείας...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Ακριβώς! Μέ έδοποίησαν ξαφνικά, στό γραφείο, πώς έπρεπε νά τρέξω άμέσως στήν 'Εταιρεία...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — Πώς τολμάτε νά θυμάστε εκείνη τήν έποχή;

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — Γιατί νά μήν τή θυμάμαι;... 'Ημουν εύτυχημένος τότε... Τά όνειρά μου δέν είχαν ακόμη διαλυθεί...

ΑΛΙΚΗ, (μολις συγκρατώντας τή συγκίνησή της). — Έσώ, μονάχος σου, σύντροφω της εύτυχίας μας... τή ζωή μας... Μιλώ γιά τότε... Τότε νόμιζα πώς θά διαρκούσε αιώνα ή άνοιξη!... 'Αλλοίμονο!... Πόσο γρήγορα ήρθε ο χειμώνας...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — Κι' όμως νά... Είπε πάλι άνοιξη... σάν τότε... Τί έξένοιαστα χρόνια!... Πώς πιστεύαμε στήν άγάτη!... Καί πώς έτρεμα σάν συλλογιζόμουν μία μορφή... μάν άδύα κι' άγνή μορφή... πού ήταν τό λιμάνι τής εύτυχίας γιά μένα... 'Ω! ή άναμνήσεις... Πώς μεθύνω...

ΑΛΙΚΗ, (σιγά, συγκινημένη). — Ναι... ήταν όραία τότε... 'Εβλεπα νά πραγματοποιούνται όλα τή παρθενικά μου όνειρα... Κι' όμως... Κι' όμως...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ, (άπότομα). — Κι' όμως τίς... 'Ακούς τή τρελλά τιτιβίση των πουλιών; Νοιώθεις όλη τήν εύωδιά τής 'Ανοιξίως; Ξέρεις τί μάς λένε όλ' αὐτά;... Πώς είμαστε άνόητοι!... Πώς είμαστε τρελλοί και άνόητοι, γιατί συντρίβουμε έτσι μία εύτυχία, μία άγάτη σάν τή δική μας... τόσα όνειρα... μία εύτυχία πού τήν κερδίσαμε ύστερ' από τόσους άγώνες... γιά κάτι τιποτένιο... (Η 'Αλίκη σιωπάλει). 'Ελα, 'Αλίκη... 'Ας όμιλογήσουμε κι' οί δυό μας πώς φταίξαμε...

ΑΛΙΚΗ, (παίει νά διαμαρτυρηθῇ). — Έγώ, δηλαδή...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — Σοσσι!... Κι' οί δυό μας φταίξαμε... 'Ας μή ζητάμε έξηγήσεις... Είνε τόσο παιδιάστικα όλ' αὐτά... Ναι, τό βλέπω... 'Υπόφερες και σὺ όσο κι' έγώ αὐτές τίς δυό μέρες... 'Ας μή μιλούμε καθόλου γιά εύτυχία μας, μία παρέναντη στήν δέν θά έπαναληφθῇ... Στό έξῆς, τά βράδια, κι' όταν ακόμη έχω δουλειά, θά σέ παίρνω μαζί μου... δέν θά σ' άφήσω πειά μόνη... Καί σὺ δέν θά ξαναγονιμάσεις...

ΑΛΙΚΗ. — Μά...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — Σοσσι!... Μήν πεις τίποτα... Μήν πεις καμιά κατάνη... Αὐτή τή στιγμή παύεται ή ζωή μας, ή ύπαρξίς μας... (Σιγά). Πές μου... τό πιστεύεις σοβαρά πώς είμεις, ύστερ' από μία τέτοια ζωή, γεμάτη άγάτη, πού περάσαμε μαζί, θά μπορούσαμε νά χωρίσουμε γιά πάντα... γιά πάν-

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Εσεις έδώ!... 'Εσεις;...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Εσεις έδώ!... 'Εσεις;...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Εσεις έδώ!... 'Εσεις;...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Εσεις έδώ!... 'Εσεις;...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Εσεις έδώ!... 'Εσεις;...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Εσεις έδώ!... 'Εσεις;...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Εσεις έδώ!... 'Εσεις;...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Εσεις έδώ!... 'Εσεις;...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Εσεις έδώ!... 'Εσεις;...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Εσεις έδώ!... 'Εσεις;...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Εσεις έδώ!... 'Εσεις;...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Εσεις έδώ!... 'Εσεις;...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Εσεις έδώ!... 'Εσεις;...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Εσεις έδώ!... 'Εσεις;...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Εσεις έδώ!... 'Εσεις;...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Εσεις έδώ!... 'Εσεις;...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Εσεις έδώ!... 'Εσεις;...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Εσεις έδώ!... 'Εσεις;...

ρεία... Κι' έτσι, δέν πρόφτασα νά σέ είδοποιήσω...

ΑΛΙΚΗ. — Βέβαια, μετάνιωσες τώρα και άθέλες ν' άποσύρω τήν άγωγή γιά τό διαζύγιο... Δέν θά σου περάση όμως, φιλαράκο μου...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — Τί; Τί είπες; Νά μή χωρίσουμε; 'Αστείρευσαι; Γιά νά μέ ψήσης, δηλαδή, μέ τή γκρίνια σου; 'Α! 'Όχι, σ' εύχαριστώ πολύ...

(Αλλάζοντας θέμα όμιλίας). Τί βαρύνες μυρωδιές, Θεέ μου... Κι' όμως (Σιγά). Κι' όμως... Θυμάμαι καίποιν άλλη άνοιξη... δέν είνε πολλά χρόνια... δυό χρόνια πέρασαν από τότε... 'Ετσι και τότε ήταν βαρύν ή εύωδιά τών λουλουδιών... Μέ τή διαφορά πώς τό τότε δέν μούφρενε πονοκέφαλο!...

ΑΛΙΚΗ. — Πώς τολμάτε νά θυμάστε εκείνη τήν έποχή;

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — Γιατί νά μήν τή θυμάμαι;... 'Ημουν εύτυχημένος τότε... Τά όνειρά μου δέν είχαν ακόμη διαλυθεί...

ΑΛΙΚΗ, (μολις συγκρατώντας τή συγκίνησή της). — Έσώ, μονάχος σου, σύντροφω της εύτυχίας μας... τή ζωή μας... Μιλώ γιά τότε... Τότε νόμιζα πώς θά διαρκούσε αιώνα ή άνοιξη!... 'Αλλοίμονο!... Πόσο γρήγορα ήρθε ο χειμώνας...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — Κι' όμως νά... Είπε πάλι άνοιξη... σάν τότε... Τί έξένοιαστα χρόνια!... Πώς πιστεύαμε στήν άγάτη!... Καί πώς έτρεμα σάν συλλογιζόμουν μία μορφή... μάν άδύα κι' άγνή μορφή... πού ήταν τό λιμάνι τής εύτυχίας γιά μένα... 'Ω! ή άναμνήσεις... Πώς μεθύνω...

ΑΛΙΚΗ, (σιγά, συγκινημένη). — Ναι... ήταν όραία τότε... 'Εβλεπα νά πραγματοποιούνται όλα τή παρθενικά μου όνειρα... Κι' όμως... Κι' όμως...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ, (άπότομα). — Κι' όμως τίς... 'Ακούς τή τρελλά τιτιβίση των πουλιών; Νοιώθεις όλη τήν εύωδιά τής 'Ανοιξίως; Ξέρεις τί μάς λένε όλ' αὐτά;... Πώς είμαστε άνόητοι!... Πώς είμαστε τρελλοί και άνόητοι, γιατί συντρίβουμε έτσι μία εύτυχία, μία άγάτη σάν τή δική μας... τόσα όνειρα... μία εύτυχία πού τήν κερδίσαμε ύστερ' από τόσους άγώνες... γιά κάτι τιποτένιο... (Η 'Αλίκη σιωπάλει). 'Ελα, 'Αλίκη... 'Ας όμιλογήσουμε κι' οί δυό μας πώς φταίξαμε...

ΑΛΙΚΗ, (παίει νά διαμαρτυρηθῇ). — Έγώ, δηλαδή...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — Σοσσι!... Κι' οί δυό μας φταίξαμε... 'Ας μή ζητάμε έξηγήσεις... Είνε τόσο παιδιάστικα όλ' αὐτά... Ναι, τό βλέπω... 'Υπόφερες και σὺ όσο κι' έγώ αὐτές τίς δυό μέρες... 'Ας μή μιλούμε καθόλου γιά εύτυχία μας, μία παρέναντη στήν δέν θά έπαναληφθῇ... Στό έξῆς, τά βράδια, κι' όταν ακόμη έχω δουλειά, θά σέ παίρνω μαζί μου... δέν θά σ' άφήσω πειά μόνη... Καί σὺ δέν θά ξαναγονιμάσεις...

ΑΛΙΚΗ. — Μά...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — Σοσσι!... Μήν πεις τίποτα... Μήν πεις καμιά κατάνη... Αὐτή τή στιγμή παύεται ή ζωή μας, ή ύπαρξίς μας... (Σιγά). Πές μου... τό πιστεύεις σοβαρά πώς είμεις, ύστερ' από μία τέτοια ζωή, γεμάτη άγάτη, πού περάσαμε μαζί, θά μπορούσαμε νά χωρίσουμε γιά πάντα... γιά πάν-

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Εσεις έδώ!... 'Εσεις;...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Εσεις έδώ!... 'Εσεις;...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Εσεις έδώ!... 'Εσεις;...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Εσεις έδώ!... 'Εσεις;...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Εσεις έδώ!... 'Εσεις;...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Εσεις έδώ!... 'Εσεις;...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Εσεις έδώ!... 'Εσεις;...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Εσεις έδώ!... 'Εσεις;...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Εσεις έδώ!... 'Εσεις;...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Εσεις έδώ!... 'Εσεις;...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Εσεις έδώ!... 'Εσεις;...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Εσεις έδώ!... 'Εσεις;...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Εσεις έδώ!... 'Εσεις;...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Εσεις έδώ!... 'Εσεις;...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Εσεις έδώ!... 'Εσεις;...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Εσεις έδώ!... 'Εσεις;...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Εσεις έδώ!... 'Εσεις;...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Εσεις έδώ!... 'Εσεις;...

ΝΤΥΜΠΟΥΑ. — 'Εσεις έδώ!... 'Εσεις;...

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)

Η ύπερφυσική ιδιότητες πού, όπως είδαμε, είχε άρχισι ν' άποδίδη ο λαός τού 'Αρχά στο Βιντόν, τόν έκαναν νά έχη αναρίθμητες έρωτικές έπιτυχίες, γιατί τό μυστήριο τραβάει πάντα τίς γυναίκες.

Μά ο ήρωας μας ήταν άστατος στους έρωτές του κι' έτσι προκαλούσε τή ζήλεια αὐτῶν πού τόν έρωτεύονταν. Πολλές μάλιστα απ' αὐτές έπεχείρησαν νά τόν εκδικηθῶν γιά τίς άπιστίες του.

'Ετσι, κάποια χαριτωμένη κοπέλα, τήν όποία είχε εγκαταλείψει, θέλησε νά τόν τιμωρήσει και έδωσε στήν 'Αστυνομία πολύτιμες πληροφορίες πού θά τή διευκόλυναν στή σύλληψή του. Πράγματι, ένα βράδυ, καθώς ο Βιντόν είχε γυρί κρυφά απ' αὐτόν, τόν περιπάτησαν στήν πόλιν, πού οί χωροφύλακες έσπευσαν νά τόν συλλάβουν, αναζητώντας τόν Βιντόν, ο όποιος μόλις και μετά βίας κατώρθωσε νά τούς ξεφύγει, περνώντας από ένα φεγγίτη τής σοφίτας.

Η έπικίνδυνη αὐτή έπίσκεψις τών χωροφυλάκων, άνάγκασε τούς δυό έρωτευμένους ν' άποφασίσουν νά φύγουν από τό 'Αρχά. Μπαλλήσαν λοιπόν τά έμπορεύματά τους και διευδύνθηκαν πρὸς τή Ρουέν, ενώ συγχρόνως ή 'Αστυνομία άναζητούσε τήν χήνη τους πρὸς τή διεύθυνσι των Βελγίων συνόρων.

Επικολούθησε τότε μία περίοδος γαλήνης γιά τόν Βιντόν. Είχε έφοδιστεί με ψεύτικα πιστοποιητικά πού τόν παρουσίαζαν μέ τό όνομα Μπλόντ. Κέρδιζε άρκετά χρήματα απ' τό

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ 'ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ 'ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ 'ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ 'ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ 'ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ 'ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ 'ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ 'ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ 'ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ 'ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ 'ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ 'ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ 'ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ 'ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ 'ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ 'ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ 'ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ 'ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ 'ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ 'ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ 'ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ 'ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ 'ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ 'ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ 'ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ 'ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ 'ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ 'ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΘΡΥΛΙΚΟΥ ΒΙΝΤΟΝ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΘΡΥΛΙΚΟΥ ΒΙΝΤΟΝ

τὸ τρίτο καὶ
χέδιο.
ἄρτη ὁμως

1870

Ἡ δολοφονικὴ ἀπόπειρα κατὰ τοῦ Ναπολέοντος.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Νικολ. Β. Λαμιανού, Δεσφόρος 'Α-
λέξανδρος 209. 'Αναλαμβάνονται
παντός είδους άστικοί υποθέσεις παρ'
άπαντα τοίς εν 'Αθήναις Δικαστηρί-
οις. Ειδικότης: Φορολογικά, Διοι-
κητικά και εν γένει Οικονομικά ύ-
ποθέσεις. Όργανο γραφείου 8—9 π.μ.
και 4—5 μ.μ.

ΑΠΟ ΤΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ

Μία τέχνη, στην οποία η γυναίκες βάζουν τα γυαλιά στους άνδρες. Η μαγία των θηλυκών απατεώνων με τους τίτλους και τα μεγάλα ονόματα. Οι έξη τύποι των γυναικών απατεώνων. Ο διαρκής Νόβμαν και η φίλη του μεγάλου δουλός. Η ψευτοεπισμένης άριστοκράτιδες. Πώς την έπαθε ο άρχιμουσικός της τζάζ. Η νέος κέρη του βασιλέως της Ελλάδας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η δέθεν πριγκίπισσα Μαργαρίτα της Προσσίας και κόρη του βασιλέως της Ελλάδας, Γερμανίας απατεών Μάρθα Μπάττ.

Η γυναίκα είναι αναμφισβήτητος πύλο επιτήδεια από τον άνδρα. Καταφέρει καλύτερα τη δουλειά της, επικρατεί με περισσότερη τέχνη, αρμοιωνώνεται εύκολοτερα με το περιβάλλον της. Γι' αυτό ως απατεών «διαπορεύει» πάντα πολύ περισσότερο από έναν άνδρα και δρόμους πάντως σε ανώτερο επίπεδο απ' αυτόν. Ποτέ μια γυναίκα δεν θα καταδεχθεί να κάνει μικροαπάτες, όπως οι άρρενες συνάδελφοί της και ποτέ, προκειμένου να διαπορεύσει μια απάτη, δεν θα παρουσιάσει ως κοινή αστή. Όλες οι γυναίκες, απατεώνας διαλέγουν πάντως άριστοκρατικά ονόματα και ύψιλλους τίτλους με τους οποίους και εμφανίζονται. Τα αστυνομικά αρχεία, στα οποία καταγράφονται τα φανταστικά ονόματα που παίρνουν οι γυναίκες-απατεώνας, μοιάζουν πολύ με το άριστοκρατικό ημερολόγιο του Γκόττα. Η κόμησες, η δούκισσες, η βαρωνίδες ως κι η πριγκίπισσες ακόμη-συναντώνται εκεί μέσα τόσο συχνά ώστε κάνουν κά-τάλληλη και πιστοποιούν απ' ενός μόν ότι ο πολύς κόσμος παρά την δημοκρατική εποχή μας, θαυμάσιαν ακόμη από τους άριστοκρατικούς τίτλους και θεωρεί τιμή του να κάνει την γνωριμία μιας κομψής, έστον και ψευτικής, απ' έτερου δε ότι η γυναίκες αυτές έχουν την ικανότητα να καταφέρουν να φανταστούν αντάξιες του τίτλου που διαλέγουν, χωρίς να προσδώσουν ούτε από την εμφάνισή τους, ούτε από τους τρόπους τους, ούτε από την ηλικία τους την πραγματική τους καταγωγή. Αι φάλαγγες των γυναικών απατεώνων προέρχονται από όλες τις κοινωνικές τάξεις, διακρίνονται όμως εις εξεχριστούς τύπους.

Ο πρώτος τύπος είναι η γυναίκα με την υστερική προδιάθεση, η οποία πάσχει από μεγαλμανία. Στην αρχή από ανάγκη επιδείξω φλυαυ-σεί για την ένδοξη καταγωγή της και για τους πλούσιους συγγενείς της, σιγά-σιγά δε για να καταστήσει πιστευτά αυτά που λέει και με την εξωτερική της ακόμη εμφάνιση, κάνει συλλογιστά χρέη. Η πίσωσεί της αυξάνονται απ' όσον καλύτερα και η εμφάνισή της γιατί οι άπο-ροι πιστώνουν εύκολα ανθρώπους που

δείχνουν πως είναι πλούσιοι και σε λίγο τα χρέη που έκανε πριν ασυ-ναίσθητος, τα κάνει εν γνώσει για να εξαπατήσει τους αφελείς που την πιστεύουν.

Υπάρχει επίσης και η άλλοτε εύ-ποση γυναίκα, της οποίας τα έξοδα δεν ανταποκρίνονται πια με τα περι-ορισμένα έσοδά της και που προσ-παθεί με κάθε θεμιτό και αθέμιτο μέ-σον να εξακολουθήσει την πολυέ-στη ζωή της. Είναι ακόμη η κυρία του ήμικισμού που εύρισκεται εις τάς δυσμάς του σταδίου της και βλέ-πει ότι τα θέλημά της δεν μπο-ρούν πια να προκαλέσουν γενναί-ωδες χειρονομίες εν μέρους των θαυμαστών της, και γι' αυτό επι-τεί με άλλα μέσα να συγκεντρώση πάλι χρήματα που της χρειάζονται για τη ζωή της.

Είναι επίσης το κορίτσι, το οποίο εξεμεταλλεύει ένα απατεώνα και το οποίο στην αρχή άκουσας και ύ-στερα από συνήθεια γίνεται συνε-γός του.

Είναι ακόμη και η γυναίκα που συντηρείται από έναν πλούσιον άν-δρα και τον συνδεάει στα ταξίδια του και η οποία τυχαίνει να γνω-ριστή με κάποιον νεαρόν κομψού-μενον, ο οποίος της άρεισει περισσό-τερο από τον ήλιωμένο της προ-στάτη. Έκ των υστερών αποδεικνύ-εται ότι ο νεαρός καθάλιερος είναι διαρρήκτης και η φίλη του μυστή-ας πλέει εις τα μυστήρια της τέχνης του και τον βοηθεί.

Έτσι η φίλη του διασώμου δια-ρρήκτου Νόβμαν ήταν πρώτα επι-τή πολλή φίλη ενός Ρώσου μεγά-λου δουκά. Μαζύ με τον πριγκί-πικό φίλο της έταξείδευε από πόλη σε πόλη και από ξενοδοχείο σε ξενοδο-χείο συνοδευσμένη κρυφά από τον διαρρήκτη. Στα ξενοδοχεία έφρόντιζε να γνωρισθί με τους πλουσιωτέ-ρους πελάτας και έσπαζε την κλει-δαριά του δωματίου των, ώστε την νύχτα που έμπαινε ο διαρρήκτης με-σα, έβρισκε τον δόμο ανοιχτό.

Το περίεργο είναι ότι ως επί το

πλείστον οι γυναίκες αυτές κατάγονται από μικροαστικές ή και εργατινές, αλλά κατά κανόνα εντιμότατες οικο-γένειες έτσι ώστε πρέπει να ανα-πρέξη κανείς σε κανέναν μακρυνό-τους πρόγονο για να βρή από που έ-κληρονόμησαν τα τυροδιωκτικά αυτά ένστικτα.

Όλες οι γυναίκες απατεώνας δεν είναι αναγκαστικώς ωρσές και κομ-ψές. Φυσικά είναι πολλές, όπως η Γερμανίς Ματθίλδη Βάλτερ, που έ-δρασε ως πριγκίπισσα Κυπρίαν, βα-ρύνη Γκινσλόντ και μαρκησία Γ' σουά, που με την ωμορφιά τους και με την χάρι τους μπορούν να επι-σκιάσουν οποιαδήποτε αληθινή άρι-στοκράτισσα. Είναι όμως κι άλλες η οποίες κάνουν τις έπεσιμένες άρι-στοκράτισσες, κι αυτές με τα προ-πολεμικής εποχής καπέλλα που φο-ρούν και με τα άκομψα φορέματά τους δεν κάνουν διόλου γοητευτική έντύπωση.

Εκείνο που είναι απαραίτητο στις γυναίκες αυτές, είναι τα ανάλογα έ-φοδια, τα απαραίτητα για τον όλο τους και καταφέρνουν πάντοτε με θ-πο το δυνατόν λιγώτερο έξοδα να κάνουν όσο το δυνατόν μεγαλύτερη φηγούρα. Συγκλίνουν στα ακριβώτερα ξενοδοχεία, γιατί ξέρουν ότι τον λογαριασμό, είτε θα τον πληρώσει άλ-λος, είτε θα τον σκάσουν κανόνι. Μια από τις απατεώνας αυτές, η Γ' λισσάβετ Χάινκε, κατώρθωσε με δυο δανειακά σκυλιά να σπεύσει πεντα-κόσια μάρκα. Τα σκυλιά αυτά, δύο θουατίνα Ρωσικά υπαρσούα, τα δα-νειόσταν από έναν έμπορο σκυλίων. Τους αγόρασε και δυο κόχκινα πέ-σινα περιλάμια, έτσι ώστε να κά-νουν την ωραιότερη έντύπωση. Με τα σκυλιά και με το κομψό ντύσι-μό της, έκανε τέτοια φηγούρα, ώστε ο αντιπρόσωπος μιας μάρκας αυτο-κινήτων, έθεσε στην διάθεσή της μια θαυμαστά λιμουζίνα, μαζί με τον σω-ρέα επί μιας έδωμάδα, χωρίς να ά-πατήσει πληρωμή, μόνον για ρε-κλάμα. Με την μεγαλοπρεπή της λι-μουζίνα η κυρία Χάινκε έπαιρε σ' έ-να από τα κομψότερα ξενοδοχεία κέν-τρα του Βερολίνου, κι' εκεί έπαισε κουδέντα με τον άρχιμουσικό της τζάζ, στην ύποπτον είπε ότι είναι η πλούσια γυναικίμων κυρία Βέρνερ, και ότι είχε το άτύχημα σε μια έκ-δοσή της στο άριστοκρατικό προά-στειον Βάντσε να ξεχάσει το σταντί-κι της μαζί με όλα τα χρήματα που είχε μέσα. Στο τέλος το φέρονε με πόσο και ζητάει από τον άρχιμου-σικό πεντακόσια μάρκα ως δάνειον.

Ο άρχιμουσικός αντιλαμβάνεται ότι θα είναι πολύ μεγάλη τιμή γι' αυτόν να διευκολύνει μια τόσο πλούσια κυ-ρία που μπορεί να του φανή σε πολ-λά χρήσιμη, αλλά είναι άρεκατά ξε-νος, ώστε να κρίνει ότι δεν είναι κατ' ανάγκην αληθινή όλα όσα λέει μια γυναίκα. Βρίσκει ώστόσο μια δι-

Η χαριτωμένη Ματθίλδη Βάλτερ, η οποία έδρασε παντοειδώς ως κόμησας, βαρώνη, μαρκησία, κτλ.

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ ΤΩΝ ΣΟΦΩΝ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΥ

Ο γιός του κτηματίου Σάντεν και η αγάπη του προς τη μελέτη. Οικογενειακά άτυχηματα και συμφορές. Ο Τζών παραμένει άσυγκίνητος. Μια μυστηριώδης νυχτερινή εξαφάνισις. Ο απροσδόκη-τος επισκέπτης. Το βραδείο της Βασιλικής Έταιρείας. Η εύτυχια ξαναγοιζίσι στο σπίτι του κτη-ματίου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Τζών Σάντεν που θεωρείται ως ένας από τους μεγαλύτερους Άγ-γλους μαθηματικούς του 18ου αιώ-νος, έδειχνε από μικρό ακόμη τί-θλ γινώσκων μια μέρα και ποιά λαμπρά θέσι θα καταλάμβανε μεταξύ των έπιστημόνων της πατρίδος του.

Ο πατέρας του ήταν κτηματίας και ζούσε ήσυχα και εύτυχισμένα μαζί με την οικογένειά του στην έξοχό. Αυστηρώς όμως μια χρονιά ή κατάστασι του Άλλαζε έντελώς ξαφνι-κά. Μέσα σε λίγο διάστημα, το χα-λάχι κατέστρεψε τ' άμπελά του, η καταιγίδες ξεροίζωσαν τα δέντρα του και τα ζώα του θορίστηκαν από μια φοβερή επιδημία.

Σάν νά μ'ην έφταναν όλες αυτές οι συμφορές, ήθελε να προστεθή τελευ-ταία και μια άλλη. Κάποιος φίλος του Σάντεν τον είχε θέσει έγγυητή για ένα σημαντικό χρηματικό ποσό, το οποίο είχε δανειστεί. Έπειτ' από λίγο καιρό όμως έγινε άφαντος, ά-φροντας έτσι την ευθύνη της εξο-φλήσεως του χρέους στον εύπιστο έγγυητή.

Το πλήγμα αυτό ήταν πολύ δυ-νατό για τον κτηματία, το οποίο τα οικονομικά, όπως είπαμε, δεν βοι-σύνοντοσαν σ' εύχάριστη κατάσταση. Η εποχή για την εξαργύρωσι του συναλλάγματος, όπου είχε βάσει την υπογραφή του, πλησίαζε και η σκέ-ψις ότι θα τον έωργαν στίς φυλά-κες, έπειδή δεν είχε χρήματα να το

ή δύο κυρίες έμαθαν πως είχαν την κυή να ζουν υπό την ίδια στέγη με την πριγκίπισσα Μαργαρίτα της Προσσίας. Ένωσείται ότι το καμάρι των δύο γυναικών ήταν μεγάλο και εξ έσου μεγάλη η ποσότητα τους, έ-ταν ή ύψηλή τους πελάτις τους έδή-τησε να την διευκολύνουν χρηματι-κώς, έπειδή ο βασιλικός της σύζυγος είχε αγοράσει να της στείλει χρημα-τά. Κάποια φορά όμως που ή πριγ-κίπισσα Μαργαρίτα ξεκίνησε να πη-σώ στο Πότσδαμ για να έπισκεφθί τον κοινάδο της πολίτηνα Αίγυπτον Γουλιέλμο, μια από τις σπιτονοικοκυ-ρές της την πήρε από πίσω, όχι από καρυποψία, αλλά από απλή περιέ-γεια. Ποιά όμως ήταν ή εκπλήξις της, όταν την είδε να μπαίνει στο παλάτι από την πόρτα της υπηρε-σίας και όταν άνεκάλυψε ότι ή πριγ-κίπισσα είχε πάει για να έπισκεφθί, όχι κανένα πρίγκιπα, αλλά μια φίλη της με την όποιαν άλλως υπηρετούσε στο παλάτι ως καμαριέρα.

Ο κατάλογος όμως των γυναικών απατεώνων είναι πολύ μακρός και θα τεί δια μωργανατικό γάμου με τον τότε διδοχο της Προσσίας. Έτσι

πληρώσει, τον είχε συντρέψει κυριο-λεκτικώς.

Η γυναίκα του και τα παιδιά του, βλέποντας την άπόγνωσι του, τον λυπόνοσαν κατάκαρδα, αλλά ο κτηματίας δεν είχε καθόλου χροια-τα και γι' αυτό βρισκόταν σε άβο-λύπητη κατάσταση, περιμένοντας από ώρα σε ώρα να τον πιάσουν και να τον κλείσουν στη φυλακή.

Κατά το μεσημέρι της ίδιας ήμέ-ρας ακούσθηκαν θύματα άπέξω και ο νεώτερος άδελφός του Τζών έπε-ξε άνησυχος στην πόρτα για να ιδί ποιος ήταν.

Έβαινι ο κόμης Φίτζ Ουόλλιου, άποκρίθηκε ο έπισκέπτης. Έδώ βρί-σκαται ο Τζών, ο γιός του κτημα-τίου.

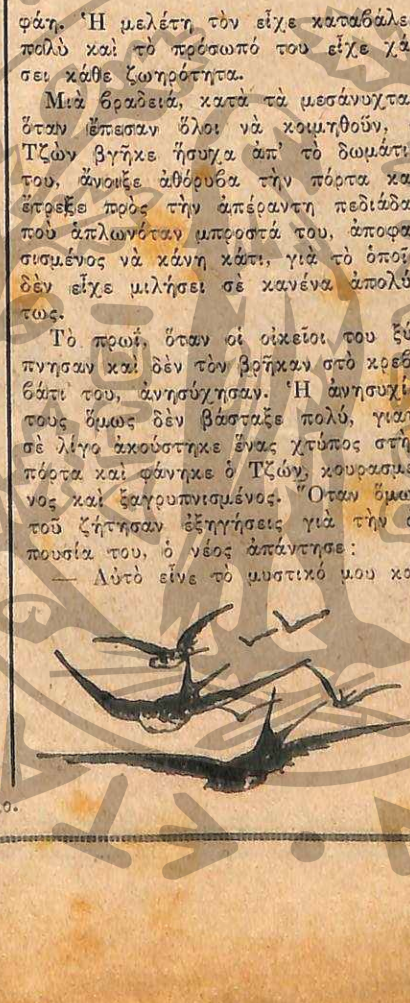
Μόλις άκουσε τα λόγια αυτά ο Τζών, σπρώθηκε και έτρεξε προς την πόρτα. Μά ένομισαύ ο κόμης είχε προχωρήσει μέσα και άπευθυνόμενος προς τον οικοδεσπότη, ο οποίος κα-θόταν άμυητος σε μια γωνιά, του έπαι:

— Κύριε Σάντεν, ήρθα να σας έπισκεφθώ πως γάμον του γιού σας. Είναι πολύ νέος άκόμα, αλλά θα γίνη ένας απ' τους μεγαλύτερους μαθη-ματικούς της εποχής μας. Δεχτήτε λοιπόν τα βραύα μου συγγρητήσια και συγγρηώς το βραδείο των 200 λίρων στερολίων, τις οποίες του ά-πέναμε ή Βασιλική Έταιρεία για τη λαμπή έπιστημονική διατριβή, που μάς έπέδωκε.

Και, λέγοντας αυτά τα λόγια, ο εύγενής έένος έβλεπε ένα σκακουλάκι με χρυσά γυαλιστάτα στα χείλια του γέσου, ο οποίος είχε μείνει άκίνητος από την έκπληξί του και τη γαλή του. Μόλις άκουσε ότι ο γιός του, στον όποιον δεν είχε υλίσιστα χείρι τότε μεγάλη ύπόληψη, ήταν από τό-σα κίβλα ένας σπαθί, τα άκουσα άσ-χησαν να πείσουν πάλιν από τα υλί-σια του.

Μη άπορώτας πια να κρατήση τη συγγρητή του, ο εύγρημένος πατέρας, διγνήθηκε στην κόμψη τη δυσχερή οικονομική θέσι, στην όποια βρισκόταν και τη μεγάλη άνακού-ψισι που του έσπεσε ή άνέλιπτη βοήθεισι του γιού του.

Ο κόμης όταν έβλεπε αυτά άπο-νάσινα να ανυψώσι υπό την προστα-σία του το νεαρό μαθηματικό και του άνέθεσε τη γενική διεύθυνσι των έπιστήσεων του. Ο Σάντεν έξακού-θησε να μείνι κοντά στο γενναίο του προστάτη που είναι το θάνατο του τελευταίου. Κατόπιν έγινε μέλο της Βασιλικής Έταιρείας του Λονδίνου και νύνησε τη δέξι βρα λίγου έπι-στήμονας της εποχής του.

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΟΥ ΠΑΙΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΜΙΑ ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΗ ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

(Από τα «Απομνημονεύματα του Άγγλου αξιωματικού I. H. B. Rowlands).

Β'. ΙΑΔΜΕ στο προηγούμενο φύλλο πώς κατά το 1916, όταν ο Σερβικός στρατός βρισκόταν άποσπασμένοι στην Κέρκυρα, ο Σέρβος Διάδοχος και νυν βασιλεύς 'Αλέξανδρος παρέδωσε στον Άγγλο λοχαγό Ρόουλαντ έναν πολίτιμο φάκελλο για να τον παραδώσει στο Σέρβο πρεσβευτή στο Λονδίνο.

Ο Ρόουλαντς διηγείται ο ίδιος το περιπετειώδες ταξίδι του και περιγράφει στο σημείο αυτό τη συνάντησή του πλοίου, με το οποίο ταξίδευε, μ' ένα Αυστριακό υποβρύχιο.

Μα την ίδια στιγμή — συνεχίζει ο Ρόουλαντς — ο πλοίαρχος, άταραχος στη γέφυρά του, άρχισε να δίνει διατάξεις στους μηχανικούς ν' ανοίξουν όλη την ταχύτητα. Έπειτα, άρπάξοντας την άλυσίδα της σφυρίχτρας του κινδύνου, την τράβηξε πολλές φορές με δύναμη...

Τα σφυρίγματα γέμισαν με τη φοβερή βουή τους τον αέρα... Τό αντίτορπιλλικό που μ' έσυνόδευε για άσφάλεια, άκουσε το σύνθημα αυτό του κινδύνου και ή άξαρνη και γρήγορη σαν άστραπη εμφάνισέ τον, άνάγκασε το υποβρύχιο να βυθιστεί, πριν προλάβει να μ' άσ τορπιλλήσει...

Μα για κάθε ένδεχομένο, ή ταχύτης του πλοίου διπλασιάστηκε, ο άτμος έτρεξε στα καζάνια και οι θερμοστές, κάτω στην άτελεστική κόλασή τους, όλθισαν και μουσκεμένοι άπ' τον ιδρώτα, έρχονταν άκατάπαντα φτυαριές γεμάτες κάβουνο στους φούφους των καζανιών... Έτσι, τό μεσημέρι της άλλης ημέρας, μπήκαμε στό λιμάνι του Μπρίντζι...

Τό πρώτο πρόσωπο πού άνέβηκε στό βαπόρι, ήταν ένας Σέρβος συνταγματάρχης με επιβλητική φυσιογνωμία... Ζήτησε πληροφορίες για μένα άπ' τον πλοίαρχο και ύστερα ήθελε νά με γνωρίσει προσωπικά. Μού συστήθηκε ως συνταγματάρχης Μπουσίλωφ, στρατιωτικός άκόλουθος της Ρώμης, μού εύχέθηκε εύχάρδια τό εκάτως άφίξεις, και παραινώντας με άγκαζέ, με κατέβασε άπ' τό βαπόρι...

Τραβήξαμε ίσα για τό έξω μέρος που θα έφευγε σε λίγο για τή Μασσαλία... Πριν καλά-καλά προλάβω να ιδώ τον γύρω μου, βρέθηκα έγκατεστημένος σ' ένα πολυτελέστατο ιδιαίτερο βαγόνι του τραίνου... Ο συνταγματάρχης Μπουσίλωφ, άμילτος και σοβαρός, μαζί με δύο καλοντυμένους κυρίους με πολιτικά, πού, όπως έμαθα άργότερα, ήταν της Μυστικής Ασφαλείας, κατέβασαν άμέσως όλες τις κουρτίνες τών παραθυρών του βαγονιού, για νά μή φανώμαστε άπ' έξω, και βαθεί σκοτάδι μ' άς τριγύρισε... Μα κάποιος έστριψε τό κομμάτι του ηλεκτρικού και πέντε μεγάλα λαμπιόνια σκόρπισαν τό άφρονό φως στο διαμέριμα... Έβλεπα γύρω μου μηχανικά, σαν ήλθιος, και μού φαινόταν πώς όνειρεύομαι... Τότε ο συνταγματάρχης άνοιξε ένα ντουλάπι του τοίχου κι έβγαλε από μέσα μία μπουνάλα κόνινο κρασί του Κιάντι και τέσσερα ποτήρια... Τσουγκρίσαμε και οι τέσσερες τό ποτήρια μας και ένώ τό άδειάζαμε με δίψα, άκούστηκε τό σφύριγμα του σταθμάρι που σφύριζε άναχώρησι...

Ο συνταγματάρχης κι' οι άστυνομικοί μού έσφισαν βραχίονά τό χέρι, μού εύχέθηκαν «Καλό ταξίδι» και πήδησαν άπ' τό βαγόνι, ένώ τό τραίνο ξεκινούσε...

Σάν έμεινα μόνος, άρχισα νά περιεργάζομαι τό διαμέριμα, τούς καναπέδες, τις πολυθρόνες, κι' έστρεψα μάτια καί στο ντουλάπι... Είχε μέσα άλλες δύο μπουνάλες γεμάτες κοκινέλι του Κιάντι... Μα ένας χτύπος στην πόρτα, μ' έκανε νά πάω πρós τή έκεί:

— Ποιος είναι; φώναξα από μέσα.

— Λοχίας του 'Ιταλικού στρατού,

κύριε... μού άπάντησε εύγενικά μία φωνή...

— Άνοιξα με προσύλαξη την πόρτα και είδα έναν ύπαξιωματικό του 'Ιταλικού στρατού νά στέκεται προσοχή:

— Τ' θέλεις;

— Έχω διαταγές νάμει ότή διάθεσή σας... Ξέρω άκριτά την Άγγλική γλώσσα, γιατί έκανα στο Λονδίνο δύο χρόνια σερβιτόρος... Θά είμαι διαρκώς στην πόρτα νά φυλάω, ώστε άμα χρειαστείτε τίποτε, με φωνάξετε...

— Εύχαριστώ, παιδί μου... Πάρε ένα τσιγάρο... Πρós τό πύρον δέν θέλω τίποτα...

Έκλεισα την πόρτα, την κλείδωσα από μέσα καλά και ξεπλώθηκα στο έτοιμασμένο από πριν κρεβάτι... Άόχιζε νά νυχτώνη και τό τραίνο έξακολουθούσε νά τρέχη με μανιασμένο άκομαχητό άπάνω στις άγρες... Σιγούρεφα καλά τον πολίτιμο και μυστηριώδη φάκελλό μου και έκλεισα τό μάτι μου...

Μα κοιμήθηκα πολύ άσχημα... Κάθε λίγο πεταγόμενοι άπάνω κι' άναβατό ηλεκτρικό, έστε γιατί έβλεπα στον βινο μου κατασκόπους νά μού κλέβουν τον φάκελλο, έστε γιατί μού φαινόταν πώς τό τραίνο άνατινάζονταν στον αέρα...

Για νά μήν τό πολυλογώ, φτάσαμε στη Μασσαλία... Η κακοκεφαλιά πού μ' είχε πιάσει άπ' την άπνία, δυνάμωσε άκόμα πού πολύ, σαν είδα νά με πλησιάζει στο σταθμό, μόλις κατέβηκα άπ' τό βαγόνι, ένας κακομούτσης Σέρβος άξιωματικός... Με κύτταξε καλά-καλά κι' άφου βεβαιώθηκε, φαίνεται, με ρώτησε:

— Ο λοχαγός Ρόουλαντς;

— Μάλιστα, ο ίδιος...

— Είμαι ο συνταγματάρχης Έλένβιτς, του Σερβικού στρατού. Κάνατε καλό ταξίδι;

— Θανιάσσο, συνταγματάρχα μου... Μα θά μού κάνετε την πιο μεγάλη ευχέρη χάρι, άν με γλυτώσετε άπ' αυτή την εξακολοθητική επιτήρηση των σκοπών... Βήμα δέν μπορώ νά κάνω, χωρίς νά νιώσω κάποιον άπό πίσω μου...

— Άδύνατον, λοχαγέ Ρόουλαντς...

Μού άπάντησε κατασφαιρώντας ο Σέρβος άξιωματικός... Μήν ξεχνάτε ότι έχουμε πόλεμο κι' ότι ή άποστολή σας έχει ύψιστή σημασία για κάποιο πολύ έπίσημο και ύψηλό πρόσωπο...

Δέν είχα καμιά άνάγκη νά μού θυμίση την άποστολή μου και τή σημασία της... Κράτησα όσόντος τ' άνέβηκα μόνι' άκολουθήσει τον κακομούτσο άπ' τον συνταγματάρχη στο βαγόνι του έξω πρós για τό Παρίσι... Οι δύο άπαράτητοι σκοποί, Γάλλοι φαντάροι αυτή τη φορά, θρονιάστηκαν μπροστά στην πόρτα, τό διαμερίματός μου, ένώ έγνώ, γεμάτος νεύρα, άποχαίρετσα τον Έλένβιτς και κλειδωθήκα καλά μέσα...

Τό τραίνο έφτασε στο Παρίσι κατά τις 4 τό πρωί... Άνακουφισμένος σέφτηκα ότι εκείνη την ώρα, τόσο πρωί, κάθε καλός συνταγματάρχης του Σερβικού στρατού θά κοιμάται άσφαλώς, κι' έτσι θά μπορούσα νά κινήσω έλεύθερα και νά πάω όπου μού κáπνιζε χωρίς σιννοειδείς συνταγματάρχων...

Μα έκανα λογαριασμούς χωρίς τον έξονόδο! Γιατί οι συνταγματάρχαι έσως νά κοιμούνταν, μα όχι και οι στρατηγού!

Ένας δυνάτης κι' επιταχιστός χτύπος στην πόρτα μ' έκανε νά τιναχτώ και ν' άνοιξω... Άντίκρισα την επιβλητική φυσιογνωμία ενός άνωτατου άξιωματικού, ο όποιος μού έλεγε:

— Ο λοχαγός Ρόουλαντς, έ; Καλώς ήρθατε... Έλπίω ότι τό ταξίδι σας ήταν καλό...

Μουμυούρισα μία φιλοφρονητική φράση και προσάλεσα τον έπισκέπτη μου στο διαμέριμά μου:

— Κόρνεβιτς...

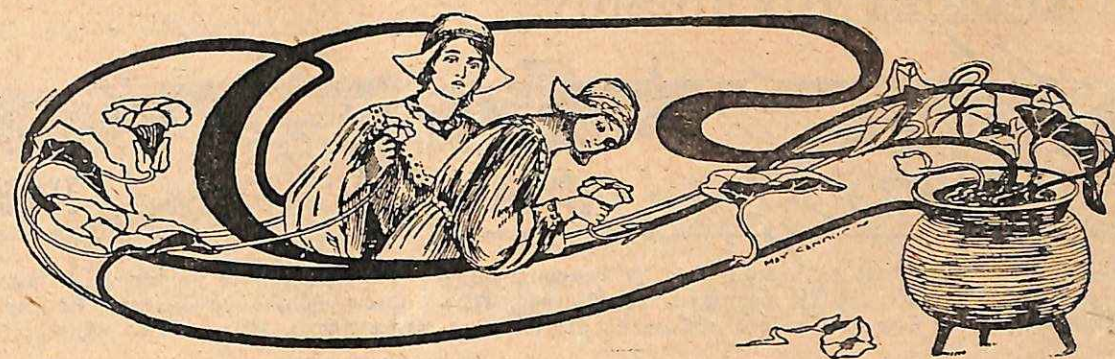
Στρατηγός Κόρνεβιτς, μούπε.

Άποκρίθηκα καί, βλέποντας ότι ο γέρο-στρατηγός έφαινε άσφαμένους και φτάσαμε ταυτόστιους διαδρόμους και φτάσαμε στο ιδιαίτερο γραφείο του Μεχλίνωφ... Μία πόρτα άνοιξε και μπήκαμε σ' ένα πολυτελέστατο διαμέριμα...

Κυττούσα γύρω μου θαυμάσιμα... Μα μία βαρεία φωνή μ' έφερε πάλι στον έαυτό μου... Βρισκόμουν μπροστά στην Αύτου Έξοχήτητα τον κ. Γάλλο, πρεσβευτή της Σερβίας στο Λονδίνο!

Είπε κάπως άσγά, λοχαγέ... Άπλάκη κάπως νωρίς, ξεμερώματά τώρα, για νά πω κρασί στην ηλικία μου... Μα δέν πειράζει, γεμίστε τό...

Άναψα ένα τσιγάρο...

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ ΚΙ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η αντίπαδεια της Ντούζε πρós τούς δημοσιογράφους. Γιατί δέν τούς έδινε ποτέ συνεντεύξεις. Η άνύπαρκτη συλλογή των ψαλλιδιών. Κατό κατά Κατό. Τό καπέλλο του Σαρσάι και ο πατέρας του.

Άπό τά «Απομνημονεύματα» ενός Άγγλου δημοσιογράφου, τά όποία έξεδόθησαν τελευταία στο Λονδίνο, παίρνουμε τά παρακάτω χαριτωμένα ανέκδοτα:

Ο δημοσιογράφος αυτός είχε κάνει πρós έτών στο Παρίσι τή γνωριμία της μεγάλης 'Ιταλίδος τραγουδίστριας Ντούζε, ή όποία ήταν ίσακία της Σάρας Μπερνάρ και ή όποία μισούσε τρομερά τούς δημοσιογράφους. Τούς άπέσυγε όπως ο διάβολος τό λιθάρι και ποτέ, μα ποτέ, δέν τούς έδινε συνεντεύξεις. Η αντίπαδεια της όμως αυτή άφείλετο στο έξη; περιστατικό:

Κάποτε, ένώ έτοιμαζόταν νά παρδείξη, άντελήθη ότι τό ψαλλιδάκι που χρησιμοποιούσε για τή νύχια της είχε χαλάσει. Παράγγειλε, λοιπόν, ν' ένα μεγάλο κατάστημα νά της πτείλουν δυο-τρεις ντουζίνες ψαλλιδάκια, για νά διαλέξη ένα. Την ώρα όμως πού της είχαν φέρει τά ψαλλιδάκια και τά περειαζόταν, της άνήγγειλαν ότι ένας δημοσιογράφος ήθελε νά την ιδή για νά της πάρη συνέντευξη για τό ταξίδι της.

Η Ντούζε τον δέχτηκε άμέσως και τού έδωσε την συνέντευξη που της ζήτούσε...

Την άλλη μέρα όμως ο δημοσιογράφος, μαζί με τά άλλα πού τού έπεε ή καλλιτέχνης, έγραψε στην έφημερίδα του, ότι ή Ντούζε είχε τή μανία νά κáνη συλλογή άπό ψαλλιδάκια και ότι όπουδήποτε κι' άν πήγαινε, κουβαλούσε πάντοτε μαζί της όλόκληρες ντουζίνες άπ' αυτά.

Η καλλιτέχνης όμως τό διάβασε αυτό έγινε έξω φρενών και άπό τότε άρξίστηκε νά μήν έναλλάσσει ποτέ της συνέντευξη σε δημοσιογράφους.

Και έκράτησε τον δέχο της μέχρι πού θανάτου της.

Τό περιεγότερο όμως άπό τά περιστατικά πού υπέπεσαν στην αντίληψη του Άγγλου δημοσιογράφου κατά τό διάστημα των 25 χρόνων πού έμεινε στο Παρίσι είναι σκετικό με τον γνωστό Κορσικανό μεγαλοεμπόρο άρωμάτων γεροντιστή και ιδιοκτήτη έφημερίδων Φρανσουά Κοτύ.

Τό πραγματικό όνομα του Κοτύ ήταν Φραντσέσκο Σπορτσάνο. Άλλά για νά γαλλοφέρνη, πήρε τό ψευδώνυμο Κοτύ, τό όποιον έπειτα ένομιμοποίησε.

Κάποτε όμως ένας Γάλλος κου-

ρέυς, τού όποιος τό πραγματικό όνομα ήταν Κοτύ, σκέφτηκε νά έπωφεληθή της συναντησής του με τον μεγαλοεμπόρο και της μεγάλης διαδόσεως πού είχαν τά άρώματά του, κι' άνοξε κι' αυτός, ένα μικρό έργοστάσιο άρωμάτων. Καί, φυσικά, στί; έπικέτες των προϊόντων έβαλε την έπιγραφή 'Αρώματα Κοτύ'.

Έκανε μεγάλη ξόδευσι και ή δουλειά του πήγαινε όλοένα και καλύτερα. Δέν θ' άργούσε δέ νά γίνει κι' αυτός έκπαυστος όγος, άν δέν τό μάθαινε ο μεγάλος και ισχυρός συ-

νός του, ό όποιος έθεωρείτο ως ο σπουδαιότερος κυρίαρχος της έποχής του, είχε περάσει κι' αυτός, όπως πολλοί άλλοι λόγιοι στα νεύρα τους, μεγάλες φτώχειες. Είχε πείσει τότε για πρώτη φορά στο Παρίσι, βρισκόταν μακριά από τούς γονείς του πού έμεναν στην έπαρχία, και με γρήλη δυσκολία έξοικονομούσε τό φαμίτιου.

Μία άπό τίς πύ ζωής έπίθυμίες του, έκείνον τον καιρό, πού έμενε όμως άνεκπλήρωτος, ήταν ή άπόκτησι ενός ψηλού καπέλλου. Άλλά για την άγορά του χρειαζόταν ένα ναπολεόν και ο πατέρας του δέν ένοούσε με κανέναν τρόπο νά τού τό στείλει, προκειμένου νά τό διαθέσει για έναν τέτοιο σκοπό.

Μία μέρα ο φίλος του Έδμόνδος Άλμπού προεβλήθηκε δύο εισιτήρια για την Γαλλική Άκαδημία, όπου θά γινόταν ή άπονομή κάποιου φιλολογικού βραβείου, και τό ένα άπ' αυτά τό έδωσε στην Σαρσάι. Ο Σαρσάι όμως δέν κατόρθωσε νά παρευρεθή στη σπουδαία αυτή τελετή, γιατί τό πάλιό του καπέλλο ε'χε γίνει έλασιν και γιατί δέν εύρίσκε χρήματα ν' άγοράσει καινούργιο.

Τό περιστατικό αυτό στοίχισε πολύ στο νεύρο φιλόλογου, ο όποιος άποσάφισε νά θέσει τέσνα στη θλίβει αυτή κατάρστα. Τό ίδιο βράδυ λαμπόν δανείστηκε λίγα χρήματα κι' έστειλε ένα τηλεγράφημα στον πατέρα του, με τό όπύο τον προσκαλούσε έπείγοντως κοντά του, χωρίς νά τού εξηγή και τούς σχετικούς λόγους.

Ο δυστοχιώμενος του πατέρα, πού είχε μόλις έλάτε τό τηλεγράφημα και άναχώρησε άμέσως για την πρωτεύουσα, πιστεύοντας πώς θάγε στείλει κανένα δυστύχημα στον γιο του. Ο τελευταίος όμως τον ειδοποίησε νά τού πη όύτε λέξη, τον πήρε άπό τό χέρι και τον ώδήγησε αί ένα καπέλλο, όπου ο κατάπληκτος έπαρχιώτης ίκανοποίησε επί τέλους την έπιθυμία του...

Συνιστώμενη την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τού κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Υφηγητού της 'Οφθαλμολογίας εν τῷ Παν/μῳ. Μενάνδρου 27, Αθήναι, Τηλ. 1-68.

Καί, φυσικά, στί; έπικέτες των προϊόντων έβαλε την έπιγραφή 'Αρώματα Κοτύ'.

Έκανε μεγάλη ξόδευσι και ή δουλειά του πήγαινε όλοένα και καλύτερα. Δέν θ' άργούσε δέ νά γίνει κι' αυτός έκπαυστος όγος, άν δέν τό μάθαινε ο μεγάλος και ισχυρός συ-

νός του, ό όποιος έθεωρείτο ως ο σπουδαιότερος κυρίαρχος της έποχής του, είχε περάσει κι' αυτός, όπως πολλοί άλλοι λόγιοι στα νεύρα τους, μεγάλες φτώχειες. Είχε πείσει τότε για πρώτη φορά στο Παρίσι, βρισκόταν μακριά από τούς γονείς του πού έμεναν στην έπαρχία, και με γρήλη δυσκολία έξοικονομούσε τό φαμίτιου.

Μία άπό τίς πύ ζωής έπίθυμίες του, έκείνον τον καιρό, πού έμενε όμως άνεκπλήρωτος, ήταν ή άπόκτησι ενός ψηλού καπέλλου. Άλλά για την άγορά του χρειαζόταν ένα ναπολεόν και ο πατέρας του δέν ένοούσε με κανέναν τρόπο νά τού τό στείλει, προκειμένου νά τό διαθέσει για έναν τέτοιο σκοπό.

Μία μέρα ο φίλος του Έδμόνδος Άλμπού προεβλήθηκε δύο εισιτήρια για την Γαλλική Άκαδημία, όπου θά γινόταν ή άπονομή κάποιου φιλολογικού βραβείου, και τό ένα άπ' αυτά τό έδωσε στην Σαρσάι. Ο Σαρσάι όμως δέν κατόρθωσε νά παρευρεθή στη σπουδαία αυτή τελετή, γιατί τό πάλιό του καπέλλο ε'χε γίνει έλασιν και γιατί δέν εύρίσκε χρήματα ν' άγοράσει καινούργιο.

Τό περιστατικό αυτό στοίχισε πολύ στο νεύρο φιλόλογου, ο όποιος άποσάφισε νά θέσει τέσνα στη θλίβει αυτή κατάρστα. Τό ίδιο βράδυ λαμπόν δανείστηκε λίγα χρήματα κι' έστειλε ένα τηλεγράφημα στον πατέρα του, με τό όπύο τον προσκαλούσε έπείγοντως κοντά του, χωρίς νά τού εξηγή και τούς σχετικούς λόγους.

Ο δυστοχιώμενος του πατέρα, πού είχε μόλις έλάτε τό τηλεγράφημα και άναχώρησε άμέσως για την πρωτεύουσα, πιστεύοντας πώς θάγε στείλει κανένα δυστύχημα στον γιο του. Ο τελευταίος όμως τον ειδοποίησε νά τού πη όύτε λέξη, τον πήρε άπό τό χέρι και τον ώδήγησε αί ένα καπέλλο, όπου ο κατάπληκτος έπαρχιώτης ίκανοποίησε επί τέλους την έπιθυμία του...

Συνιστώμενη την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τού κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Υφηγητού της 'Οφθαλμολογίας εν τῷ Παν/μῳ. Μενάνδρου 27, Αθήναι, Τηλ. 1-68.

Καί, φυσικά, στί; έπικέτες των προϊόντων έβαλε την έπιγραφή 'Αρώματα Κοτύ'.

Έκανε μεγάλη ξόδευσι και ή δουλειά του πήγαινε όλοένα και καλύτερα. Δέν θ' άργούσε δέ νά γίνει κι' αυτός έκπαυστος όγος, άν δέν τό μάθαινε ο μεγάλος και ισχυρός συ-

Βρισκόμουν μπροστά στην Αύτου Έξοχήτητα τον πρεσβευτή της Σερβίας στο Λονδίνο...

Άναψα ένα τσι-

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η μανία των 'Αγγλων με τα στοιχήματα. Ο εκατομμυριούχος που κυλούσε το χειραμάκι. Ο νεαρός άριστοκράτης που πουλούσε χρυσές λίρες μία πέννα τη μία. Η δυσπιστία του Κοινού. Πώς δημιουργήθηκε το σμόκιν. Το στοιχημα ενός 'Αγγλου κομψομένου. Πώς εμφανίστηκε με ένα νέου είδους φόρεμα σε μία κοσμική συγκέντρωση. Πώς κέρδισε κάποιος 'Αγγλος λοχαγός ένα στοιχημα, κτλ.

Εγγραφέας κι' άλλοτε για τη μανία που έχουν οι 'Αγγλοι να βάζουν με το παρκαμικό τα πιο παράδοξα κι' εξωφρενικά στοιχήματα. Θα σας αναφέρουμε και σήμερα άλλα αχόμα στοιχήματα 'Αγγλων, εξ' ίσου ενδιαφέροντα με τα προηγούμενα. Τελευταία στο Γιοχάνεσμπουργκ της 'Αφρικής, δυο 'Αγγλοι εκατομμυριούχοι γνωστότατοι στις άριστοκρατικές λουτροπόλεις της Βρώμης, τη Νίκαια και τη Ντεβίλλ, όπου παραθερίζουν κάθε καλοκαίρι και διακινδυνεύουν μυριάδες ποσά στα καζίνα, στοιχημάτισαν για κάποιο ζήτημα.

Όσο επαθόν όμως το στοιχηματικό δεν έδωκαν χρίσματα, επειδή όσο πολλά κι' αν ήταν, δεν θα είχαν καμιά σημασία για πολυεκατομμυριούχους σαν κι' αυτούς. Ορίσαν, λοιπόν, ότι εκείνος που θαίχαν το στοιχημα, θα ανέβαινε τον άλλον σ' ένα διτοροχο χειραμάκι, απ' αυτό που χρησιμοποιούν οι άχθοφόροι και θα τον περιέφερε επάνω σ' αυτό στους δυο κεντροκέντρους δούλους του Γιοχάνεσμπουργκ.

Όπως ήταν φυσικό ο ένας τους έχασε το στοιχημα. Έτσι κάποιο Σάββατο μεσημέρι, πρό μπηός, οι κίττοι της μεγάλης 'Αφρικανικής πόλεως, είδανε τους δυο πολυεκατομμυριούχους, τον έναν ανεδαμένο σε ένα χειραμάκι και τον άλλον να το κυλάει σαν να ήταν άχθοφόρος.

Έβδ και κάμποσα χρόνια, ένα μεσημέρι οι διαβάτες που περνούσαν από μια κεντρική γέφυρα του Τάμεσι, στο Λονδίνο, είδαν κάποιον νεαρό κύριο, άπειρα ντυμένο και με άριστοκρατικό παρουσιαστικό, να πουλάει χρυσές λίρες...

Ο κύριος αυτός ήταν εγκατεστημένος σε μιαν άκρη της γέφυρας με ένα τραπέζι μπροστά του, στο οποίο είχε ανατάσει κατακαίνουργες γυαλιστερές λίρες χρυσές και φώναζε:

— Ορίστε, κύριοι. Μοναδική ευκαιρία. Πουλάω λίρες χρυσές, κατακαίνουργες, τις οποίες μόλις πρό ή λίγο πριν απ' την Τράπεζα της 'Αγγλίας. Ορίστε, κύριοι. Τις πουλάω μία πέννα τη μία ...

Σημειώσαν ότι η πέννα είναι για τους 'Αγγλους δυο για μία, και οι κοσμοπολίτες, ή δε νομισματική της αξία είναι μισή περίπου δραχμή.

Οι διαβάτες τον άκουγαν κι' άλλοι μόν' απ' αυτούς που περνούσαν τους δρόμους χωρίς καν να κοινοποιούνται. Άλλοι χαμογελούσαν ειρωνικά, κι' άλλοι πλησίαζαν, κινώντας για μερικές

στιγμές το περίεργο εμπόρεμά του κι' έπειτα προπερνούσαν μουμουρίζοντας:

— Απατεώνα! Πρέπει να σε συλλάβει η αστυνομία γι' απατεώνα.

Κανένας όμως δεν αγόραζε λίρες. Κι' όμως η λίρα αυτές ήταν γνήσιες, γνήσιες αυτές 'Αγγλικές χρυσές λίρες.

Ο κύριος που τις πουλούσε ήταν ένας νεαρός άριστοκράτης, γιός γνωστού και πλουσιωτάτης οικογενείας του Λονδίνου και πουλούσε τις λίρες επειδή είχε βάλει τέτοιο στοι-

μαρτυρας που είχαν όρισει, πήγε στην Τράπεζα της 'Αγγλίας, πήρε διακόσιες χρυσές λίρες, κατακαίνουργες και γυαλιστερές. Έπειτα, αφού έρωδιάστηκε και μ' ένα τραπέζι κι' εγκατεστάθηκε στη γέφυρα του Τάμεσι, άρχισε να πουλάει το μοναδικό εμπόρεμά του. Η πρόβλεψή του επαλήθευσε. Οι διαβάτες δεν μπορούσαν να παραδειχθούν ότι ήταν δυνατόν να πουλήσει κανείς πραγματικές λίρες διακόσιες φορές πιο κάτω απ' την αξία τους. Καθώς μάλιστα τις έβλεπαν υπερβολικά γυαλιστερές τις περνού-

Ο Ο Ο Ο Ο ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ Ο Ο Ο Ο Ο

Η Πόλα Νέγκρι στο ρόλο της μανιά Ντυμπαρό.

χια μ' έναν φίλο του. Κουβεντιάζοντας μία μέρα, με το φίλο του, έλεγε ότι οι Άνθρωποι, συχνά, δυσπίστούνε στα πιο άβυσσα και τα πιο γνήσια πράγματα, κι' ότι αν απορρίψει ένας Άνθρωπος να πουλήσει λίρες γουό-σες προς μία πέννα τη μία, κανένας δεν θα τις αγόραζε, γιατί θα τις νόμιζε ψεύτικες.

Ο φίλος του του είπε ότι δεν είχε δικαίω και τότε, σαν γνήσιος 'Εγγλέζος, έδωκεν στοίχημα χίλιες λίρες.

Την άλλη μέρα ο νέος συνοδευόμενος από το φίλο του, και τους δυο

σανε για ψεύτικες. Έτσι ο νέος δεν πουλήσε ούτε μία απ' τις λίρες του και κέρδισε το στοιχημα του.

Οι κομψοί που γυρίζουν στους μεγάλους χορούς με τα σμόκιν τους, σφαλώς θ' άγνωστον ότι το σμόκιν δημιουργήθηκε έπειτα από ένα στοιχημα.

Είπε γνωστό ότι οι περισσότεροι απ' τους Εύρωπαίους της άνωτάτης τάξεως, και πιο πάνω οι 'Αγγλοι, ποτέ δεν πηγαίνουν σε δείπνο χωρίς να φέρουν σμόκιν. Είτε σε με-

γάλα ξενοδοχεία πρόκειται να δειπνήσουν, είτε σε φιλικά σπίνια, είτε και στο ίδιο τους το σπίτι, πρέπει να φορούν σμόκιν. Τη συνήθεια αυτή την τηρούν με θρησκευτική ευλάβεια.

Κι' όμως, λίγα χρόνια πρό του πολέμου, το σμόκιν με το σημερινό του σχήμα ήταν άγνωστο. Ός την εποχή εκείνη το καλύτερο φόρεμα για τις εσπερίδες, για το θέατρο και για το δείπνο ήταν η ζακέτα.

Κάποτε λοιπόν ο περίφημος λόρδος Σπένσερ, ο οποίος ήταν ένας από τους κομψότερους Λονδρέζους κι' έλυνόριζε διάφορες καινούργιες μόδες στο ανδρικό ντύσιμο, κουβεντιάσε μ' ένα φίλο του, κι' έλεγε ότι έβγαζε το κεφάλι του για να βρή ένα καινούργιο φόρεμα για το θέατρο και για το δείπνο.

Αυτό δεν θα το κατορθώσει ποτέ, του αποκρίθηκε ο φίλος του. Η ζακέτα είναι κλασική πετά.

Κι' εγώ σου λέω ότι θα το κατορθώσω, έμειν' ο Σπένσερ. Απάντησε, κιόλας, στο δείπνο της λαίδης Μ... ότι εμφανισθώ με φόρεμα διαφορετικό απ' αυτό που φορούσε σήμερα.

— Έ, λοιπόν, αν κάνεις τέτοιο πράγμα, όλοι θα σε περάσουν για τρελλό, κι' αύριο όλο το Λονδίνο θα γελάει μαζί σου.

— Βάζεις στοιχημα; είπε ο Σπένσερ.

— Βάζω.

— Πέντε σελίνια.

— Πέντε σελίνια.

Ο Σπένσερ τράβηξε καταθέσαν στο σπίτι του, φώναζε το ράφτι του, τοξάσε τη ζακέτα του και του είπε ότι ήθελε μέσα σε δυο ώρες να του κόψει τις δυο πινιές ούρες και να του κάνει το κατάλληλο στρίφωμα.

Ο ράφτης παραξενεύτηκε. Όσο-σο δεν μπορούσε να παρακοθή στον λόρδο που ήταν ο καλύτερος πελάτης του κι' έσεπτεσε άμεσως την παράξενη παραγγελία του.

Έτσι, το ίδιο βράδυ, ο Σπένσερ εμφανίστηκε στο άριστοκρατικό δείπνο με φαλιδιαμένες τις ούρες της ζακέτας του.

Όταν τον είδαν οι άλλοι καλεσμένοι παραξενεύτηκαν, όπως ήταν φυσικό. Κανένας όμως δεν γέλασε μαζί του. Απεναντίας τον βοήσαν κομψότατο, όπως πάντοτε και πολλοί τον μολόγησαν ότι το νέο αυτό φόρεμα ήταν εξ' ίσου όμορφο με τη ζακέτα κι' επί πλέον πιο βολικό και

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Μία περίοδος παρακμής και καταπτώσεως του θεάτρου. Η περιφρόνησις του Κοινού προς τους ηθοποιούς. Αφορισμοί και αποκηρύξεις. Οι έχθροι της πίστεως. Όπου δεν επιτρέπεται στους ηθοποιούς να γίνονται χριστιανοί. Ο διωγμός των γυναικών του θεάτρου. Ένας αυτοκράτωρ υποστηρικτής των ηθοποιών. Ίουστινιανός και Θεοδώρα. Πώς διεσώθη η καλλιτεχνική παράδοσις, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Οι ηθοποιοί, οι πραγματικοί αυτοί μουσταγωγοί της τέχνης, οι οποίοι θυσιάζουν κάποτε τα πάντα και ακολουθούν ένα στάδιο γεμάτο περιπέτειες και απογοητεύσεις, σε καμιά εποχή, αν εξαιρέσουμε μόνο την αρχαία, δεν βρήκαν εκ μέρους του κράτους και του κοινού την εκτίμησι και την υποστήριξι που τους αξίζει. Σε όλες τις χώρες και σε όλα τα πολιτεύματα ζούσαν σαν παραμερισμένοι και σχεδόν περιφρονούμενοι, χωρίς να τους εκτιμά και να τους αναγνωρίζει κανείς.

Ασφαλώς όμως ποτέ οι ηθοποιοί δεν γνώρισαν τέτοια περιφρόνησι εκ μέρους του κράτους και του λαού, όσο κατά τα πρώτα χρόνια της Βυζαντινικής Αυτοκρατορίας. Έπειδή μάλιστα τότε το θέατρο είχε παρεκκλίνει από το σκοπό του και διαχωρισθεί από σκληρές τα ιερά και τα δόξα της θρησκείας, οι εκκλησιαστικοί πατέρες βρήκαν άσφορη και κτηνώδη άμελητικο πόλεμο εναντίον του. Έτσι, σύμφωνα με μία άποψι της Συνόδου της Καρχηδόνας, οι θεαταίνοι απέκα- λυοντο «αποπομπάιοι» και εκχρήσσαντο έγχροι της πίστεως.

Αργότερα όμως, όταν ο χριστιανισμός απλώθηκε και επεκράτησε όριστικά, οι πρώτοι χριστιανοί σταυμάτησαν τον συστηματικό διωγμό του θεάτρου και άρχισαν να ανέχονται όπωσδήποτε τους ηθοποιούς. Αλλά και οι τελευταίοι φυλαγόντουσαν πειά κι' άποφευγαν με κάθε τρόπο να έρχονται σε ρίξι με τους υπαδούς της νέας θρησκείας.

Τέτοια ήταν η κατάσταση, όταν ξαφνικά παρουσιάστηκε ο περίφημος αφορισμός 'Αρειος, ο οποίος, μαζί με τις άλλες καινοτομίες του, πρότεινε την εισαγωγή του θεάτρου στις εκκλησίες. Για τον σκοπό μάλιστα αυτό συνέγραψε κι' ο ίδιος διάφορα θρησκευτικά δοκίμια.

Έγνωσται ότι η πρότασι του 'Αρειου συνάντησε τερασσή αντίστασι εκ μέρους των αντιπάλων του, οι οποίοι μαζί με αυτόν αναθεώρησαν και το θέατρο. Κατόπιν αυτού άρχισαν νέσι διωγμοί κατά του θεάτρου και επεβλήθησαν καινούργιες περιοριστικές διατάξεις, ή οποίες έκαμαν άφορητα το επάγγελμα του ηθοποιού.

Σύμφωνα λοιπόν μ' αυτές, όποιος επαγγελματίας έπιστήμων τον ηθοποιό, έχανε τα πολιτικά του δικαιώματα, αποκλείεσταν από κάθε κληρονομική άμνηστη και δεν μπορούσε να παρευρεθί ούτε ως μάρτυς στ δικαστήριο.

Έτσι, ένας ηθοποιός έπρεπε να πράξη δολοφονη τη ζωή του στη σκηνή και να πεθάνη, χωρίς ν' αλλάξει

επάγγελμα. Η εκκλησία, εκτός των άλλων, δεν του επέτρεπε ούτε να βαπτισθί χριστιανός, ούτε να κοινωνήσθ ποτέ. Και αν καμιά φορά κατόρθωνε κανείς ηθοποιός ν' άσπασθί τον χριστιανισμό, σε κάθε τυχόν παρακοπή του, οι συμπολίτες του είχαν το δικαίωμα να τον αποκηρύξουν και να τον εξαναγκάσουν να γυρίστ πάλι στη σκηνή.

Στην περίπτωση αυτή γινόταν αυτός ένας άσφορη και νύκωνται με τον πόνο που είχαν και τους επόμενους.

Αλλά στον καιρό των διαδόχων του Θεοδοσίου, τους άρειοκρίτες και το άσπαστο αυτό πλεονέκτημα. Έθεσπιστήκαν δηλαδή άσπρηές διατάξεις, με τις οποίες επεβλήθη στις θεαταίνας να νύκωνται απλά και σκεδόν φτωχικά.

Μέσα στην πλήρη αυτή παρακμή του θεάτρου παρουσιάστηκε κατά το 491 ένας θεατός υποστηρικτής του, ο Αυτοκράτωρ 'Αναστάσιος ο Δίκαιος. Ο προσδευτικός αυτός μονάρχης υποστήριξε πολυτρόπως τους ηθοποιούς, που ήταν σκορπισμένοι στα διάφορα κέντρα του βασιλείου του, και έγινε πραγματικός εφευρέτης της τάξεως των, γιατί τους έδοθησε ακόμα και με χρηματικές επιχορηγήσεις.

Μετά τον 'Αναστάσιο άλλος υποστηρικτής του θεάτρου ήταν ο 'Ιουστινιανός, του οποίου η σύζυγος, ή περσική Θεοδώρα, είχε περάσει τα χρόνια της νεότητός της άπάνω στο πάλαιστινο και δεν έαγνοούσε τις παλιές συντροφιστές της. Ο 'Ιουστινιανός προστάτευσε ιδιαίτερος με τη νομοθεσία του τις γυναίκες του θεάτρου, τους επέτρεψε να συνάπτουν εγκύρους γάμους και τους έδωσε το δικαίωμα να αναζώνται μητέρες νομίμων παιδιών.

Με γενικές γραμμές, το θέατρο δεν είχε ξεπέσει ποτέ τόσο, όσο κατά τα χρόνια του Βυζαντίου.

Εις τούτους θεώρησαν στην αντι-καλλιτεχνική εκείνη εποχή και οι Άνθρωποι οι οποίοι, είτε από αγάπη προς τη σκηνή, είτε για λόγους διοικητικούς, έκαλοούσαν το περιφρονούμενο επάγγελμα του ηθοποιού και δοκίμασαν όλους τους εξευτελισμούς του.

Χάρις σ' αυτούς όμως διασώθηκε ή θεατοική παράδοσις, ή οποία μεταβλήθηκε αργότερα στη Δύσι και άποτέλεσε τον πυρήνα για τη δημιουργία του νεωτέρου θεάτρου.

ΤΟ ΑΣΗΜΟ ΠΑΙΔΙ ΕΝΟΣ ΕΝΔΟΞΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

Ο καρπός του δεσμού του Γκαίτε με μία άνθοπώλιδα. Τα κακά παραδείγματα μίς μητέρας. Πώς ο Αύγουστος Γκαίτε έγινε αλκοολικός. Τι λένε για τον γιο του Γκαίτε οι σύγχρονοι του. Ο γάμος του με την Όττιλία. Συζυγικές σκη- νές και καυγάδες. Η επέμβαση του πεθερού. Το ταξίδι του Αύγουστου στην Ιταλία. Τα στρείδια και το κολύμπι. Το μοιραίο γεύμα, κτλ. κτλ.

Ο Αύγουστος Γκαίτε.

Ο βίος του Αύγουστου Γκαίτε, του γιου του μεγάλου ποιητού της Γερμανίας, θα έμενε για πάντα άγνωστος, αν ένας Γερμανός συγγραφέας δεν εξέδιδε πρό όλλων ετών ένα βιβλίο αρκετά ογκώδες και πλούσια εικονογραφημένο, στο οποίο περιγράφεται λεπτομερώς η ζωή του άσημου αυτού τέκνου του μεγαλειτέρου ποιητού του περασμένου αιώνα.

Ο Αύγουστος Γκαίτε ήταν ο καρπός των δεκαετών σχέσεων του Γκαίτε με μία ταπεινή άνθοπώλιδα, τη Χριστιάννα Βούλφιν. Η νέα αυτή, από τότε που σχετίστηκε με τον μεγάλο ποιητή, δεν μπόρεσε ποτέ να νιώσει τις υψηλότερες υποχρεώσεις που της δημιουργούσε ένας τέτοιος δεσμός. Χωρίς να ενδιαφέρεται και πολύ για το σπίτι της και για το παιδί της, περνούσε τη ζωή της γλεντώντας, με φαγοπότια και χορούς.

Ήταν λοιπόν πολύ φυσικό να μην την αφήνουν ή τόσες διασκέδασεις της να σκεφθεί και για την ανατροφή του παιδιού της. "Αν μάλιστα ο μικρός Αύγουστος μεγάλωνε μακριά από τα κακά παραδείγματα της μητέρας του, ασφαλώς αυτό θα είχε πολύ ευνοϊκή επίδραση στη διαμόρφωση του χαρακτή- ρος του.

Αν πιστέψουμε την κυρία ντε Στάιν, την ευγενική εκείνη αριστοκρά- τισσα, την οποία είχε εγκαταλείψει ο Γκαίτε πώς χάρη της Χριστιάννας, ο Αύγουστος είχε από μικρός χαραγμένη στη φυσιογνωμία του μια έκφραση πο- νεμένη, σαν να είχε μόλις δοκιμάσει

Η μητέρα του Γκαίτε και μάμμη του Αύγουστου.

όλες τις απογοητεύσεις της ζωής.

Εκείνο που κατέστρεψε κυριολεκτι- κώς τη σωματική και ψυχική υγεία του Αύγουστου Γκαίτε, ήταν η αγάπη του προς το ποτό, που την είχε κληρονο- μήσει από τη μητέρα του. Τόσο η κυ- ρία ντε Στάιν, η οποία τον έδεχτο συ- χνά στο σπίτι της, όσο και η γιαγιά του, που έμενε στη Φραγκφούρτη, του κάκων προσπάθησαν να του κλέψουν την κακή αυτή συνήθεια. Το κληρονομικό αυτό πάθος είχε ριζώσει βαθιά μέσα του.

Όταν ο Αύγουστος έγινε νέος, κα- τάρθωσε να συγκεντρώσει την αγάπη όλων των συγγενών και φίλων του πα- τέρα του, χάρις στη συμπαθητική του φυσιογνωμία, τους ευγενικούς του τό- πους και την ευλωπία του. Η για- γιά του γράφει σε μία επιστολή της προς τον πατέρα του:

«Αυτό το παιδί έχει κάτι τι ξε- κριτικό στην εμφά- νισή του. Όποιος το ιδεί, το αγαπάει ά- μέσως. Χθές τον είδε στο θέατρο ο Βιλλεμάρ, χωρίς να ξέρει ποιος είναι. Την άλλη μέρα λοιπόν ήλθε και μου είπε: «Δεν είναι ο γιος του Γκαίτε αυτός; Τον γνώρισα από τα μάτια. Είναι χα- ριτωμένος πραγμα- τικώς».

Στο σχολείο ως μαθητής ο Αύγου- στος είχε δείξει ξε- χωριστή κλίση προς τα μαθηματικά και τις θετικές επιστή- μες. Πας δ' αυτά όμως, έγραψε αρ- κετά ποιήματα ασημένια, όχι χει- ρότερα από εκείνα που έγραφαν πολ- λοί σύγχρονοί του ποιητά.

Σε ηλικία 22 ετών, ο Αύγουστος Γκαίτε έμπηξε στο διπλωματικό κλά- δο. Γρήγορα όμως άφησε το επάγγελ- μα αυτό, το οποίο δεν συμβιβάζονταν με τον χαρακτήρα και τις κλίσεις του, και περιόριστηκε στο να βοηθά τον πατέρα του στη δουλειά του. Συχνά τον αντιπροσώπευε, μιλώντας εκ μέ- ρους του στις διάφορες τελετές και γιορτές, για τα ποιητικά, όσο γενοῦ- σε, τόσο απόφευγε να εμφανίζεται στον κόσμο. Έτσι, κατά την άνακομι- δή των λευάνων του Σύλλερ, ο Αύ- γουστος έπαιξε το κενό του μεγάλου αυτού ποιητού στα χέρια του και ξε- φρόνησε έναν ήπιο πανηγυρικό λόγο.

Οι σύγχρονοι του Αύγουστου Γκαίτε διαφωνούν στις κρίσεις τους γι' αυτόν. "Αλλοι τον χαρακτηρίζουν σχολαστικό, τσιγκούνη και άφοβο, κι άλλοι έξυ- πνο, διασκεδαστικό και κοινωνικό. "Ι- σως όμως να έχουν δίκιο όλοι, αν λά- ρουμε υπ' όψει πόσο ευμετάβλητος ή- ταν ο χαρακτήρας αυτού του νέου.

Πάντως, όπως φαίνεται απ' τα έργα που έχει γράψει — "Ημερολόγιο της ζωής του, λόγιοι και ποιήματα — ήταν ένας βαθύς ψυχολόγος και καλός πα- ρατηρητής.

Το 1813, στον πόλεμο κατά του Να- πολέοντος, η πατρίδα του τον έκάλεσε να την υπερασπισθεί. Τότε ο Αύγουστος ήταν 29 ετών. Κατετάχθη στο στρατό χωρίς μεγάλη προθυμία. Ο πατέρας του, ο οποίος τον αγαπούσε πολύ και ο οποίος ακόμη ήταν βέβαιος ότι δεν θα μπορούσε ο γερμανικός στρατός να νι- κήσει ποτέ τον Ναπολέοντα, εφρόντισε με κάθε τρόπο να μη στείλουν τον γιο του στο μέτωπο. Και κατόρθωσε πραγματικώς να τον κρατήσει κοντά του, πράγμα που ευχαρίστησε πολύ και τον Αύγουστο. Τη δειλία του όμως αυ- τή ο νέος την αλ- λήρωσε αργότερα με την περιφρόνηση που του έδειξαν για πολ- λήν καιρό κατόπιν οι συμπατριώται του.

Το 1817 ο Αύγου- στος παντρεύτηκε με την Όττιλία ντε Πόγκονς, η οποία άντρε σε μία άρι- στοκρατική, αλλά φτωχή οικογένεια. Απ' τις πρώτες η- μέρες του γάμου τον, οι δυο σύζυγοι άρχισαν να γκρινιά- ζουν και να μαλώ- νουν μεταξύ τους. Αλλά και σ' όλη τους τη ζωή ποτέ

δεν μπόρεσε ο ένας να καταλάβει τον άλλον και να είχαν πολύ γρήγορα χω- ριστεί, αν δεν τους συγκρατούσε ο γέ- ρος πατέρας του Αύγουστου. Από τον γάμο αυτό γεννήθηκαν δυο αγόρια, ο Βάλτερ και ο Βόλφγκαν, και μία κό- ρη, η Άλμα.

Μερικοί σύγχρονοι του Αύγουστου Γκαίτε αποδίδουν την άτυχη ζωή του στην επίδραση του πατέρα του. Αυτό όμως δεν είν' αλήθεια. Ο Γκαίτε, προσπαθώντας πάντοτε να συγκεντρώ- νεται στον εαυτό του, άφινε απόλυτη ελευθερία σε όσους τον περιτοχιζανε. Αυτό φαίνεται άλλωστε καθαρά και απ' τη ζωή που έκανε η Χριστιάννα. Το αντίθετο μάλιστα συνέβαινε: Πολλές φορές ο Αύγουστος επεβάλλε στον πατέρα του. Έτσι τον έμπόδισε π.χ. να παντρευτεί σε ηλικία 74 ετών, με μία νέα 19 μόλις ετών, την Οθλιν Λεβετσόφ!

Σε ηλικία 40 ετών, ο Αύγουστος είχε καταντήσει πια αλκοολικός. Πολ- λές φορές τον έβρισκαν τα ξημερώ-

Ο Γκαίτε πατήρ.

ματα στους δρόμους της Βαϊμάρης, ά- ναίσθητον απ' το μεθύσι. Η κατάσταση όμως αυτή δεν μπορούσε πια να εξακολουθήσει. Σκέφθηκε λοιπόν να φύγει για το εξωτερικό, να ταξιδέψει στην Ιταλία, ελπίζοντας ότι ή άλλα- γή του κλίματος, ή νέες εντυπώσεις, το διαφορετικό περιβάλλον, θα είχαν ευνοϊκή επίδραση επάνω του και θα ξανάφερναν στον κανονικό της δρόμο την έκτροχιασμένη του ζωή.

«Θέλω, γράφει ο ίδιος σ' ένα του ποίημα, να σπάσω όλους τους δε- σμούς, να ελευθερωθώ από κάθε εμ- βόλιο, για να προσπαθήσω να βρω μία καλύτερη ζωή».

Ο πατέρας του καταλάβαινε καλά ότι το ταξίδι αυτό δεν θα έφερνε κα- νένα αποτέλεσμα. Έν τούτοις, μη θέ- λοντας να τον δυσαρεστήσει, του έδω- σε 2,000 τάλλερ και τον έστειλε στην Ιταλία, μαζί με τον πιστό του γραμ- ματέα Έκκερμαν. "Αυτό, όμως, την ημέ- ρα της αναχώρησης (22 'Απριλίου 1822), ο ποιητής κυριεύθηκε από χί- λια-δυο κακά προσασθήματα. Σάν κάτι να του έλεγε ότι δεν θα ξανάβλεπε πια τον γιο του.

Όσον καιρό ο Αύγουστος έμεινε στην Ιταλία, κρατούσε τακτικό 'Ημε- ρολόγιο, στο οποίο έγραφε ότι του συ- νέβαινε, καθώς κι όλες που τις εντυ- πώσεις απ' τις διάφορες Ιταλικές πό- λεις.

Απ' την Ιταλία έγραψε στη σύζυ- γό του γραμματα τρυφερότατα, στα οποία εξέφραζε την πεποίθησή ότι το ταξίδι αυτό θα τον άφρελούσε πολύ. Την ίδια εποχή όμως η γυναίκα του έγραφε στη φίλη της Άντελα Στε-

Η σύζυγος του Αύγουστου Όττιλία.

Ο Γκαίτε εργαζόμενος.

νάουερ, αδελφή του μεγάλου φιλοσό- φου:

«Η επιστροφή του Αύγουστου αποτελεί για μένα προμήνυμα νέαν μαρτυρίαν. Σε βεβαίω ότι δεν θα μου στοιχίσει καθόλου, αν δεν τον ξα- νάβλεπα πια».

Αφού επισκέφθηκαν διάφορες πό- λεις της Ιταλίας, ο υιός Γκαίτε κι ο Έκκερμαν έφτασαν στη Βενετία, όπου έμειναν κυριολεκτικώς ένθουσιασμένοι. Ο Αύγουστος γέμισε δόκιληρες σελί- δες του 'Ημερολογίου του με τις εν- τυπώσεις του. Ο πατέρας του, σάν ό- ποιο έστειλε μερικά άποσπάσματα, έ- μεινε κατενθουσιασμένος και του συνέ- στησε να εξακολουθή να κρατά τα- κτικά το 'Ημερολόγιο του αυτό.

Όσο για τον Έκκερμαν, αντί να χάνει τον καιρό του γεμίζοντας φύλλα χαρτιού με τις εντυπώσεις του, περιο- ρίζετο να γράφει στην άρραβωνιαστι- κιά του, συνιστώντας της να αγοράσει ένα καλό 'Οδηγό της Ιταλίας για να τον παρακολουθή με τη σκέψη στα διά- φορα ταξείδια του!...

Στη Γένοβα, ο Αύγουστος πέρασε μία ζωή πολύ ευχάριστη. Έτρωγε ά- φθονα στρείδια, που τα μάζευε ο ίδιος, κι έκανε διαρκώς μπάνια στην θά- λασσα. Τα νόστιμα όμως αυτά θαλα- σσικά, στο οποίο έγραφε ότι του συ- νέβαινε, καθώς κι όλες που τις εντυ- πώσεις απ' τις διάφορες Ιταλικές πό- λεις.

Ενα βράδυ έτρωγε μαζί με δυο συμπατριώτες του. Εκείνοι, βλέποντας τα μπουκάλια του κρασιού να ηγναινο- νίζονται αδιάκαστα, έφριξαν μια έρω- ρητική ματιά στον Έκκερμαν. Αύ-

Ο Αύγουστος Γκαίτε κατά τη νεο- τητά του.

τός όμως περιωρίστηκε να σηκώσει τους δμούς του. Κάθε προσπάθεια για να διορθωθεί ο Αύγουστος ήταν πια μάταιη.

Κατά τη διαμονή τους στη Γένοβα, ο Έκκερμαν, κουρασμένος απ' το τα- ξείδι, άποχαίρεσε τον Αύγουστο και γύρισε στην πατρίδα του.

Ο Αύγουστος τότε εξακολούθησε μό- νος το ταξίδι του. Πήγε στη Φλωρεν- τία, στο Λιβόρνο και τέλος στη Νεά- πολι.

Φτάνοντας στη Νεάπολη, γράφει στο 'Ημερολόγιο του, αισθάνθηκα για πρώτη φορά, ύστερα από σαράντα χρόνια ζωής, ότι ήμουν ελεύθερος και ανεξάρτητος, μέσα στο πλήθος αυτό των λαζαρόνων, των βαρκαρη- δων και των μεγάλων απατεώνων. Προσπαθώ όσο μπορώ να μελετήσω τη φύση, την τέχνη, τους ανθρώπους αυτής της χώρας».

Όλοι οι συμπατριώ- ται του, που ήσαν εγκα- τεστημένοι εκεί, τον πε- ριτοχιζαν όσο μπο- ρούσαν περισσότερο, τι- μώντας τον ένδοξο πα- τέρα του.

Απ' τη Νεάπολη πή- γε στη Ρώμη. Εκεί έ- γνώρισε τον Αύγουστο Κέσνερ, τον γιο της Λόττε Μπούφ, της γυ- ναίκας που άπαθανάτι- σε ο Γκαίτε στον 'Βέρ- θερο». Ο Κέσνερ τον πήγε στο σπίτι ενός διασήμου Γερμανού γλύπτη, ο οποίος, μόλις έμαθε ότι είχε προστά του τον γιο του μεγάλου ποιητού, τον έσφιξε στην αγκαλιά του, διαρκώς απ' τη συγκίνησή.

Στις 24 'Οκτωβρίου, οι Γερμανοί καλλιτέχνες που βρίσκόντουσαν τότε στη Ρώμη, έδωσαν μια γιορτή προς τι-μήν του, όπου το γλέντι και το φαγο- πότι έδωσαν και πήρε.

Το ίδιο βράδυ ο Αύγουστος έννοι- σε τον εαυτό του αδιάθετο. Οι φίλοι του το απέδωσαν σε κα- νένα μικρό κρυολόγημα και του πρότειναν να κλινουν όλοι μαζί την άλλη μέρα ένα έξοχο περίπατο με τη λαϊκά- δα, για να γίνει άμεσως καλά. Αλλά ο περίπα- τος αυτός έβλαψε μάλ- λον τον Αύγουστο. Ο- ταν γύρισε στη Ρώμη, είχε δυνατό πυρετό. Τη νύχτα, σε μια κρίσι- πα ραληρήματος, σπρώχ- τη απ' το κρεβάτι κι άρπαξε απ' το λαμπρό έ- να φίλο του, ο οποίος είχε μείνει κοντά του για να τον περιποιήται.

Όταν κατόρθωσαν να τον ξαναβά- λουν στο κρεβάτι του, τέντωσε τα μέλη του, πήρε μια βαθιά αναπνοή και ξενύχνησε!...

Οι γιατροί απέδωσαν τον θάνατό του σε έσωτερική προσβολή ελγολίας, ή ό- ποια του έφερε ένκεφαλική συμφόρηση. Τό σπρώξι του βρέθηκε τριπλάσιο από τό συνήθισμένο μέγεθος. Ήταν πια ένας οργανισμός κατεστραμμένος, ο ό- ποιος δεν μπόρεσε να αντέξει.

Οι φίλοι του του έκαναν κηδεία με- γαλοπρεπή κι' άπάνω στον τάφο του

έγραψαν: «Ενθάδε κείται ο υιός του Γκαίτε». Καθώς βλέπετε, και μετά τον θά- νατό του ακόμη, δεν ήταν τίποτε άλλο παρά ο γιος του Γκαίτε, του ένδοξου πατέρα του.

*** Ο Γκαίτε έμαθε με καρτερικότητα τον θάνατο του γιου του. "Αυτό, το χτύπημα ήταν πολύ σκληρό για τον γέρο πατέρα. Ο Γκαίτε την εποχή έ- κείνη ήταν 80 ετών κι' ετρόμαξε στην ιδέα του θανάτου, τόσο ώστε απέφευγε και να αναφέρει καν το όνομά του. Ο- ταν ήθελε να μιλήσει για τον χαμό του γιου του, μεταχειριζότανε διάφορες περιφράσεις, για να μην προφέρει τη λέξη «θάνατος».

Όσο για την Όττιλία, τη γυναίκα του Αύγουστου, αυτή δεν λυπήθηκε και τόσο για τον θάνατο του συζύγου της. Άφρασίω- θηκε σάν γέρο πεθερό της και τον περιτοχίθη- κε πολύ στα τελευταία χρόνια της ζωής του.

Ο Γκαίτε μάλιστα, δ- ταν ξεψυχούσε, την είχε κοντά του και της ψι- θύρισε: «Δώσε μου το χεράκι σου!». Απ' τις ήσαν ή τελευ- ταιές του λέξεις και όχι τό: «Περισσότερο ο φως», όπως καλώς πι- στεύεται.

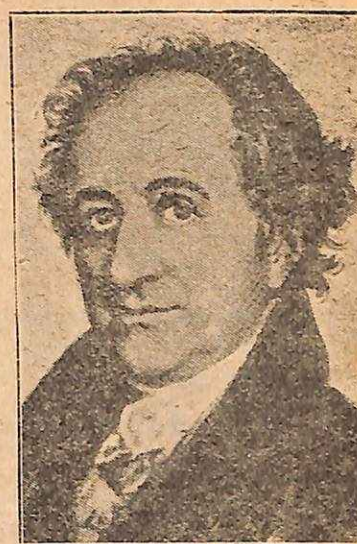
Από τους δυο γιους του Αύγουστου, ο Βάλ- τερ έγινε ένας μέτριος μουσουργός κι' ο άλλος ποιητής και ι- στοριογράφος. Πάντως κι' οι δυο τους έμειναν άγνωστοι και άφαντοι. Τους έλειπε το φωτισμένο εκείνο πνεύμα κι' ή άπέραντη διάνοια, που είχαν κάνει ένδοξο τον μακαρίτη παππού τους.

*** Νά τώρα και μερικές άγνωστες πλη- ροφορίες από τη ζωή του πατέρα Γκαίτε. Ο Γκαίτε είχε από μικρό παιδί πρό- κλη ανατίεση και ξεχώριζε από τους συνομηθικούς του στα γούστα του και στις επιθυμίες του. Σε ηλικία π.χ. τριών μόλις ετών, δεν έννοιεσε με κανέ- να τρόπο να παίξει μα- ζύ με άσχημα και άπο- κρουστικά παιδιά. Ο- ταν του παρουσιάζαν κα- νένα μικρό σύντροφο για τα παιχνίδια, ο ό- ποιος δεν ήταν ώριος, ο Γκαίτε καταλαμβάνό- ταν από υπερβολική δο- γη και δεν μπορούσαν με κανέναν τρόπο να τον καθυψάσουν.

Όταν μεγάλωσε κά- ποσο κι' άρχισε να ηγ- ναινό στο σχολείο, παραπονιόταν στη μητέρα του ότι δεν έδωκε τους συμ- μαχτάς του ούτε... φρούτους, ούτε ξ και ξενύχνησε!...

Η μητέρα του τον μάλα- νε για τις άστοιχίες αυτές αξιώς του και για την άλαστονική συμπεριφορά που έ- δευχε προς τους μικρούς του συνα- δέλφους του σχολείου.

Έννοια σου, μητέρα! της απάν- τησε μια μέρα ο Γκαίτε. Άν σήμερα διακρίνομαι από τους συμμαθητές μου νόνακα κατά τους τρόπους, αργότερα νάσαι βέβαιη πως θα διακριθώ κι' άλ-

Ο Γκαίτε εις ηλικίαν 40 ετών.

λοιώς!... Ένώ ήταν ακόμη μόλις επτά χρό- νων, θέλησε να έχη... ιδιαίτερο Θεό και απέκρησε τον Θεό που πίστευαν οι άλλοι άνθρωποι. Έστρεψε μάλιστα μέσα στο δωμάτιό του ένα βαμύ, ά- πάνω στον οποίο έκαιγε ένα άρωματικό μίγμα, συγκεντρώνοντας επάνω του μ' ένα φανώ τις άχτίδες του ήλιου.

Ο Γκαίτε σε ηλικία δεκατριών χρό- νων καταλαμβάνοντας συχνά από με- λαγχολίες και άγαπούσε τη μοναξιά, στην οποία έβρισκε ξεχωριστή ευχαρί- στηση.

*** Ο Γκαίτε πέθανε στη Βαϊμάρη στις 22 Μαρτίου 1832 και ένταφιάστηκε στις 26 του ίδιου μηνός. Τό πρωί της ημέρας της κηδείας του, τό πτώμα του ποιητού, ντυμένο με λευκό σατέν και στεφανωμένο με δάφνη, έξετέθη σε κοινό προσάφημα επάνω σε μία άρ- χαία κλίνη.

Στις πέντε το άπόγευμα, μια άπέ- ραντη ακολουθία, απάνιας μεγαλοπο- ρείας, συνόδευσε τό νεκρό ποιητή ως τό κενόταφο των αρχαίων του Σάξ- Βάιμαρ, όπου και τον ένταφιασαν κον- τά στον Σύλλερ, ο οποίος πρό πολλών ήδη ετών άναπαύονταν εκεί.

Εκείνη την ώρα, σε όλη τη Γερμα- νία, ή καμπάνια χτυπούσαν πένθημα. Έπειτα δε από λίγες μέρες, όταν έ- γινε γνωστός ο θάνατός του στις ώ- λες χώρες, οι μεγάλοι συγγραφείς Θω- μάς Κάρολιν στην Άγγλία και Βί- κτωρ Κουξέν στη Γαλλία έδημοσίευσαν άόδρα, διά των οποίων τον άνεκρήσα- σαν ήμεις.

Η κυρία ντε Στάιν.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΠΟΥΛΗΣΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΣΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ

ΤΟΥ MONK G. LEWIS

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μόλις η Ματθίλδη μπήκε μέσα στο καλλί της, σωριάστηκε άπάνω στο κρεβάτι της κι έμεινε μερικές στιγμές σ' αυτό χωρίς να κινηθεί καθόλου.

Έξω απ' αυτήν πετάχτηκε πάλι άπάνω κι ο Άμβρόσιος τη δέχτηκε στην άγκυλιά του.

—Πέτυχα! φώναξε. Πέτυχα όσο κι' εγώ η ίδια δεν το έλπιζε. Δεν θά με χάσετε, φίλε μου!... Θά ζήσω! Θά ζήσω για σάς! Αυτό που έκανα, και το οποίο τόσο φοβόμουν να κάνω, μου άνοιξε όρεστικά τις πύλες της εύτυχίας και μου έδωσε υπερφυσικά χαρίσματα... Ω! αν το λυμύσα να σας πω τι βλέπω και τι αισθάνομαι!... Ω! αν μπορούσα να σας κάγω, σαν τον έαυτό μου, όλο με τους αγγέλους και κάποιο των μυστικών τους!...

Τά μάτια του μοναχού έλαμψαν άλλοκοτα.

—Και τι είς έμποδίζει να τ' κάνετε αυτό! φώναξε. Με θεωρείτε λοιπόν άναξιο της έμπιστοσύνης σας, άνθρωπε, κυριευμένο από γελώσιες προλήψεις; Όχι. Δέστε με ύπος είμαι. Για μένα δεν υπάρχουν πια φόβοι...

—Ω! Άμβρόσιε, έκανε η νέα. Δεν μπορώ να μιλήσω! Δεν έχω το δικαίωμα να σας φανερώσω το μυστικό της εύτυχίας μου. Αύτοι που μι' εξουσιάζουν, μου το απαγορεύουν... Δεν είστε προσηλυτισμένος, Άμβρόσιε, για ν' ακούσετε μυστικά τόσο μεγάλα, σαν αυτά που σας κρύβω... Μά η ώρα των άποκαλύψεων θά έρθει κάποτε και για σας... Ως τότε λοιπόν συγκρατήστε την άνυπομονή σας και μόν' ξεχνάτε ότι μου όρεστικά έπιστήμωσ. Ποτέ δεν θά έπιδιώξετε να μάθετε τη μυστική σημασία των γεγονότων αυτής της νύχτας. Έπιμένω να κρατήσετε τον όρκο σας—έπέμεινε σφίγγοντάς τον μέσα στην άγκυλιά της κι' άποτυπώνοντας επάνω στα χείλη του ένα φίλημα που συντάραζε όλο τον τό είναι—και, μολονότι φανήκατε έπίσκοπος προς το Θεό, έλπίζω ότι σε μένα θά δείγθτε πιστός...

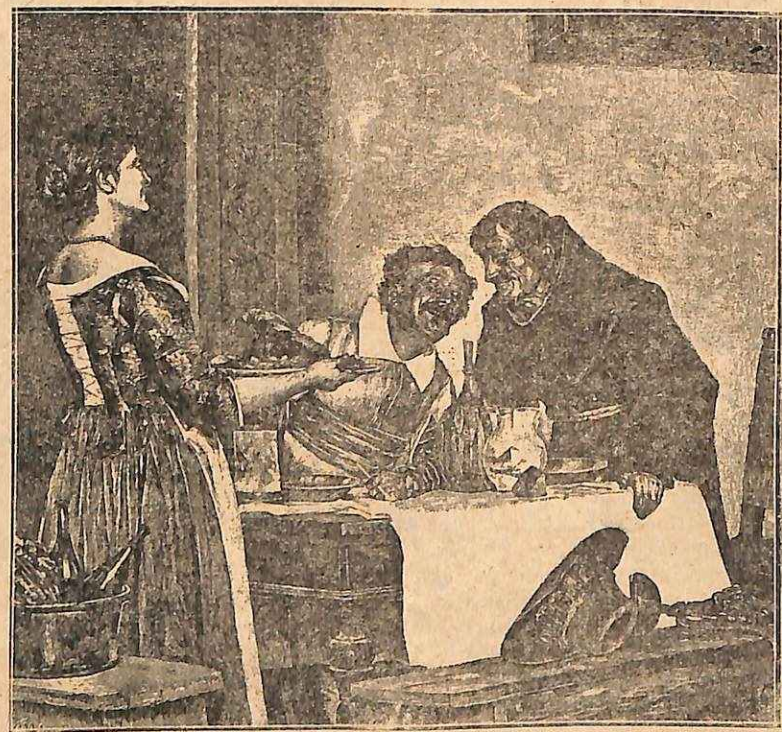
Ο Άμβρόσιος, χωρίς να της άπαντήση, την έσφιγγε με όλη τη δύναμή του. Η ώρα αγκίσια, πολύ πενήν σε τέτοιες γοητείες, είχε ξαναμπεί τώρα όλες τις άδυναμίες της γυναικίας κι' έστρεψε σύγκοιτη απ' εύχαρίστηση. Έτσι ο μοναχός γνώρισε άκλυτα μια φορά ένα σύντομο έρωτικό θρίαμβο.

Μερικές ημέρες πέρασαν...

Όλοι στο μοναστήρι ήταν κατενθουσιασμένοι γιατί ο νεαρός μοναχός Ροζάριο είχε σωθεί ως εν θαύματος

από θάνατο. Όσο για τον Άμβρόσιο, η άμαρτία είχε μείνει πια τη συνείδησή του. Έπειτα από μια θορυβία είχε χορτάσει πια τον έρωτα της Ματθίλδης και διέλυσε τώρα καινούριες και πιο συνταρακτικές απολαύσεις που μόνο η υποκρισία του τον ευπρόσχε να τις επιδιώξει. Ήξερε καλά τη διαφορά του κόσμου και ήταν βέβαιος ότι δεν θά δυσκολευόταν να κατακτήσει όποιονδήποτε ήθελε απ' όλες εκείνες τις ώρες νέες που συνιστούν τον κάθε μέρα μπρος στο εξομολογητήριό του, μα φυλάτταν από φόβο μήπως ριψοκινδυνεύσει τη φήμη του.

Ένα πρωί είχε εξομολογηθεί καμιά δεκαριά ήπιοις ταυτικές του άμαρτίες.

ΕΝΑΣ ΚΑΛΟΣ ΜΕΖΕΣ

(Πίναξ του Υ. Σανί)

ματωλές κι' έτοιμαζόταν' άποτραβηγμένη στο καλλί του, όταν δυο γυναικες, η μία γρη κι' η άλλη νέα, υπήγαν έξω απ' αυτήν έγκλησία και τον έπληρυσσαν μ' έκδηλωση έξοικιστικό σεβασμό.

Έτσι ή νεώτερη απ' τις γυναίκες αυτές μίλησε και κάτι το εξαιρετικά διαπεραστικό στη φωνή της, κίνησε την προσοχή του και τον έκανε να την κοιτάξει. Η νέα αυτή, της οποίας η όμορφιά ήταν άσπληστη, φάνταζε σαν να κατέχευε από κάποια δάσκαλη δόνη. Τα μάτια της, χωμένα μέσα στις κόγχες τους,

έλαμπαν γεμάτα φωτιά και τα μαλλιά της έπεσαν άταχτα επάνω στο πρόσωπό της.

—Σεβάσιμ' πάτερ, του είπες με φωνή πνιγμένη που την έκοβαν οι λυγμοί, έσεις του οποίου τις άρετές έξυμειν όλόκληρη η Μαδρίτη, είδοκίστε, σας έσοκίζω, να είστε το βλέμμα σας σε μια δυστυχισμένη νέα η οποία κινδυνεύει να χάσει τη μητέρα της, τη μόνη της φίλη σ' αυτόν τον κόσμο...

Μια τρομερή άρρώστεια την είχε γρυπήσει, μια άρρώστεια που εκδηλώθηκε τόσο ξαφνικά και προώρησε τόσο γρήγορα, ώστε οι γιατροί έχουν χάσει πια κάθε έλπίδα... Τη στιγμή αυτή λοιπόν που οι άνθρωποι δεν μπορούν να κάνουν πια

μένος από την όμορφιά της.

Η δόνη της έκανε ακόμα πιο θαυμάσια τη φυσιογνωμία της, δίνοντας της ένα τόσο μεγάλο πάθος. Πριν άποσπασθεί η νέα του έζητησε τη διεύθυνση κανονός εξομολογητού για να τον πάρη κατά τις τελευταίες στιγμές της μητέρας της.

Ο Άμβρόσιος της υποσέληθηκε να της σταλεί έναν και της ζήτησε τη διεύθυνσή της. Τότε η ήλικιωμένη γυναικα, η οποία είχε σταθεί παράμερα και στην όποια δύσκολα θ' άναγνώριζε κανείς τη φλόγα της Λεονέλλα, του έδωσε μια κάρτα, επάνω στην οποία ήταν γραμμένη η διεύθυνση που ζητούσε. Έπειτα έφυγε κι' οι δυο, αφού προηγουμένως υποκλίθηκαν μπροστά του με άπειρο σεβασμό.

Ο Άμβρόσιος τις παρακολούθησε με τα μάτια του, έχοντας καρφωμένο το βλέμμα του στη νεώτερη. Έπειτα, όταν αυτές έγιναν έξω απ' την έγκλησία, κύτταξε την κάρτα και διάβασε τα εξής:

«ΔΟΝΑ ΕΛΒΙΡΑ ΝΤ' ΑΛΦΑ, Όδός Άγίου Ίάγου, πλησίον άνακτόρου Άλμπουέρδο.

Όπως θά κατάλαβαν οι άναγνώστες μας, η ώρα για να μην ήταν άλλη από την Άντωνία, η όποια είχε πάει εκεί μαζί με τη θεία της Λεονέλλα.

Ο μοναχός ξαναγύρισε άρχα στο καλλί του. Χίλιες καινούριες συγκινήσεις του συνεβράζαν την καρδιά. Τό αίσθημα που του είχε η Άντωνία κάνει, ήταν άνάγκη από σπογγή, θαυμασμό και πόνο. Μια μεθυστική μελαγχολία άπλωνόταν συχνά-σικά μέσα στην ψυχή του που δεν θά την άλλαζε με τίς πιο φλογερές παρρησίες της χαράς. Δεν η Ματθίλδη, ούτε στη μεγαλύτερη δύναμη του πάθους του άκίμου, δεν τον είχε κάνει να νοιώσει ένα τέτοιο αίσθημα.

Ευτυχισμένος! φώναξε, άφροντας τη ρωμαντικό του ένθουσιασμό να εκδηλώσει. Ευτυχισμένος ο άνθρωπος για τον όποιο προερίζεται ένας τέτοιος θησαυρός... Όποια θούρα για την άγάπη ενός τέτοιου θεού πλάτνυται; Θά ήταν μικρή!... Τι δεν θά έδινε για να μπορούσε να πετύχει τάρσος μου και να της όμολογήσω μπροστά στο Θεό και τους ανθρώπους ότι την αγαπώ!... Ω! να μπορούσα να βρίσκωμαι αιώνα κοντά της!... Τι όνειρο!... Τι παράδεισος!

Καθώς έλεγε τα λόγια αυτά, έκοβε θέλπες σαν τρελλός μέσα στο καλλί του. Καθώς άναλογίζεταν τα έπιόδια που τον χώριζαν από την πραγματικότητα του καινούριου του όνειρου, το άμα του άναβε όλόκληρο. Η υποκρισία του ώστόσο του έκρυβε το δεινό χαράκτηρα των αισθημάτων

που τον έσπρωχναν προς την άδω Άντωνία.

Έξω απ' το βλέμμα του έπεσε στην είκονα της μονότονης που τόσο την είχε λυπηθεί άλλοτε και που δεν ήταν στην πραγματικότητα παρά το πορτραίτο της Ματθίλδης. Την έσοκίμασε απ' τον τοίχο και πετώντας την με λύσσα στο πάτωμα, άρρισε να την ποδοπατήσει, φωνάζοντας:

—Διεφθαρμένη! Διεφθαρμένη!... Δυστυχισμένη Ματθίλδη!... Ο φίλος της την περιφρονούσε τώρα γιατί του είχε δώσει όλη την άγάπη της...

Έπειτα ο Άμβρόσιος σωριάστηκε συντετριμένος σε μια καρέκλα. Έδε επάνω στο τραπέζι την κάρτα με την διεύθυνση της Έλβιρας και την έπηρε στα χέρια του. Τότε η ίδια να πη να την εξομολογήσει μόνος του πέρασε από το μυαλό του και τον έπλημυρίσε από χαρά. Δεν έδιστασε ούτε στιγμή. Το πάθος του ήταν πολύ δυνατό και δεν μπορούσε ν' άντισταθεί στον πειρασμό που του παρουσιάζεταν. Δεν του ήταν καθόλου δύσκολο να βγεί από το μοναστήρι άπαράτητος και, όταν σκέπαζε με την

χίτης της.

Η Άντωνία, καθώς άκουγε τα λόγια του αυτό, έννοιωσε την καρδιά της να πλυννόταν από εύνοιας νη και η χαρά έλαμψε στα μάτια της, στα έπεία ένα δάκρυ έστρεψε άκλυτα...

Λογιστε να τον πότα και σε λίγο του άνοιξε μια γοη άπρεσσία, η όποια τον ώδήγησε σ' έναν άντιπάλαιο, στον όποιο άναπαύονταν η έστρωμα, στην Άντωνία, η όποια βολύβηταν στο πλευρό της μητέρας της, μόλις έμαθε την άφίξή του. Έστρεψε να τον συναντήσει. Δεν πίστευε στα μάτια της, όταν αντίκρουσε μπροστά της μια βλή από χαρά και σύγχυση, άπας γέφυρε το σημαντικό αυτό γεγονός στη μητέρα της. Έπειτα ώδήγησε την Άμβρόσιο κοντά της κι' αφού τοποθέτησε μια πολυθρόνα πλάι στο κρεβάτι της, άπεσέθη άφροντάς τον μόνος.

Η πρώτη προσπάθεια του Άμβρόσιου ήταν να κατακτήσει με τη γοητεία του τη μητέρα της νέας. Και τη πέτυχε αυτό εύκολωτα. Ο θάνατος ήταν γι' αυτόν ένα πολύ δυνατό πείσμα θεία έμψυχη. Δεν υπήρχαν άγωνίες που να μη υπορούσε με τις διαλόγηση με τα λόγια του, δεν υπήρχαν τρέμει

που να μη μπορούσε να τους έμψυγε. Έτσι, μιλώντας στην έτοιμοθάνατη, κατόρθωσε να της παρουσιάσει τις άδυναμίες του υπερπέραν γεμάτες γλυκές παρηγορίες και την έκανε να θεωρήσει θάνατο σαν μια πόρτα πίσω απ' την όποια μας περιμένει η άπείρανη καλωσύνη του δημιουργού.

Η δόξα Έλβιρας τον άκουγε κατασπινόμενη και πλυννόμενη από έξοισι. Τα λόγια του Άμβρόσιου ναλάνθην την ψυχή της, και σε λίγο ο μοναχός την άπασ έντελώ η συνη, αφού προηγουμένως της υποσέληθηκε, ότι, σε περίπτωση άπευκαίου, θά έδωζε την Άντωνία σ' ένα μοναστήρι, ως έλευτέρα ύπόταξη.

Αυτές η άποδείξεις του ένδοξου ροντος κατέκτησαν έξ ολοκλήρου την καρδιά της δυστυχισμένης γυναικίας κι' ο Άμβρόσιος έφυγε, λέγοντάς της ότι θά ξαναπήγαινε και τη μεθαύρινη, την ίδια ώρα και παρακαλώντας την συγχρόνως να μην πη σε κανένα τίποτε για τις έπισκέψεις του.

Βγαίνοντας έξω, συνάντησε την Άντωνία και δεν μπορούσε ν' άμνηστών έαυτό του την έμψυχή του να μείνη μερικές στιγμές κοντά της. Έμψυχώς με τα λόγια του τί έπρεπε της, λέγοντάς της πως η μητέρα της ήταν τώρα πιο ήσυχη κι' ότι δεν θ' άπονούσε να συνέλθει έντελώ. Τη ρώτησε αν είχαν οίκογονει κι' ο νεαρός και της υποσέληθηκε να της σταλεί και το γιοιρό του μοναστηρίου για να ιδεί τη μητέρα της. Κατόπιν της έξδυνησε τη μητέρα της, ευθείάζοντας την ύπομνή της και τη σταθερότητα της ψυχής της.

Η Άντωνία, καθώς άκουγε τα λόγια του αυτό, έννοιωσε την καρδιά της να πλυννόταν από εύνοιας νη και η χαρά έλαμψε στα μάτια της, στα έπεία ένα δάκρυ έστρεψε άκλυτα...

Λογιστε να τον πότα και σε λίγο του άνοιξε μια γοη άπρεσσία, η όποια τον ώδήγησε σ' έναν άντιπάλαιο, στον όποιο άναπαύονταν η έστρωμα, στην Άντωνία, η όποια βολύβηταν στο πλευρό της μητέρας της, μόλις έμαθε την άφίξή του. Έστρεψε να τον συναντήσει. Δεν πίστευε στα μάτια της, όταν αντίκρουσε μπροστά της μια βλή από χαρά και σύγχυση, άπας γέφυρε το σημαντικό αυτό γεγονός στη μητέρα της. Έπειτα ώδήγησε την Άμβρόσιο κοντά της κι' αφού τοποθέτησε μια πολυθρόνα πλάι στο κρεβάτι της, άπεσέθη άφροντάς τον μόνος.

Η πρώτη προσπάθεια του Άμβρόσιου ήταν να κατακτήσει με τη γοητεία του τη μητέρα της νέας. Και τη πέτυχε αυτό εύκολωτα. Ο θάνατος ήταν γι' αυτόν ένα πολύ δυνατό πείσμα θεία έμψυχη. Δεν υπήρχαν άγωνίες που να μη υπορούσε με τις διαλόγηση με τα λόγια του, δεν υπήρχαν τρέμει

που να μη μπορούσε να τους έμψυγε. Έτσι, μιλώντας στην έτοιμοθάνατη, κατόρθωσε να της παρουσιάσει τις άδυναμίες του υπερπέραν γεμάτες γλυκές παρηγορίες και την έκανε να θεωρήσει θάνατο σαν μια πόρτα πίσω απ' την όποια μας περιμένει η άπείρανη καλωσύνη του δημιουργού.

Η δόξα Έλβιρας τον άκουγε κατασπινόμενη και πλυννόμενη από έξοισι. Τα λόγια του Άμβρόσιου ναλάνθην την ψυχή της, και σε λίγο ο μοναχός την άπασ έντελώ η συνη, αφού προηγουμένως της υποσέληθηκε, ότι, σε περίπτωση άπευκαίου, θά έδωζε την Άντωνία σ' ένα μοναστήρι, ως έλευτέρα ύπόταξη.

Αυτές η άποδείξεις του ένδοξου ροντος κατέκτησαν έξ ολοκλήρου την καρδιά της δυστυχισμένης γυναικίας κι' ο Άμβρόσιος έφυγε, λέγοντάς της ότι θά ξαναπήγαινε και τη μεθαύρινη, την ίδια ώρα και παρακαλώντας την συγχρόνως να μην πη σε κανένα τίποτε για τις έπισκέψεις του.

Βγαίνοντας έξω, συνάντησε την Άντωνία και δεν μπορούσε ν' άμνηστών έαυτό του την έμψυχή του να μείνη μερικές στιγμές κοντά της. Έμψυχώς με τα λόγια του τί έπρεπε της, λέγοντάς της πως η μητέρα της ήταν τώρα πιο ήσυχη κι' ότι δεν θ' άπονούσε να συνέλθει έντελώ. Τη ρώτησε αν είχαν οίκογονει κι' ο νεαρός και της υποσέληθηκε να της σταλεί και το γιοιρό του μοναστηρίου για να ιδεί τη μητέρα της. Κατόπιν της έξδυνησε τη μητέρα της, ευθείάζοντας την ύπομνή της και τη σταθερότητα της ψυχής της.

Η Άντωνία, καθώς άκουγε τα λόγια του αυτό, έννοιωσε την καρδιά της να πλυννόταν από εύνοιας νη και η χαρά έλαμψε στα μάτια της, στα έπεία ένα δάκρυ έστρεψε άκλυτα...

Λογιστε να τον πότα και σε λίγο του άνοιξε μια γοη άπρεσσία, η όποια τον ώδήγησε σ' έναν άντιπάλαιο, στον όποιο άναπαύονταν η έστρωμα, στην Άντωνία, η όποια βολύβηταν στο πλευρό της μητέρας της, μόλις έμαθε την άφίξή του. Έστρεψε να τον συναντήσει. Δεν πίστευε στα μάτια της, όταν αντίκρουσε μπροστά της μια βλή από χαρά και σύγχυση, άπας γέφυρε το σημαντικό αυτό γεγονός στη μητέρα της. Έπειτα ώδήγησε την Άμβρόσιο κοντά της κι' αφού τοποθέτησε μια πολυθρόνα πλάι στο κρεβάτι της, άπεσέθη άφροντάς τον μόνος.

Η πρώτη προσπάθεια του Άμβρόσιου ήταν να κατακτήσει με τη γοητεία του τη μητέρα της νέας. Και τη πέτυχε αυτό εύκολωτα. Ο θάνατος ήταν γι' αυτόν ένα πολύ δυνατό πείσμα θεία έμψυχη. Δεν υπήρχαν άγωνίες που να μη υπορούσε με τις διαλόγηση με τα λόγια του, δεν υπήρχαν τρέμει

που να μη μπορούσε να τους έμψυγε. Έτσι, μιλώντας στην έτοιμοθάνατη, κατόρθωσε να της παρουσιάσει τις άδυναμίες του υπερπέραν γεμάτες γλυκές παρηγορίες και την έκανε να θεωρήσει θάνατο σαν μια πόρτα πίσω απ' την όποια μας περιμένει η άπείρανη καλωσύνη του δημιουργού.

Η δόξα Έλβιρας τον άκουγε κατασπινόμενη και πλυννόμενη από έξοισι. Τα λόγια του Άμβρόσιου ναλάνθην την ψυχή της, και σε λίγο ο μοναχός την άπασ έντελώ η συνη, αφού προηγουμένως της υποσέληθηκε, ότι, σε περίπτωση άπευκαίου, θά έδωζε την Άντωνία σ' ένα μοναστήρι, ως έλευτέρα ύπόταξη.

Αυτές η άποδείξεις του ένδοξου ροντος κατέκτησαν έξ ολοκλήρου την καρδιά της δυστυχισμένης γυναικίας κι' ο Άμβρόσιος έφυγε, λέγοντάς της ότι θά ξαναπήγαινε και τη μεθαύρινη, την ίδια ώρα και παρακαλώντας την συγχρόνως να μην πη σε κανένα τίποτε για τις έπισκέψεις του.

Βγαίνοντας έξω, συνάντησε την Άντωνία και δεν μπορούσε ν' άμνηστών έαυτό του την έμψυχή του να μείνη μερικές στιγμές κοντά της. Έμψυχώς με τα λόγια του τί έπρεπε της, λέγοντάς της πως η μητέρα της ήταν τώρα πιο ήσυχη κι' ότι δεν θ' άπονούσε να συνέλθει έντελώ. Τη ρώτησε αν είχαν οίκογονει κι' ο νεαρός και της υποσέληθηκε να της σταλεί και το γιοιρό του μοναστηρίου για να ιδεί τη μητέρα της. Κατόπιν της έξδυνησε τη μητέρα της, ευθείάζοντας την ύπομνή της και τη σταθερότητα της ψυχής της.

Η Άντωνία, καθώς άκουγε τα λόγια του αυτό, έννοιωσε την καρδιά της να πλυννόταν από εύνοιας νη και η χαρά έλαμψε στα μάτια της, στα έπεία ένα δάκρυ έστρεψε άκλυτα...

Λογιστε να τον πότα και σε λίγο του άνοιξε μια γοη άπρεσσία, η όποια τον ώδήγησε σ' έναν άντιπάλαιο, στον όποιο άναπαύονταν η έστρωμα, στην Άντωνία, η όποια βολύβηταν στο πλευρό της μητέρας της, μόλις έμαθε την άφίξή του. Έστρεψε να τον συναντήσει. Δεν πίστευε στα μάτια της, όταν αντίκρουσε μπροστά της μια βλή από χαρά και σύγχυση, άπας γέφυρε το σημαντικό αυτό γεγονός στη μητέρα της. Έπειτα ώδήγησε την Άμβρόσιο κοντά της κι' αφού τοποθέτησε μια πολυθρόνα πλάι στο κρεβάτι της, άπεσέθη άφροντάς τον μόνος.

Η πρώτη προσπάθεια του Άμβρόσιου ήταν να κατακτήσει με τη γοητεία του τη μητέρα της νέας. Και τη πέτυχε αυτό εύκολωτα. Ο θάνατος ήταν γι' αυτόν ένα πολύ δυνατό πείσμα θεία έμψυχη. Δεν υπήρχαν άγωνίες που να μη υπορούσε με τις διαλόγηση με τα λόγια του, δεν υπήρχαν τρέμει

που να μη μπορούσε να τους έμψυγε. Έτσι, μιλώντας στην έτοιμοθάνατη, κατόρθωσε να της παρουσιάσει τις άδυναμίες του υπερπέραν γεμάτες γλυκές παρηγορίες και την έκανε να θεωρήσει θάνατο σαν μια πόρτα πίσω απ' την όποια μας περιμένει η άπείρανη καλωσύνη του δημιουργού.

Η δόξα Έλβιρας τον άκουγε κατασπινόμενη και πλυννόμενη από έξοισι. Τα λόγια του Άμβρόσιου ναλάνθην την ψυχή της, και σε λίγο ο μοναχός την άπασ έντελώ η συνη, αφού προηγουμένως της υποσέληθηκε, ότι, σε περίπτωση άπευκαίου, θά έδωζε την Άντωνία σ' ένα μοναστήρι, ως έλευτέρα ύπόταξη.

Αυτές η άποδείξεις του ένδοξου ροντος κατέκτησαν έξ ολοκλήρου την καρδιά της δυστυχισμένης γυναικίας κι' ο Άμβρόσιος έφυγε, λέγοντάς της ότι θά ξαναπήγαινε και τη μεθαύρινη, την ίδια ώρα και παρακαλώντας την συγχρόνως να μην πη σε κανένα τίποτε για τις έπισκέψεις του.

Βγαίνοντας έξω, συνάντησε την Άντωνία και δεν μπορούσε ν' άμνηστών έαυτό του την έμψυχή του να μείνη μερικές στιγμές κοντά της. Έμψυχώς με τα λόγια του τί έπρεπε της, λέγοντάς της πως η μητέρα της ήταν τώρα πιο ήσυχη κι' ότι δεν θ' άπονούσε να συνέλθει έντελώ. Τη ρώτησε αν είχαν οίκογονει κι' ο νεαρός και της υποσέληθηκε να της σταλεί και το γιοιρό του μοναστηρίου για να ιδεί τη μητέρα της. Κατόπιν της έξδυνησε τη μητέρα της, ευθείάζοντας την ύπομνή της και τη σταθερότητα της ψυχής της.

Η Άντωνία, καθώς άκουγε τα λόγια του αυτό, έννοιωσε την καρδιά της να πλυννόταν από εύνοιας νη και η χαρά έλαμψε στα μάτια της, στα έπεία ένα δάκρυ έστρεψε άκλυτα...

Λογιστε να τον πότα και σε λίγο του άνοιξε μια γοη άπρεσσία, η όποια τον ώδήγησε σ' έναν άντιπάλαιο, στον όποιο άναπαύονταν η έστρωμα, στην Άντωνία, η όποια βολύβηταν στο πλευρό της μητέρας της, μόλις έμαθε την άφίξή του. Έστρεψε να τον συναντήσει. Δεν πίστευε στα μάτια της, όταν αντίκρουσε μπροστά της μια βλή από χαρά και σύγχυση, άπας γέφυρε το σημαντικό αυτό γεγονός στη μητέρα της. Έπειτα ώδήγησε την Άμβρόσιο κοντά της κι' αφού τοποθέτησε μια πολυθρόνα πλάι στο κρεβάτι της, άπεσέθη άφροντάς τον μόνος.

Η πρώτη προσπάθεια του Άμβρόσιου ήταν να κατακτήσει με τη γοητεία του τη μητέρα της νέας. Και τη πέτυχε αυτό εύκολωτα. Ο θάνατος ήταν γι' αυτόν ένα πολύ δυνατό πείσμα θεία έμψυχη. Δεν υπήρχαν άγωνίες που να μη υπορούσε με τις διαλόγηση με τα λόγια του, δεν υπήρχαν τρέμει

που να μη μπορούσε να τους έμψυγε. Έτσι, μιλώντας στην έτοιμοθάνατη, κατόρθωσε να της παρουσιάσει τις άδυναμίες του υπερπέραν γεμάτες γλυκές παρηγορίες και την έκανε να θεωρήσει θάνατο σαν μια πόρτα πίσω απ' την όποια μας περιμένει η άπείρανη καλωσύνη του δημιουργού.

Η δόξα Έλβιρας τον άκουγε κατασπινόμενη και πλυννόμενη από έξοισι. Τα λόγια του Άμβρόσιου ναλάνθην την ψυχή της, και σε λίγο ο μοναχός την άπασ έντελώ η συνη, αφού προηγουμένως της υποσέληθηκε, ότι, σε περίπτωση άπευκαίου, θά έδωζε την Άντωνία σ' ένα μοναστήρι, ως έλευτέρα ύπόταξη.

Αυτές η άποδείξεις του ένδοξου ροντος κατέκτησαν έξ ολοκλήρου την καρδιά της δυστυχισμένης γυναικίας κι' ο Άμβρόσιος έφυγε, λέγοντάς της ότι θά ξαναπήγαινε και τη μεθαύρινη, την ίδια ώρα και παρακαλώντας την συγχρόνως να μην πη σε κανένα τίποτε για τις έπισκέψεις του.

Βγαίνοντας έξω, συνάντησε την Άντωνία και δεν μπορούσε ν' άμνηστών έαυτό του την έμψυχή του να μείνη μερικές στιγμές κοντά της. Έμψυχώς με τα λόγια του τί έπρεπε της, λέγοντάς της πως η μητέρα της ήταν τώρα πιο ήσυχη κι' ότι δεν θ' άπονούσε να συνέλθει έντελώ. Τη ρώτησε αν είχαν οίκογονει κι' ο νεαρός και της υποσέληθηκε να της σταλεί και το γιοιρό του μοναστηρίου για να ιδεί τη μητέρα της. Κατόπιν της έξδυνησε τη μητέρα της, ευθείάζοντας την ύπομνή της και τη σταθερότητα της ψυχής της.

Η Άντωνία, καθώς άκουγε τα λόγια του αυτό, έννοιωσε την καρδιά της να πλυννόταν από εύνοιας νη και η χαρά έλαμψε στα μάτια της, στα έπεία ένα δάκρυ έστρεψε άκλυτα...

Λογιστε να τον πότα και σε λίγο του άνοιξε μια γοη άπρεσσία, η όποια τον ώδήγησε σ' έναν άντιπάλαιο, στον όποιο άναπαύονταν η έστρωμα, στην Άντωνία, η όποια βολύβηταν στο πλευρό της μητέρας της, μόλις έμαθε την άφίξή του. Έστρεψε να τον συναντήσει. Δεν πίστευε στα μάτια της, όταν αντίκρουσε μπροστά της μια βλή από χαρά και σύγχυση, άπας γέφυρε το σημαντικό αυτό γεγονός στη μητέρα της. Έπειτα ώδήγησε την Άμβρόσιο κοντά της κι' αφού τοποθέτησε μια πολυθρόνα πλάι στο κρεβάτι της, άπεσέθη άφροντάς τον μόνος.

Η πρώτη προσπάθεια του Άμβρόσιου ήταν να κατακτήσει με τη γοητεία του τη μητέρα της νέας. Και τη πέτυχε αυτό εύκολωτα. Ο θάνατος ήταν γι' αυτόν ένα πολύ δυνατό πείσμα θεία έμψυχη. Δεν υπήρχαν άγωνίες που να μη υπορούσε με τις διαλόγηση με τα λόγια του, δεν υπήρχαν τρέμει

που να μη μπορούσε να τους έμψυγε. Έτσι, μιλώντας στην έτοιμοθάνατη, κατόρθωσε να της παρουσιάσει τις άδυναμίες του υπερπέραν γεμάτες γλυκές παρηγορίες και την έκανε να θεωρήσει θάνατο σαν μια πόρτα πίσω απ' την όποια μας περιμένει η άπείρανη καλωσύνη του δημιουργού.

Η δόξα Έλβιρας τον άκουγε κατασπινόμενη και πλυννόμενη από έξοισι. Τα λόγια του Άμβρόσιου ναλάνθην την ψυχή της, και σε λίγο ο μοναχός την άπασ έντελώ η συνη, αφού προηγουμένως της υποσέληθηκε, ότι, σε περίπτωση άπευκαίου, θά έδωζε την Άντωνία σ' ένα μοναστήρι, ως έλευτέρα ύπόταξη.

Αυτές η άποδείξεις του ένδοξου ροντος κατέκτησαν έξ ολοκλήρου την καρδιά της δυστυχισμένης γυναικίας κι' ο Άμβρόσιος έφυγε, λέγοντάς της ότι θά ξαναπήγαινε και τη μεθαύρινη, την ίδια ώρα και παρακαλώντας την συγχρόνως να μην πη σε κανένα τίποτε για τις έπισκέψεις του.

Βγαίνοντας έξω, συνάντησε την Άντωνία και δεν μπορούσε ν' άμνηστών έαυτό του την έμψυχή του να μείνη μερικές στιγμές κοντά της. Έμψυχώς με τα λόγια του τί έπρεπε της, λέγοντάς της πως η μητέρα της ήταν τώρα πιο ήσυχη κι' ότι δεν θ' άπονούσε να συνέλθει έντελώ. Τη ρώτησε αν είχαν οίκογονει κι' ο νεαρός και της υποσέληθηκε να της σταλεί και το γιοιρό του μοναστηρίου για να ιδεί τη μητέρα της. Κατόπιν της έξδυνησε τη μητέρα της, ευθείάζοντας την ύπομνή της και τη σταθερότητα της ψυχής της.

Η Άντωνία, καθώς άκουγε τα λόγια του αυτό, έννοιωσε την καρδιά της να πλυννόταν από εύνοιας νη και η χαρά έλαμψε στα μάτια της, στα έπεία ένα δάκρυ έστρεψε άκλυτα...

Λογιστε να τον πότα και σε λίγο του άνοιξε μια γοη άπρεσσία, η όποια τον ώδήγησε σ' έναν άντιπάλαιο, στον όποιο άναπαύονταν η έστρωμα, στην Άντωνία, η όποια βολύβηταν στο πλευρό της μητέρας της, μόλις έμαθε την άφίξή του. Έστρεψε να τον συναντήσει. Δεν πίστευε στα μάτια της, όταν αντίκρουσε μπροστά της μια βλή από χαρά και σύγχυση, άπας γέφυρε το σημαντικό αυτό γεγονός στη μητέρα της. Έπειτα ώδήγησε την Άμβρόσιο κοντά της κι' αφού τοποθέτησε μια πολυθρόνα πλάι στο κρεβάτι της, άπεσέθη άφροντάς τον μόνος.

Η πρώτη προσπάθεια του Άμβρόσιου ήταν να κατακτήσει με τη γοητεία του τη μητέρα της νέας. Και τη πέτυχε αυτό εύκολωτα. Ο θάνατος ήταν γι' αυτόν ένα πολύ δυνατό πείσμα θεία έμψυχη. Δεν υπήρχαν άγωνίες που να μη υπορούσε με τις διαλόγηση με τα λόγια του, δεν υπήρχαν τρέμει

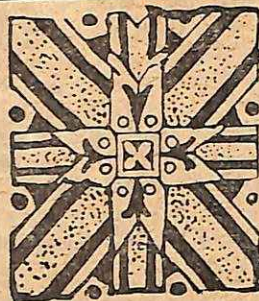
που να μη μπορούσε να τους έμψυγε. Έτσι, μιλώντας στην έτοιμοθάνατη, κατόρθωσε να της παρουσιάσει τις άδυναμίες του υπερπέραν γεμάτες γλυκές παρηγορίες και την έκανε να θεωρήσει θάνατο σαν μια πόρτα πίσω απ' την όποια μας περιμένει η άπείρανη καλωσύνη του δημιουργού.

Η δόξα Έλβιρας τον άκουγε κατασπινόμενη και πλυννόμενη από έξοισι. Τα λόγια του Άμβρόσιου ναλάνθην την ψυχή της, και σε λίγο ο μοναχός την άπασ έντελώ η συνη, αφού προηγουμένως της υποσέληθηκε, ότι, σε περίπτωση άπευκαίου, θά έδωζε την Άντωνία σ' ένα μοναστήρι, ως έλευτέρα ύπόταξη.

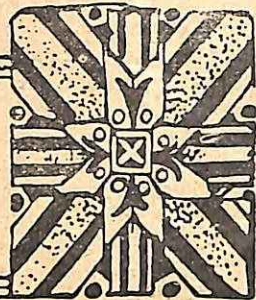
Αυτές η άποδείξεις του ένδοξου ροντος κατέκτησαν έξ ολοκλήρου την καρδιά της δυστυχισμένης γυναικίας κι' ο Άμβρόσιος έφυγε, λέγοντάς της ότι θά ξαναπήγαινε και τη μεθαύρινη, την ίδια ώρα και παρακαλώντας την συγχρόνως να μην πη σε κανένα τίποτε για τις έπισκέψεις του.

Βγαίνοντας έξω, συνάντησε την

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Η ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΔΥΟ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ

Τι Έλεγε ο Ναπολέων για την Μοίρα. Πώς οι ιερείς ενός μαντείου της Θράκης προφήτευσαν το μέλλον του 'Οκταβίου. Τα άποτε-
λέσματα ενός κεραυνού. Πώς ο Καίσαρ έγινε θεός. 'Η όπτασία που είδε ο 'Οκτάβιος προ του θανάτου του. 'Η αποφράδες ημέρες του
Ναπολέοντος. Ποιό ρόλο έπαιξε στη ζωή του Ναπολέοντος η 20 Μαρτίου. Τό γούρι της 'Ιωσηφίνας κι' η γρουσουζιά της Μαρίας Λουίζας.

Οι περισσότεροι απ' τους μεγάλους
άνδρες των αιώνων είχαν διάφορες
προλήψεις, άλλοι πολλές και άλλοι λί-
γες. Περισσότερο όμως απ' όλους
προληπτικοί ήταν ο Μέγας Ναπολέων
κι' ο Αυτοκράτωρ της Ρώμης 'Οκτά-
βιος.

Ο Ναπολέων πίστευε τυφλά στη
Μοίρα κι' έλεγε μάλιστα συχνά στους
εμπιστούς του:

— Όταν η Μοίρα θέλει, θα βρισκω-
μαι στα μεσοπόρτα και καμιά δύνα-
μη στον κόσμο δεν θα μπορέσει να με
γερήσει από κει ή να κλονήσει τη δύ-
ναμί μου, κανένα δολοφονικό όπλο δεν
θα μπορέσει ποτέ να με πλύνει. Όταν
θέλω η Μοίρα πάει να μ' ευνοήσει, τότε
θα με συντρέχει σαν μια μύγα!...

Ο 'Οκτάβιος έβλεπε άλλον είχε αφο-
ρές να είνε προληπτικός. Όταν άρχι-
σαν μικρά παιδάκια, ο πατέρας του τον
είχε πάρει μαζί του στη Θράκη, στην
αυτοία είχε εκστρατεύσει επ' κεφαλής
δύο Ρωμαίων λεγεώνων.

Σε μια πλαγιά του Αίμου, μέσα σ'
έν' άπεραντο δάσος, βρισκόταν τότε έ-
να μαντείο, περίφημο για τους χρι-
στούς τους οποίους εξέδιδε και του ό-
ποιου οι μάντιες είχαν προφητεύσει
άλλοτε το μέλλον του Μεγάλου 'Αλε-
ξάνδρου.

Ο πατέρας του 'Οκταβίου, άκούγον-
τας να γίνεται τόσος λόγος για τό
μαντείο αυτό, σκέφτηκε ότι του παρου-
σιαζόταν μοναδική ευκαιρία για να μά-
θει το μέλλον του γιου του. Τότε πήρε
λοιπόν και πήγαν στο μαντείο, κουβα-
λώντας μαζί τους και τ' άπαραίτητα
για την περίπτωση δώρα. Όταν οι ιε-
ρείς του ναού έμαθαν το σκοπό της έ-
πισκέψέως τους, έφριξαν, σύμφωνα με
το μαντικό σύστημα τους, στη φωτιά
του βωμού λίγο κρασί. Και τότε, με
μεγάλη τους κατάπληξη, είδαν ν' ανα-
πνέουν απ' τη φωτιά τεράστιες φλό-
γες, ή όποιες φτάσανε ως την όροφη
του ναού.

Τό φαινόμενο αυτό τους κατέπληξε
τόσο, γιατί απ' τον καιρό που είχε ι-
δουθεί τό μαντείο, δεν είχε ξανσομ-
βεί παρά μόνο μια φορά, όταν έπρόκει-
το να χρηματοδοτήσουν για τον Μεγά-
λο 'Αλέξανδρο. Είπαν λοιπόν στον πα-
τέρα του 'Οκταβίου, ότι τό μέλλον του
γιου του θα ήταν όμοιο με το μέ-
γαλο Μακεδόνα Κατακτητή. Κι' ή
προφητεία τους, όπως έβρισαν από
την 'Ιστορία, πραγματοποιήθηκε.

Δέν είχε λοιπόν άδικο ο 'Οκτάβιος
να είνε προληπτικός και να πιστεύη
στούς οίανούς, καλούς και κακούς.
Οι Ρωμαίοι, όταν άρχιζε έορσε ο 'Ο-
κτάβιος, τού είχαν στήσει στην 'Αγο-
ρά ένα μεγαλοπρεπές άγαλμα, στο βά-
θρο του οποίου είχαν χαραξει τίς δύο

αυτές λέξεις: «Octavius, caesar», που
έσημαιναν «Οκτάβιος καίσαρ», δη-
λαδή Αυτοκράτωρ. Μία μέρα, λίγον
καιρό προ του θανάτου του, έπεσε στο
βάθρο του άγάλματος ένας κεραυνός, ό
οποίος χτύπησε και κατέστρεψε μόνο
τό πρώτο ψηφίο
της λέξεως «cae-
sar».

Ο 'Οκτάβιος τό
θεώρησε αυτό ως
κακό σημάδι κι' ά-
μέσως κάλεσε τούς
οίανούς, σκόπησε
για να του εξηγή-
σουν τί έσημαινε. Πρά-
γματι δέ οι οίανο-
σκόποι δέν δυσκο-
λεύθηκαν καθόλου
να δώσουν μια έ-
ξήγηση στο περι-
στατικό αυτό:

Μετά τό σβύσι-
μο του ψηφίου
«ce», στο βάθρο του
άγάλματος έμεινε
ή λέξις «aesar», ή
αυτοία στην 'Ετου-
σκική γλώσσα έση-
μαινε «θεός». Έξ άλλου, στη λατινι-
κή αρίθμηση, τό ψηφίο «ce» ίσοδυναμεί
με τον αριθμό 100. Είπαν λοιπόν ότι
έπειτ' από εκατό μέρες ο 'Οκτάβιος
θ' ανέβαινε στη χώρα των θεών. Και
πραγματικά, σέ λίγον καιρό άρρώστη-
σε και πέτα-
νε άκριβώς
την εκατοστή
για την περίστασι δώρα. Όταν οι ιε-
ρείς του ναού έμαθαν τό σκοπό της έ-
πισκέψέως τους, έφριξαν, σύμφωνα με
τό μαντικό σύστημα τους, στη φωτιά
του βωμού λίγο κρασί. Και τότε, με
μεγάλη τους κατάπληξη, είδαν ν' ανα-
πνέουν απ' τη φωτιά τεράστιες φλό-
γες, ή όποιες φτάσανε ως την όροφη
του ναού.

Τό φαινόμενο αυτό τους κατέπληξε
τόσο, γιατί απ' τον καιρό που είχε ι-
δουθεί τό μαντείο, δεν είχε ξανσομ-
βεί παρά μόνο μια φορά, όταν έπρόκει-
το να χρηματοδοτήσουν για τον Μεγά-
λο 'Αλέξανδρο. Είπαν λοιπόν στον πα-
τέρα του 'Οκταβίου, ότι τό μέλλον του
γιου του θα ήταν όμοιο με το μέ-
γαλο Μακεδόνα Κατακτητή. Κι' ή
προφητεία τους, όπως έβρισαν από
την 'Ιστορία, πραγματοποιήθηκε.

Δέν είχε λοιπόν άδικο ο 'Οκτάβιος
να είνε προληπτικός και να πιστεύη
στούς οίανούς, καλούς και κακούς.
Οι Ρωμαίοι, όταν άρχιζε έορσε ο 'Ο-
κτάβιος, τού είχαν στήσει στην 'Αγο-
ρά ένα μεγαλοπρεπές άγαλμα, στο βά-
θρο του οποίου είχαν χαραξει τίς δύο

αυτές λέξεις: «Octavius, caesar», που
έσημαιναν «Οκτάβιος καίσαρ», δη-
λαδή Αυτοκράτωρ. Μία μέρα, λίγον
καιρό προ του θανάτου του, έπεσε στο
βάθρο του άγάλματος ένας κεραυνός, ό
οποίος χτύπησε και κατέστρεψε μόνο
τό πρώτο ψηφίο
της λέξεως «cae-
sar».

Ο 'Οκτάβιος τό
θεώρησε αυτό ως
κακό σημάδι κι' ά-
μέσως κάλεσε τούς
οίανούς, σκόπησε
για να του εξηγή-
σουν τί έσημαινε. Πρά-
γματι δέ οι οίανο-
σκόποι δέν δυσκο-
λεύθηκαν καθόλου
να δώσουν μια έ-
ξήγηση στο περι-
στατικό αυτό:

Μετά τό σβύσι-
μο του ψηφίου
«ce», στο βάθρο του
άγάλματος έμεινε
ή λέξις «aesar», ή
αυτοία στην 'Ετου-
σκική γλώσσα έση-
μαινε «θεός». Έξ άλλου, στη λατινι-
κή αρίθμηση, τό ψηφίο «ce» ίσοδυναμεί
με τον αριθμό 100. Είπαν λοιπόν ότι
έπειτ' από εκατό μέρες ο 'Οκτάβιος
θ' ανέβαινε στη χώρα των θεών. Και
πραγματικά, σέ λίγον καιρό άρρώστη-
σε και πέτα-
νε άκριβώς
την εκατοστή
για την περίστασι δώρα. Όταν οι ιε-
ρείς του ναού έμαθαν τό σκοπό της έ-
πισκέψέως τους, έφριξαν, σύμφωνα με
τό μαντικό σύστημα τους, στη φωτιά
του βωμού λίγο κρασί. Και τότε, με
μεγάλη τους κατάπληξη, είδαν ν' ανα-
πνέουν απ' τη φωτιά τεράστιες φλό-
γες, ή όποιες φτάσανε ως την όροφη
του ναού.

Διηγήθηκε την όπτασία αυτή στη γυ-
ναίκα του και, τελειώνοντας, της είπε:
— Αυδία, ή όπτασία αυτή σημαίνει
ότι έφτασε πειά ή τελευταία ώρα μου.
Θά πεθάνω... Έσύ ζήσε υγιής κι' ευ-
τυχισμένη και μη με ξεχνάς...

Κι' άφού είπε τά
λόγια αυτά, ξεψύ-
χησε. Τό ίδιο ά-
πόγευμα μπήκαν
πραγματικά σ' ήν
αίθουσα σαράντα
νεαροί πραιτωρια-
νοί, οι όποιοι, σύμ-
φωνα με τό έθιμο
της εποχής, παρέ-
λαβαν τη σορό του.

Ο Ναπολέων ή-
ταν, ίσως, ό πιο
προληπτικός απ' ό-
λους τούς μεγά-
λους άνδρες. Είχε
μέχρι μονομανίας
την πρόληψη, ότι ό-
ρισμένες ήμέρες
της έβδομάδος κι'
όρισμένες ήμερο-
μηνίες του ήσαν
αντιθέτως άλλες
ήσαν γουρλιδικές. Την Παρασκευή,
λόγου χάριν, τη θεωρούσε ως εξαίρε-
τικά γρουσουζική, όπως και τον αριθ-
μό 13.

Και δεν είχε άδικο... Τό πρώτο με-
γάλο στρατιω-
τικό του άτύχη-
μα τό συνέβη
κατά τό έτος
1813, όποτε νι-
κήθηκε σ' ήν
περίφημη μάχη
της Λειψίας, ή
όποια έδόθη ή-
μέρα Παρα-
σκευή.

Επίσης Πα-
ρασκευή ήταν
δταν ο Ναπο-
λέων ξεκίνησε
για την τραγι-
κή εκστρατεία
της Ρωσίας.
Μεγάλο ρό-
λο έπαιξε στη
ζωή του Ναπο-
λέοντος ή ήμε-
ρομηνία 20
Μαρτίου. Ο-
ταν ο πατέρας
του, Κάρολος
Βοναπάρτης, έ-
φτασε στη Γαλ-
λία, απ' την
Κορσική, μαζί

με τον δευτερότοκο γιό του, τον Να-
πολέοντα, για να τον βάλη στη Στρα-
τιωτική Σχολή της Βρεννής, ήταν 20
Μαρτίου του έτους 1782. Άκριβώς
τρία χρόνια άργότερα, στις 20 Μαρ-
τίου του 1785, ο Ναπολέων έμαθε τον
θάνατο του πατέρα του.

Στις 20 Μαρτίου 1796, ο Βοναπά-
της έφτασε στη Νίκαια, άρχηγός του
στρατού της 'Ιταλίας, κι' άρχισε την
πρώτη ένδοξη εκστρατεία του στη χώ-
ρα αυτή.
Στις 20 Μαρτίου 1799, στην Αιγύ-
πτο, ο Ναπολέων κατετρόπωσε τούς
Τούρκους στην περίφημη μάχη της
Αινουπόλεως.

Στις 20 Μαρτίου του 1804, ως πρώ-
τος 'Υπατος, διάταξε τον τουφεκισμό
του νεαρού δυνάως ντ' 'Εγγιέν, διαπρά-
ξας έτσι ένα φρικώδες έγκλημα, που
προκάλεσε την άγανάκτηση όλόκληρης
της Ευρώπης εναντίον του.

Στις 20 Μαρτίου 1808, ό τότε βα-
σιλεύς της 'Ισπανίας Κάρολος 4ος, πα-
ραιτήθηκε απ' τον θρόνο του, δίνοντας
έτσι την ευκαιρία στο Ναπολέοντα να
κάνη βασιλέα της 'Ισπανίας τον άδελ-
φό του 'Ιωσήφ.

Στις 20 Μαρτίου του 1809 ο Βονα-
πάρτης κέρδισε την περίφημη μάχη του
'Αμπεντομπεργκ.

Στις 20 Μαρτίου 1814, οι Σύμμαχοι
κατέλαβαν τη Γαλλική πόλη Τούρ και
βάδισαν εναντίον του Παρισίου, αναγ-
κάζοντας έτσι τον μεγάλο Κορσικανό
να παραιτηθί.

Ένα χρόνο άργότερα, ο Ναπολέων
κατόρθωσε να δρατείνου από την
'Ελβα, όπου τον είχαν έξορίσει οι 'Η-
νωμένοι Σύμμαχοι και ξαναγύρισε στη
Γαλλία. Από σκοπού όμως έπεδράδινε
τό ταξείδι του, για να μπή στο Παρί-
σι στις 20 Μαρτίου, όπως κι' έγινε
πράγματι.

Τέλος, στις 20 Μαρτίου του 1821, ο
Ναπολέων έγραψε στην 'Αγία 'Ελένη
τον τελευταίο κωδικέλλο της διαθήκης
του, προσκαθόνμενος τον θάνατό του,
ό οποίος δέν άργησε νάρθθ.

Τίς προλήψεις του Ναπολέοντος τίς
υπεδαίλιζε συστηματικά ή σύζυγός του
'Ιωσηφίνα, ή οποία ήταν επίσης άφάν-
ταστα πολήπτικη και δεισιδαίμων. Ο
Βοναπάρτης θεωρούσε την 'Ιωσηφίνα
ως μασκότ. Πίστευε άκράδαντα ότι
αυτή του έφερε την ευτυχία και την
άποκαύσε εκάλο του άστρος. Και,
πραγματικά, απ' την εποχή που συνδέ-
θηκε μαζί της, άρχισαν οι μεγάλοι
θρίαμβοι της ζωής του.

Αντιθέτως, για τη δεύτερη γυναίκα
του, η Μαρία Λουίζα της Αυστρίας,
πίστευε πως τούφεργε γρουσουζιά. Κα-
θώς μάλιστα συνήθιζε να μην κροβή

Ο Ναπολέων ως πρώτος 'Υπατος.

Η Αυτοκράτειρα 'Ιωσηφίνα.

ποτέ του τίς γνώμες που είχε για τούς
άλλους, δέν άφινε ευκαιρία που να μνη-
πή, με τον όμοτερο τρόπο, στην Αυτο-
κράτειρα ότι ήταν ό κακός του δαίμων
κι' ότι από τότε που την παντρεύτηκε,
άρχισαν να τον χτυπούν άλλεπάλληλα
άτυχηματα.

Τά τελευταία χρόνια της αυτοκρα-
τορίας του, μια μέρα, ο Ναπολέων πή-
γαινε απ' τό έξοχικό παλάτι του Σαιν
Κλου, στο Παρίσι για να παρασταθί
σε μια δεξίωση που θα γινόταν στο ά-
νάκτορο του Κεραμεικού. Είχε μαζί
του τη Μαρία Λουίζα κι' όλους τούς
αυλικούς του.

Ακολουθώντας σ' αυτό την έθιμο-
τυπία των παλαιών βασιλείων της Γαλ-
λίας, την όποια είχε καθιερώσει στην
Αυλή του, είχε βάλει την Αυτοκράτει-
ρα μαζί με τον γιό του στο πρώτο ά-
μάξι, κι' αυτός πήγαινε έφιππος δίπλα
στο άμάξι.

Η Μαρία Λουίζα φορούσε στο κε-
φάλι της μια μεταξωτή σάρπα υπερ-
βολικά μακρύ, που ό άγέρως την άνε-
μιζε έδώ κι' εκεί. Σε κάποια στιγμή
που ο Ναπολέων είχε πλησιάσει πολύ
κοντά στο άμάξι, ό άνεμος συνεπείρε
άπότομα τη σάρπα και την έκανε να
χτυπήσει κατάμουτρα τό άλογο του Αυ-
τοκράτορος. Τό ζώο φοβήθηκε και πή-
δησε άπότομα, ριχνοντας τον Αυτοκρά-
τορα κατωγά.

Όταν είδε τον σύζυγό της να πέ-
φτη κάτω, η Μαρία Λουίζα διάταξε ά-
μέσως να σταματήσει τό άμάξι. Κατέ-
θηκε τρέχοντας, πήγε κοντά του και
τόν έρώτησε ανήσυχά μήπως είχε χτυ-
πήσει.

— Πάθατε τίποτε, Μεγαλειότατε;
τόν ρώτησε.

— Τι να πάθω; της φώναζε άπότο-
μα και με ύφος έχθρικό ο Ναπολέων.
'Εχω πάθει ένα μεγάλο κακό, ότι παν-
τέρηκα εσάς κι' αυτό έχει γίνει ά-
φορηή να με χτυπήσουν ένα σωρό άτυ-
χηματα.

Δέν είχε άδικο ο Ναπολέων να θεω-
ρήσει τό πείσιμό του εκείνο ως κανόν οί-
ωνό. 'Επειτα από λίγον καιρό, άρχι-
σαν τά μεγάλα άτυχημάτα του, που
τόν έκαναν να χάσει τον θρόνο του και
να καταλήξη στην έξορία.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Τό κατώφλι της Εύτυχίας τό φυ-
λάσσε δύο θεότητες, ή 'Αφάνεια και
ή Σιωπή.

Α α μ α ρ τ ι ν ο ς
'Η δόξα της γυναίκας είνε να
σουγγίξη τά δάκρυά και ν' άνακου-
φίξη την άπελπισία.

Γ ο υ ρ ρ α τ σ ι
Ο μοναδικός προσρισμός της γυ-
ναίκας είνε να γίνη σύζυγος και μη-
τέρα.

Μ ι σ ε λ ε
'Η άρετή έγκνεται κυρίως στην
ειλικρίνεια.

Μ π ο υ ρ ζ e
Δίνουμε τίς υποσχέσεις ανάλογα με
τίς έλπίδες μας και τίς εκτελούμε ά-
νάλογα με τό συμφέρον μας.

Μ π e x
'Η συζήτηση είνε κυρίως μονομα-
χία... πνευμόνων. Όποιος έχει τούς
δυνατότερους νιά.

Γ κ ο υ γ ι α ρ
'Η φλογερή καρδιά φέρνει στο κε-
φάλι τολημής πάντα σκέψεις.

Ζ α κ i ο μ π

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΟΦΥΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ο άπροσδόκητος επισκέπτης του Φωσκόλου. Τ' άποτελέσματα μιας παρεξηγήσεως. Ο νέος που ήθε-
λε ν' αυτοκτονήσει. Πώς τον έσωσε ο Φώσκολος. Η νευροπάθεια του Βύρωνος. Τό άδάμαστο άλογο
του βουνού. Τι έλεγε ένας γιατρός για τον ποιητή, κτλ.

Τον καιρό που ο μέγας 'Ελληνο-
ιταλός ποιητής, Ούγος Φώσκολος,
ζούσε στο Μιλάνο, πήγε μια μέρα να
τόν επισκεφθί ένας φίλος του, απ'
τός διασημότερους τότε λογίους της
'Ιταλίας.

Ο Φώσκολος εκείνη την ώρα είχε
δουλειά. Χωρίς σακκάκι, μόνο με τό
πουκάμισο και μ' άνασκουπωμένα τά
μαλλιά, ήταν άνεδοκίμος σε μια
καρέκλα και κάθωνε, έδώ κι' εκεί
στον τοίχο, καρφιά για να κραμάση
μερικά κάδρα.

Χωρίς λοιπόν να διακλύη τη δου-
λειά του, δέχτηκε τό φίλο του έτσι
όπως ήταν κι' έπιασε καθόρθα μαζί
του, ενώ συγχρόνως εξακολουθούσε
να καρφώνει καρφιά στον τοίχο και
να κρεμάη εικόνες.

Σε κάποια στιγμή όμως ή πόρτα
άνοιξε και μπήκε μέσα ένας νέος, ό
οποίος ήταν άγνωστος, τόσο στον
Φώσκολο, όσο και στο φίλο του. Απ'
τό παρουσιαστικό του όμως φανέρωνε
πως ήταν ποιητής. Ήταν ψηλός, λε-
πτός κι' αδύνατος, σκεδόν κοκαλιέ-
ρης, με πρόσωπο κατάγλωμο και με
μαλλιά πολύ μεγάλα και άτακτα, ό-
πως συνήθιζαν να τά έχουν οι ποιη-
ται τών περασμένων εποχών.

Μόλις μπήκε μέσα, άρπαιξε τά δυο
χέρια του φίλου του Φωσκόλου και
άρχισε να τά φιλάη με ζωηρότητα.
'Επειτα τό φώναζε με στόμφο, σαν
να άπήγγελε κανένα ποίημα:

— Ο μέγας ποιητή, 'Ω, Φώσκο-
λε!... 'Επίτρεφέ μου να φιλήσω τά
χέρια σου προτού αυτοκτονήσω, τά
χέρια αυτά τά θέα που γράφανε
τίς περίφημες 'Επιστολές τού 'Ι-
ακώβου 'Ορτι, τίς έπιστολές αυ-
τές, που μ' έκαναν ν' άποφασίσω
ν' αυτοκτονήσω, δίνοντας έτσι τέ-
λος στα θάνατά μου!... Χαίρε, Φώ-
σκολε, μέγαλε άνθρωπε!...

Ακούγοντας την καταρράκτη
αυτό των άνοτητών, ο Φώσκολος,
έχθιος πάντοτε πάνω στην καρέκλα
και με τό σφυρί στο χέρι, χωρίς
να διακλύη τη δουλειά του και χω-
ρίς καν να γυρίση τό κεφάλι του,
φώναζε στον άπροσδόκητο επισκέ-
πη:

— 'Ω, δόκτα! 'Ω, γλίθτε! 'Ω,
κτήνσι! 'Ω, ζώο για φωτόμα!
'Ω, τρελλό για δέσμο! 'Εγώ έ-
γώ είπα ότι είνε γλυκή η αυτο-
κτονία κανένα από έδωτα, αλλά
βλέπεις ότι εγώ ό ίδιος ζώ και δέν
έχω την παραμικρή διάθεση να τι-
νέσω τά μαλλιά μου.

Ο νέος δέν εγνώριζε εξ ύψους
τόν 'Ελληνοιταλό ποιητή κι' είχε

νομίσει πως ο Φώσκολος ήταν ό φίλος
του, ό καθισμένος στην καρέκλα. 'Ο-
ταν λοιπόν άκουσε να τον βρίζη ό
άνασκουπωμένος άνθρωπος απ' τό β-
ψος της καρέκλας, που τον πέτασε
για ύπνρεση, θύωσε κι' άρχισε να

σου, γιατί σε πιάνω και...
Τότε όμως ό φίλος τού ποιητού
σηκώθηκε απ' την καρέκλα του κι'
έξήγησε στον επισκέπτη ότι ό Φω-
σκολος δέν ήταν αυτός, αλλά ό κυ-
ριος με τ' άνασκουπωμένα μαλλιά
και χωρίς σακκάκι. Ο νέος πάγωσε
κι' άρχισε να ζητάη με δάκρυα συγ-
νώμη απ' τό μεγάλο ποιητή. 'Ε-
κείνος, έντοναταξό, κατέβηκε απ'
την καρέκλα του, έπιασε καθόρθα
με τό νέο, τον έβαλε να τού διηγη-
θί τά θάνατά του κι' έπειτα τον έ-
πεισε ότι δέν αξίζει τον κόπο ν' αυτο-
κτονήσει.

Ο λόδος Βύρων, ό οποίος τοι-
γοδόησε τόσο εμπνευσμένα τά σιλά-
δα 'Ελλάδα και βρήκε ένδοξο θάνατο
στο Μεσολόγγι, ήταν μια φύσις πολύ
εμπάθης και νευρική. Είχε γεννηθεί
από πατέρα επίσης νευροπαθή, ό ό-
ποιος είχε περιστεί ζωή πολύ περι-
πετειώδη και άστυχη.

Τό έρωτικό αίσθημα ζύπνησε στο
Βύρωνα από πολύ νωρίς. Δέν είχε
αυτοπληρώσει ακόμα τό όρθος έτος
του και κυριεύτηκε από σφοδρό έ-
ρωτα για μια κόρη συνομήλική του.

Ο Βύρων, όπως και ό Γκαίτε, κα-
ταλευανόταν συχνά από μελαγχολία
και δυσήταν σε βαθειά ρευδασμός.

Στό σχολείο άλλους απ' τούς συμ-
μαθητές του τούς αγαπούσε με τό
παρρησιασμό και άλλους τούς έμισούσε
θανάσιμα. Είχε γαρματίζα άδάμαστο
και δέν διαφρονόταν με κανένα τρό-
πο. 'Ο δάσκαλός του όπου πήγαινε
έλεγε γι' αυτόν ότι τούδωσαν ανά
δακτύλο ένα άλογο τού βουνού!

Στην παιδική του ηλικία, ό ποιη-
τής καταλευανόταν κάπου-κάπου ά-
πό σπασμούς και μερικοί λέγουν ότι
έπαυσε από έπιληψία. Κάποιος γι-
ατός αλλόστ, που τον είχε γνωρίσει
από κοντά, έλεγε για τον Βύρωνα
με σοβαρότητα πως ήταν... τρελλός!

Κάποτε ό ποιητής νόμιζε ότι τον
έπισκεπτόταν ένα... φάντασμα. Άνα-
γνώριζε όμως κι' ό ίδιος άνοήτως
πως αυτό ήταν πλάνη, όφειλόμενη σε
νευρική διάγνωση.

Δένια της ζωικής άνωμαλίας
και άτασίας τού Βύρωνος ήταν κι'
ή αλλόκοτη συμπεριφορά του προς
τά γυναίκες, ή όποια κάποτε έφτανε
μέχρι βαρβαρότητας. Γιατί ό ποιητής
δέν θυνοόσε μονάχα τίς Μούσες του,
αλλά και τίς... έδωκε!

Ο λόδος Βύρων.

Ο Φώσκολος.

του ανταποδίδη τις βρισιές του:
— Έλεονέ, τιποτένιος, τού είπα
πως τούλας να μού μιλάς έτσι! Μή-
πως νόμισες πως είμαι ύπνρετής σαν
έσένα; 'Ετσι να μιλάς στους βούλους!

Τό άποτέλεσμα τής βρισιής του
— Έλεονέ, τιποτένιος, τού είπα
πως τούλας να μού μιλάς έτσι! Μή-
πως νόμισες πως είμαι ύπνρετής σαν
έσένα; 'Ετσι να μιλάς στους βούλους!

Ο λόδος Βύρων.

ΓΙΑΠΡΩΝΕΖΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΕΣ ΛΕ ΡΟΥΧ

ΤΟ ΡΟΔΟ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ

χατημένο σου!...

Πραγματικά δέ, την ακόλουθη μέρα μονιάχησε με την 'Ανίκητη Καρδιά, τον πολεμιστή που έπαιρνε το Γαλάζιο Μαργαριτάρι στην αγκαλιά της κάθε νύχτα. 'Αλλά καθώς ώριμης να χτυπήσει τον αντίπαλό του ο Φτερωτός Δράκος γλύστερθηκε κι έτσι το σπαθί της 'Ανίκητης Καρδιάς χώθηκε μέσα στο στήθος του.

Το Ρόδο των Ρόδων, προτού τραβήξει από το πρόσωπο του Φτερωτού Δράκου το πεπλό που σκεπάζει το πρόσωπο των νεκρών, γονάτισε μπρος στο νεκρικό κρεβάτι και ψιθύρισε σ' αυτή το αγαπημένο της:

—Θά ζήσω μόνο και μόνο για να φέρω στη ζωή το παιδί που μου 'άφινει. Θά το μεγαλώσω και θά το περιποιηθώ ως την ημέρα που θά γεννηθεί. Θά φροντίσω για τους τάφους των δυο μας. Τότε θά πιω το φαρμάκι πουχών στην πέτρα του θαυμάσιου μου και θάβω κοντά σου για παντοτεινά...

Το Ρόδο των Ρόδων άποσύρθηκε τότε στα Γαλάζια Βουνά, σ' έναν πυργό κλεισμένο λόγους από κατάρραχτες και γκρεμούς, κι' εκεί γέννησε ένα κοριτσάκι. Τούδωσε σ' όνομα Διάφανο Δάκρυ, γι' ανάνησι των δακρύων που είχε χύσει για το θάνατο του Φτερωτού Δράκου.

Το παιδάκι έμοιαζε τόσο πολύ με τη μητέρα του, που, όποιος πώδεπε, θαρούσε πως το Ρόδο των Ρόδων θαλούσε για δεύτερη φορά. Όταν το Διάφανο Δάκρυ, μεγάλωσε πειά, κάθε φορά που έβγαζε στο παράθυρο, τα μάγουλά του παύσαν από κεί, σταματούσαν παραξενεμένα.

Κι' όταν αυτή πρόβαλλε έξω στο αλάνη, κρυβόταν από ζήλεια.

Και το Ρόδο των Ρόδων έλεγε:

—'Ηταν θέλημα του 'Αγαπημένου μου, το παιδί μας να μου μοιάζει όσο μάλιστα από τις ίτιες. Γύρισαν κι' είδαν μια γυναίκα ανεπαρκή σε μια κούνια. 'Ηταν το Γαλάζιο Μαργαριτάρι, που ζήλευε φοβάτο το Ρόδο των Ρόδων και το κυνηγούσε παντού.

—Πού είναι η πεπονημένη και το καμμάτι σου, Ρόδο των Ρόδων; φώναξε. 'Ο έρωτας σε σύντηψε και τόσο ποιά'εις να κοιτάς πάντα που λυγίσει η κοιλία της...

—'Επειδή ο Φτερωτός Δράκος ανησυχούσε, το Ρόδο των Ρόδων τον βεβαίωσε με όλο πως δεν την είχαν πληγώσει τα λόγια της ζηλιάρας γυναίκας. Τό πρόσωπό της όμως πλημυρίσε από δάκρυα και έσπασε σε δυνατά αναφιλητά. Τότε ο Φτερωτός Δράκος τράβηξε το σπαθί του, βίβωσε τα χέρια του στον σώραν και φώναξε όργισμένα:

—Γαλάζιο Μαργαριτάρι, θά έκδικηθώ την προσβολή που έκανες στην αγαπημένη μου, τιμωρώντας την ά-

παλητάρια να σκοτώνονται και σ' αποκοιμίζεις στα νεκρικά κρεβάτια. Γι' αυτό το Ρόδο των Ρόδων είχε σκεπαστεί όλους τους καθρέφτες, για να μη μπορεί το Διάφανο Δάκρυ να ιδεί την όμορφή της. Πήρε δούλες εξαιρετικής όμορφιάς, για να συνηθίστη την κόρη της στην καλλονή και να μην τη λογαριάζει ως σπάνιο δώρο. Τέλος, διέταξε τις γυναίκες που συνώδευαν την κόρη της σ' όλους περιπάτους της, να θαδίζουν και να μιλούν έχοντας τα μάτια χαμηλωμένα από φόβο μη τυχόν και δει το Διάφανο Δάκρυ την εικόνα του μέσα στις κόρες των ματιών τους.

Κι' έτσι η κόρη του Φτερωτού Δράκου έκλεισε τα δεκαπέντε χρόνια, χωρίς να ιδεί ποτέ την εικόνα του προσώπου της πουθενά.

Το Ρόδο των Ρόδων χιζανόταν να πλησιάσει προς το τέλος ή άποσπότη της κι' έλεγε μέσα της:

—'Η κόρη μου έγινε ίδια με μένα όπως ήμουν όταν ωρίστηκα να μη λησμονήσω το θάνατο του αγαπημένου μου. Τώρα πειά μπορού να έμπιστευτώ το Διάφανο Δάκρυ σε κανέναν νεαρό ιππότη που θά την αγαπήσει και θά την αγαπήσει κι' αυτή, χωρίς όμως να διώξει από τη νύχτη της τον πατέρα και τη μητέρα της.

Το Ρόδο των Ρόδων εδίδελε για τούτο της κόρης της έναν νεαρό ευγενή, που τον είχαν μεγαλώσει οι μανδραίοι μέσα σ' ένα πύργο από πορσελάνη. Αυτός έμεινε γοητευμένος από την όμορφή του Διάφανου Δάκρυ και από τα άφθονα πλούτη που της έδινε η μητέρα της για προίκα.

Προτού την πάρει, υποσχέθηκε να κατοικήσει μαζί της στην πόλη των Γαλάζιων Βουνών, να μην την οδηγήσει ποτέ πέρα από τους κήπους των γυναικείων και να μην σκεπαστεί ποτέ πέρα από το πέρας των αραβιών του θάλασσας. Τέλος, άρκεσε πως ως το τέλος των αραβιών του θάλασσας του θάλασε όλο χαμηλωμένα τα μάτια του μπρος στο Διάφανο Δάκρυ.

Αφού το Ρόδο των Ρόδων έλαβε όλες αυτές τις προφυλάξεις, έπεσε στην κόρη της:

—Παιδί μου, ήρθε ο καιρός πειά να σου βρω σύζυγο και να ξανάβρω κι' εγώ τον δικό μου. Δεκαπέντε χρόνια πέρασαν από τότε που με περιμένει στο έργο μου κρεβ-

βάτι του. Άδριο το πρωί, όταν θάρθης όπως πάντα να σου χαϊδέσω το μέτωπο, δεν θά μπορώ πειά να σηκώσω το κεφάλι από το μεταξωτό προσκέφαλό μου. 'Η φυγή μου θαχρηματώσει για την Χώρα των Πνευματικών, εκεί που θ' ανταμώσω τον αγαπημένο μου πολεμιστή.

Το Διάφανο Δάκρυ, ακούγοντας τη μητέρα της να της μιλάει για χωρισμό, της φώναξε:

—Μητέρα! Μητέρα! Μή μ' αφήνεις! Προτιμώ να διώξω το σύζυγό μου και να μείνεις εσύ!...

Κάτω από τη δροσιά των δακρύων το Διάφανο Δάκρυ έμοιαζε τόσο πολύ με το Ρόδο των Ρόδων, ώστε ο ίδιος ο Φτερωτός Δράκος δεν θά μπορούσε να ξεχωρίσει τη γυναίκα του απ' τη θυγατέρα του.

—Δεν θά σ' αφήσω όλωσθιού, κόρη μου, της άποσπότης. Θά σου παρουσιάσω μια γυναίκα, γοητευτική και όμορφη, που θά σε γοητεύσει και θά σε δροσιάσει.

—'Η κόρη μου έγινε ίδια με μένα όπως ήμουν όταν ωρίστηκα να μη λησμονήσω το θάνατο του αγαπημένου μου. Τώρα πειά μπορού να έμπιστευτώ το Διάφανο Δάκρυ σε κανέναν νεαρό ιππότη που θά την αγαπήσει και θά την αγαπήσει κι' αυτή, χωρίς όμως να διώξει από τη νύχτη της τον πατέρα και τη μητέρα της.

Το Ρόδο των Ρόδων χιζανόταν να πλησιάσει προς το τέλος ή άποσπότη της κι' έλεγε μέσα της:

—'Η κόρη μου έγινε ίδια με μένα όπως ήμουν όταν ωρίστηκα να μη λησμονήσω το θάνατο του αγαπημένου μου. Τώρα πειά μπορού να έμπιστευτώ το Διάφανο Δάκρυ σε κανέναν νεαρό ιππότη που θά την αγαπήσει και θά την αγαπήσει κι' αυτή, χωρίς όμως να διώξει από τη νύχτη της τον πατέρα και τη μητέρα της.

Το Ρόδο των Ρόδων εδίδελε για τούτο της κόρης της έναν νεαρό ευγενή, που τον είχαν μεγαλώσει οι μανδραίοι μέσα σ' ένα πύργο από πορσελάνη. Αυτός έμεινε γοητευμένος από την όμορφή του Διάφανου Δάκρυ και από τα άφθονα πλούτη που της έδινε η μητέρα της για προίκα.

Προτού την πάρει, υποσχέθηκε να κατοικήσει μαζί της στην πόλη των Γαλάζιων Βουνών, να μην την οδηγήσει ποτέ πέρα από τους κήπους των γυναικείων και να μην σκεπαστεί ποτέ πέρα από το πέρας των αραβιών του θάλασσας. Τέλος, άρκεσε πως ως το τέλος των αραβιών του θάλασσας του θάλασε όλο χαμηλωμένα τα μάτια του μπρος στο Διάφανο Δάκρυ.

Αφού το Ρόδο των Ρόδων έλαβε όλες αυτές τις προφυλάξεις, έπεσε στην κόρη της:

—Παιδί μου, ήρθε ο καιρός πειά να σου βρω σύζυγο και να ξανάβρω κι' εγώ τον δικό μου. Δεκαπέντε χρόνια πέρασαν από τότε που με περιμένει στο έργο μου κρεβ-

βάτι του. Άδριο το πρωί, όταν θάρθης όπως πάντα να σου χαϊδέσω το μέτωπο, δεν θά μπορώ πειά να σηκώσω το κεφάλι από το μεταξωτό προσκέφαλό μου. 'Η φυγή μου θαχρηματώσει για την Χώρα των Πνευματικών, εκεί που θ' ανταμώσω τον αγαπημένο μου πολεμιστή.

Το Διάφανο Δάκρυ, ακούγοντας τη μητέρα της να της μιλάει για χωρισμό, της φώναξε:

—Μητέρα! Μητέρα! Μή μ' αφήνεις! Προτιμώ να διώξω το σύζυγό μου και να μείνεις εσύ!...

Κάτω από τη δροσιά των δακρύων το Διάφανο Δάκρυ έμοιαζε τόσο πολύ με το Ρόδο των Ρόδων, ώστε ο ίδιος ο Φτερωτός Δράκος δεν θά μπορούσε να ξεχωρίσει τη γυναίκα του απ' τη θυγατέρα του.

—Δεν θά σ' αφήσω όλωσθιού, κόρη μου, της άποσπότης. Θά σου παρουσιάσω μια γυναίκα, γοητευτική και όμορφη, που θά σε γοητεύσει και θά σε δροσιάσει.

—'Η κόρη μου έγινε ίδια με μένα όπως ήμουν όταν ωρίστηκα να μη λησμονήσω το θάνατο του αγαπημένου μου. Τώρα πειά μπορού να έμπιστευτώ το Διάφανο Δάκρυ σε κανέναν νεαρό ιππότη που θά την αγαπήσει και θά την αγαπήσει κι' αυτή, χωρίς όμως να διώξει από τη νύχτη της τον πατέρα και τη μητέρα της.

Το Ρόδο των Ρόδων χιζανόταν να πλησιάσει προς το τέλος ή άποσπότη της κι' έλεγε μέσα της:

—'Η κόρη μου έγινε ίδια με μένα όπως ήμουν όταν ωρίστηκα να μη λησμονήσω το θάνατο του αγαπημένου μου. Τώρα πειά μπορού να έμπιστευτώ το Διάφανο Δάκρυ σε κανέναν νεαρό ιππότη που θά την αγαπήσει και θά την αγαπήσει κι' αυτή, χωρίς όμως να διώξει από τη νύχτη της τον πατέρα και τη μητέρα της.

Το Ρόδο των Ρόδων εδίδελε για τούτο της κόρης της έναν νεαρό ευγενή, που τον είχαν μεγαλώσει οι μανδραίοι μέσα σ' ένα πύργο από πορσελάνη. Αυτός έμεινε γοητευμένος από την όμορφή του Διάφανου Δάκρυ και από τα άφθονα πλούτη που της έδινε η μητέρα της για προίκα.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ HENRY BORDEAUX

—'Ερχομαι, ματιές, γεμάτες, άνια, σ' έναν άτελειωτο σωρό από δικογραφίες, σκεπασμένες επάνω στο γραφείο μου, χωρίς να έχω καμιά όρεξη για δουλειά. Συγχρόνως έβλεπα με την άκρη του ματιού μου τον προϊστάμενό μου Ρενάρ να γράφει ακούραστα κρατώντας σημειώσεις για την αυριανή αγόρευση του στο δικαστήριο.

—'Ερχομαι σήκωσε το κεφάλι του και με ρώτησε:

—Κάποιος χτύπησε την πόρτα... Μήπως άκουσες;

—'Όχι... του απάντησα. Δεν έγινε κανείς.

Την ίδια στιγμή όμως άκουσθηκε ένα σιγάλο γραπτόσκιωμα στην πόρτα, σαν να θροισόταν κάποιος απ' έξω και να μη τολμούσε να μπει ανησυχώντας.

—'Ο χ. Ρενάρ φώναξε δυνατά: —'Εμπρός!», με κανέναν δεν άνοιξε. 'Εκνευρισμένος πετάχτηκε απ' τη θέση του, άνοιξε την πόρτα κι' άνοιξε στο χώλλ έναν χωρικό που τον χύταζε φοβισμένα:

—Τι κάνεις εδώ;

—Τίποτα, τίποτα... Περιμένω.

—Τι περιμένεις;

—Νά δω τον δικηγόρο...

—'Εγώ είμαι... 'Εμπα και λέγε γρήγορα.

—'Ηταν ένας μεσάκιος χωρικός με μπλούζα γαλαζόχρωμη και με το μαύρο ψάβινο καπέλλο του στα χέρια, κοντόχοντρος και γερός, δειλός όμως και ντροπαλός σαν αυθιγιάδα... Της παλάδας καλής εποχής!

—'Ασφαλώς, απά μέσα μου, ή στάσι του δείχνει πως θάνατι κατηγορούμενος για κανένα σοβαρό αδίκημα.

—'Ο κυνουργός πελάτης μας, με χαμηλωμένα τα μάτια, δεν έννοσσε ανήκει το σόμα του... Μά ο προί-ν' άνοιξη το σόμα του... Μά ο προί-ν' άνοιξη το σόμα του... Μά ο προί-ν' άνοιξη το σόμα του...

—Πώς λέγεται;

—Μπενάρ... Μπενάρ... Τάπ. δού-λος σας!

—Από πού;

—Απ' το Μουλέν...

—Τι σου συμβαίνει;

—Νά! Μου έστειλαν αυτό...

Και μās έδειξε με άμνηνία έν πράσινο χαρτί...

—Μά αυτό είναι καρτυρίκη κλήσι.

Οι άνθρωποι δεν ανησυχούν τους δικηγόρους, όταν τους καλεί το δικαστήριο για μάρτυρες! Πηγαίνουν κατευθείαν εκεί, λέν, ο, ξέρουν γιό την ύπόθεσι και όλα τελειώνουν καλά...

—'Εγώ όμως δεν ξέρω τίποτα...

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, ο χωρικός πήρε ένα βρος τόσο άξιοβήγητο και θλιβερό, ώστε ο προϊστάμενός μου τον λυπήθηκε... Μάλτασε γιό φωνή που καί ήσυχα-ήσυχα του άπαιε:

—Μπρός, φίλε μου... Κουράγιο...

Δεν ήξερε ξανάπαι στο Πλημείλ-μα;

—'Αχ! Κύριε δικηγόρε... Στο χω-ριό μου είμαστε ήσυχοι άνθρωποι... Τό σόι μου, πάππου πός πάππου, ο-τε στο Εισαγγελεείο δεν πήρανα γιό άκρυες όχι στο Πλημείλμα!

—'Ακούγοντάς τον σκάσαμε στα γέ-λια, πράγμα που έριξε τον πελάτη σε μέγαλειστερη άμνηνία. Τάχε κυριολεκτικώς χαμένα και μās κύ-ταζε πότε πότε έναν, πότε τον άλλον με μάτια γεμάτα όδυο και ντροπή...

—'Ο χ. Ρενάρ τον λυπήθηκε και σοβ-ρεύτηκε.

—'Ακουσε, φίλε μου... 'Ο ρόλος των αμαρτωρών είναι σπουδαίος κι' ευ-γενικός. Ενε τα μάτια και τ' αυτιά της Δικαιοσύνης. Θά πιά ήσυχα-ή-συχα στο Δικαστήριο, κι' όμα φωνά-ζουν τ' όνομά σου θά πιά χωρίς φό-βον και χωρίς πάθος! ότι είδες...

—Δέν είδα τίποτα...

—Τότε θά πιά, πώ; δεν είδες τί-ποτα...

—Νά, ήσαν δυό-τρεις απ' αυτούς στη δική τότε, κι' όμα γυρίσαμε στο χωριό με πένθαν στην κοροβίλα...

—'Εμθαν τα έπεισάδια με τον Πρέ-δρο και τήν Εισαγγελέα οι χωριανοί μου και δεν μ' άφιναν να σταθώ γλωσσό κλαρί! 'Αλλά όνομά'εις, Τάπ; Πού κατοικείς, Τούπ; Πόσων ετών είσαι, Τάπ; Λέγε μας, τι ξέρεις Τούπ;» και τα έρετα...

—Οόλωσαν πειά τα μάτια μου, κι' έδω και λίγες μέρες πάλι, άρπάζοντας στα νύχια μου από δαύτους, άρχισα κι' έ-γώ: «Λέγομαι, Ντάπ, κατωικό, Ντούπ κι' ούτω καθεξής, πού έκανα τίς μύτες τους να τρέχουν άδεια...

—Μόυκανε καταγγελία ο 'Αστυνόμος, έλαβα προχτές τούτο το χαρτί κι' ήρθα να σάς ανταμώσω!...

—'Ακούγαμε τον δυστυχήμένο τον Τάπ κροφονέλοντας κάτω από τα μουστάκια μας! 'Η σύντομη, μά γρα-φική διήγησή του, μās διασκεδάζε άπερίγραπτα. Βαναπαίζοντας πάλι σοβαρό ύφος ο προϊστάμενός μου, τον καθόσχε, γιατί ξανακοιμόνισε σαν θρασυμένος άστυνός, με όχι από ντρο-πή πειά, όπως τότε, αλλά από τήν ανάνησι των μαρτυριών του στο χω-ριό του!

—'Ενοια σου, μαστρο-Τάπ... Θά τά ξεμπλέξουμε μια χαρά... Μή φο-βάσαι!

—'Είπε να μη φοβάται; Τράβηξε τόσα και τόσα τότε που ήμουν μά-στρος μονάχα, όχι τώρα που θά με καθήσουν και στο σκαμνί! Είμαι γιά να με τραβάν τα σκαλιά, σάς λέω...

Τήν ημέρα της δικής ο χ. Ρενάρ, συνήγορός του, δεν κοπίσε πολύ γιά να τον άδικοσά...

—'Είπε να μη φοβάται; Τράβηξε τόσα και τόσα τότε που ήμουν μά-στρος μονάχα, όχι τώρα που θά με καθήσουν και στο σκαμνί! Είμαι γιά να με τραβάν τα σκαλιά, σάς λέω...

Τήν ημέρα της δικής ο χ. Ρενάρ, συνήγορός του, δεν κοπίσε πολύ γιά να τον άδικοσά...

—'Είπε να μη φοβάται; Τράβηξε τόσα και τόσα τότε που ήμουν μά-στρος μονάχα, όχι τώρα που θά με καθήσουν και στο σκαμνί! Είμαι γιά να με τραβάν τα σκαλιά, σάς λέω...

Τήν ημέρα της δικής ο χ. Ρενάρ, συνήγορός του, δεν κοπίσε πολύ γιά να τον άδικοσά...

—'Είπε να μη φοβάται; Τράβηξε τόσα και τόσα τότε που ήμουν μά-στρος μονάχα, όχι τώρα που θά με καθήσουν και στο σκαμνί! Είμαι γιά να με τραβάν τα σκαλιά, σάς λέω...

Τήν ημέρα της δικής ο χ. Ρενάρ, συνήγορός του, δεν κοπίσε πολύ γιά να τον άδικοσά...

—'Είπε να μη φοβάται; Τράβηξε τόσα και τόσα τότε που ήμουν μά-στρος μονάχα, όχι τώρα που θά με καθήσουν και στο σκαμνί! Είμαι γιά να με τραβάν τα σκαλιά, σάς λέω...

Τήν ημέρα της δικής ο χ. Ρενάρ, συνήγορός του, δεν κοπίσε πολύ γιά να τον άδικοσά...

—'Είπε να μη φοβάται; Τράβηξε τόσα και τόσα τότε που ήμουν μά-στρος μονάχα, όχι τώρα που θά με καθήσουν και στο σκαμνί! Είμαι γιά να με τραβάν τα σκαλιά, σάς λέω...

Τήν ημέρα της δικής ο χ. Ρενάρ, συνήγορός του, δεν κοπίσε πολύ γιά να τον άδικοσά...

—'Είπε να μη φοβάται; Τράβηξε τόσα και τόσα τότε που ήμουν μά-στρος μονάχα, όχι τώρα που θά με καθήσουν και στο σκαμνί! Είμαι γιά να με τραβάν τα σκαλιά, σάς λέω...

Τήν ημέρα της δικής ο χ. Ρενάρ, συνήγορός του, δεν κοπίσε πολύ γιά να τον άδικοσά...

—'Είπε να μη φοβάται; Τράβηξε τόσα και τόσα τότε που ήμουν μά-στρος μονάχα, όχι τώρα που θά με καθήσουν και στο σκαμνί! Είμαι γιά να με τραβάν τα σκαλιά, σάς λέω...

Τήν ημέρα της δικής ο χ. Ρενάρ, συνήγορός του, δεν κοπίσε πολύ γιά να τον άδικοσά...

—'Είπε να μη φοβάται; Τράβηξε τόσα και τόσα τότε που ήμουν μά-στρος μονάχα, όχι τώρα που θά με καθήσουν και στο σκαμνί! Είμαι γιά να με τραβάν τα σκαλιά, σάς λέω...

Τήν ημέρα της δικής ο χ. Ρενάρ, συνήγορός του, δεν κοπίσε πολύ γιά να τον άδικοσά...

—'Είπε να μη φοβάται; Τράβηξε τόσα και τόσα τότε που ήμουν μά-στρος μονάχα, όχι τώρα που θά με καθήσουν και στο σκαμνί! Είμαι γιά να με τραβάν τα σκαλιά, σάς λέω...

Τήν ημέρα της δικής ο χ. Ρενάρ, συνήγορός του, δεν κοπίσε πολύ γιά να τον άδικοσά...

—'Είπε να μη φοβάται; Τράβηξε τόσα και τόσα τότε που ήμουν μά-στρος μονάχα, όχι τώρα που θά με καθήσουν και στο σκαμνί! Είμαι γιά να με τραβάν τα σκαλιά, σάς λέω...

Τήν ημέρα της δικής ο χ. Ρενάρ, συνήγορός του, δεν κοπίσε πολύ γιά να τον άδικοσά...

—'Είπε να μη φοβάται; Τράβηξε τόσα και τόσα τότε που ήμουν μά-στρος μονάχα, όχι τώρα που θά με καθήσουν και στο σκαμνί! Είμαι γιά να με τραβάν τα σκαλιά, σάς λέω...

Τήν ημέρα της δικής ο χ. Ρενάρ, συνήγορός του, δεν κοπίσε πολύ γιά να τον άδικοσά...

—'Είπε να μη φοβάται; Τράβηξε τόσα και τόσα τότε που ήμουν μά-στρος μονάχα, όχι τώρα που θά με καθήσουν και στο σκαμνί! Είμαι γιά να με τραβάν τα σκαλιά, σάς λέω...

Τήν ημέρα της δικής ο χ. Ρενάρ, συνήγορός του, δεν κοπίσε πολύ γιά να τον άδικοσά...

—'Είπε να μη φοβάται; Τράβηξε τόσα και τόσα τότε που ήμουν μά-στρος μονάχα, όχι τώρα που θά με καθήσουν και στο σκαμνί! Είμαι γιά να με τραβάν τα σκαλιά, σάς λέω...

Τήν ημέρα της δικής ο χ. Ρενάρ, συνήγορός του, δεν κοπίσε πολύ γιά να τον άδικοσά...

—'Είπε να μη φοβάται; Τράβηξε τόσα και τόσα τότε που ήμουν μά-στρος μονάχα, όχι τώρα που θά με καθήσουν και στο σκαμνί! Είμαι γιά να με τραβάν τα σκαλιά, σάς λέω...

Τήν ημέρα της δικής ο χ. Ρενάρ, συνήγορός του, δεν κοπίσε πολύ γιά να τον άδικοσά...

—'Είπε να μη φοβάται; Τράβηξε τόσα και τόσα τότε που ήμουν μά-στρος μονάχα, όχι τώρα που θά με καθήσουν και στο σκαμνί! Είμαι γιά να με τραβάν τα σκαλιά, σάς λέω...

Τήν ημέρα της δικής ο χ. Ρενάρ, συνήγορός του, δεν κοπίσε πολύ γιά να τον άδικοσά...

—'Είπε να μη φοβάται; Τράβηξε τόσα και τόσα τότε που ήμουν μά-στρος μονάχα, όχι τώρα που θά με καθήσουν και στο σκαμνί! Είμαι γιά να με τραβάν τα σκαλιά, σάς λέω...

Τήν ημέρα της δικής ο χ. Ρενάρ, συνήγορός του, δεν κοπίσε πολύ γιά να τον άδικοσά...

—'Είπε να μη φοβάται; Τράβηξε τόσα και τόσα τότε που ήμουν μά-στρος μονάχα, όχι τώρα που θά με καθήσουν και στο σκαμνί! Είμαι γιά να με τραβάν τα σκαλιά, σάς λέω...

Τήν ημέρα της δικής ο χ. Ρενάρ, συνήγορός του, δεν κοπίσε πολύ γιά να τον άδικοσά...

—'Είπε να μη φοβάται; Τράβηξε τόσα και τόσα τότε που ήμουν μά-στρος μονάχα, όχι τώρα που θά με καθήσουν και στο σκαμνί! Είμαι γιά να με τραβάν τα σκαλιά, σάς λέω...

Τήν ημέρα της δικής ο χ. Ρενάρ, συνήγορός του, δεν κοπίσε πολύ γιά να τον άδικοσά...

—'Είπε να μη φοβάται; Τράβηξε τόσα και τόσα τότε που ήμουν μά-στρος μονάχα, όχι τώρα που θά με καθήσουν και στο σκαμνί! Είμαι γιά να με τραβάν τα σκαλιά, σάς λέω...

Τήν ημέρα της δικής ο χ. Ρενάρ, συνήγορός του, δεν κοπίσε πολύ γιά να τον άδικοσά...

—'Είπε να μη φοβάται; Τράβηξε τόσα και τόσα τότε που ήμουν μά-στρος μονάχα, όχι τώρα που θά με καθήσουν και στο σκαμνί! Είμαι γιά να με τραβάν τα σκαλιά, σάς λέω...

Τήν ημέρα της δικής ο χ. Ρενάρ, συνήγορός του, δεν κοπίσε πολύ γιά να τον άδικοσά...

—'Είπε να μη φοβάται; Τράβηξε τόσα και τόσα τότε που ήμουν μά-στρος μονάχα, όχι τώρα που θά με καθήσουν και στο σκαμνί! Είμαι γιά να με τραβάν τα σκαλιά, σάς λέω...

Τήν ημέρα της δικής ο χ. Ρενάρ, συνήγορός του, δεν κοπίσε πολύ γιά να τον άδικοσά...

—'Είπε να μη φοβάται; Τράβηξε τόσα και τόσα τότε που ήμουν μά-στρος μονάχα, όχι τώρα που θά με καθήσουν και στο σκαμνί! Είμαι γιά να με τρα

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

H. A. M. H. ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ.

—Καθώς μās προειδοποιούν οι μεγάλοι Παρισινοί Ο και Μόδας με τα ειδικά περιοδικά τους, εφέτος το καλοκαίρι θα φορεθούν πολύ τα φορέματα από λεπτό άσπρο βουάλ εμπριμέ με βούλες: μύρτες, ή μπλέ, ή κόκκινες ή πράσινες.

—Τα φορέματα αυτά θα έχουν φούστες: άν-φόρη και κορσάζα ίσια με εσάρπες στο λαιμό.

—Κατά την ντεμ' σιζόν όμως θα ιδούμε και πολλά φορεματάκια από λεπτό κρέμ μάλλινο γρανιζομένο με πουνιέ κάτω στα μανίκια και με μικρή εσάρπα στο λαιμό από κρεπ-νέ-σιν ή γαζ-νέ-σιν, επιρριμμέ με βούλες.

—Έπάνω από τ' ανοιχτάκια επανωφοράκια, θα φορέσουμε επίσης εσάρπες: έμπριμέ με βούλες.

—Με αυτίρο ή μπλέ-μαρέν επανωφόρα πηγυζήν πολύ εσάρπα μαύρη έμπριμέ με βούλες: κόκκινες, ή εσάρπα ήσπρη έμπριμέ με βούλες: μαύρες.

—Θα ιδούμε επίσης και όμπρέλλες: μαύρες με μπορντούρες άσπρες και με μαύρες βούλες, καθώς και όμπρέλλες: κόκκινες με μπορντούρες άσπρες με κόκκινες βούλες: κλπ.

—Κατά την άνοιξη, εκτός των άλλων, θα φορέσουμε και φορέματα σκούρα με άμπρισμα ή και με μπορντούρες από ύφανση έμπριμέ με βούλες.

—Με τ' ανοιχτάκια ταγιέρ μας θα φορέσουμε και μεγάλες γραβάτες: από σουάτ έμπριμέ με βούλες, ή σκωτ'έζικο.

—Τα φορέματα που γίνονται όλο-κληρα από ύφανση με βούλες πηγυζήνουν σε πολύ νέες κυρίες και σε μικρά κοριτσάκια.

—Και ή κύριες όμως κυρίες μπο- ρούν να φορέσουν αν θέλουν, φορέ-ματα με βούλες, άσπεί το φόντο του ύφαισματος να είνε σκούρο, μαύρο ή μπλέ-μαρέν και ή βούλες άσπρες και μικρές.

—Αν έχετε ένα μαύρο ντεμοντέ φόρεμα και θέλετε να το φρεσκάσετε, προσθέστε του άμπρισμα ή και υπο- ντούρα από ύφανση μαύρη, έμπριμέ με κόκκινες ή πράσινες βούλες.

—Χίλοι στη νύκτα των άμπρισμα, ή πορτοκάλι να υποτίθεται σε μοντέρνο ήτοιόδοποτε παλιό φόρεμά σας. Σ' ένα παλιό φόρεμα μαύρο μεταξωτό, π.χ., προσθέστε άμπρισμα δαντε- λένιο και υποντούρα δαντελλένια, αν το φόρεμα δεν είνε άσκατά μακρό, κι' έτσι θα έχετε ένα λίκνα έξοδα μιά μοντέρνα τουαλέττα γοοού.

—Καθώς θα είνε πολύ της μόδας εφέτος κι' ή σκωτ'έζικες: γανιζο- ύμενες, μπορούμε πολύ εύκολα να διο- ρθώσουμε ένα ντεμοντέ μας φόρεμα, προσθέτοντας άμπρισμα από ύφανση σκωτ'έζικη.

—Αν γράψουνται με κορδέλλα ή ήθη, θα γρανιζοούνται με κορδέλλα σκωτ'έζικη.

—Θα ιδούμε και άσκατες όμπρέ- λες σκωτ'έζικες και σάντες: άσπρες.

1) Φόρεμα από λινόμεταξο άσπρο, με βούλες πράσινες. 2) Κο- στούμι για μικρό άγόρι από λινό μπλέ, με γρανιζομένες άσπρες. 3) Φόρεμα για κοριτσάκι από βουάλ άσπρο έμπριμέ, με λουλουδάκια ροζ. 4) Φόρεμα για κοριτσάκι από λινό μπλέ και άσπρο, γρανι- ριμένο με άζουρ από κορτοννέ.

Έπάνω από μαύρα, άσπρα ή μπλέ- μαρέν φορεματάκια θα φορέσουμε συ- χνά και βέστες: σκωτ'έζικες.

—Με άνοιχτάκια ταγιέρ από πο- πελιν άσπρη ή κρέμ ή μπλέ, θα φο- ρέσουμε μπλουζές: άσπρες έμπριμέ με βούλες: σκούρες.

—Για τα ταγιέρ πάλι θα χρησιμο- ποιήσουμε ποπελιν μάλλινη.

—Καθώς είπαμε και σε προηγού- μενα άρθρα μας, τώρα την άνοιξη θα φορέσουμε ταγιέρ φανταζί, και τα- γιέρ άπλά κλασικά.

—Άρκετές ζακέτες: θα είνε κομ- μένες σε σχέδιο σιόνκι, αλλά θα έ- χουν ζώνες δερμάτινες.

—Τα βελούδινα ταγιέρ δεν θα φορεθούν τόσο πολύ εφέτος.

—Φαίνεται ότι το καλοκαίρι θα φορέσουμε και ταγιέρ από λεπτό ά- σπρο κρέμ, από λινόμεταξο, και από λινό.

—Θα φορέσουμε επίσης, κατά τις μεγάλες ζέστες, και φορέματα λινό- μεταξο και με άζουρ.

—Με τα λινό- κα κεντημένα φορέματα, θα φορέσουμε ζώ- νες από βε- λούδινη μαύρη κορδέλλα, και

άσπρες καπελίν ψάθινες, γρανιζομέ- νες με μαύρο επίσης βελούδο.

—Με τα άναμυλ-σπόρ, θα φορέ- σουμε εσάρπες: ζωτόχρωμες από λαινώ ή από κρέμ μεταξωτό.

—Θα είνε πολύ άν-δύγκ εφέτος και ή εσάρπες από λεπτή μάλλινη δαντέλλα, τις όποιες θα τυλίγουμε δυό και τρεις φορές γύρω στο λαιμό μας. Με τις εσάρπες αυτές θα φορέ- σουμε και μπασέ άσπρη, καιωμένα δηλαδή από την ίδια δαντέλλα, έ- πάνω σε φόντο από ύφανση.

—Θα ιδούμε κι' εσάρπες: άποτε- λόμενες από τρεις ή τέσσαρες μπάντες διαφορετικού χρώματος.

—Η εσάρπες αυτές θα είνε τόσο πολύ μακρές, ώστε ή άκρες τους θα συγκροτούνται από την ζώνη.

—Συγγνώ, ή εσάρπα θα δένεται σαν ήπλη γραβάτα γύρω στο λαιμό, με άκρες μακρές και φλοτάντ.

—Θα ιδούμε κι' εσάρπες από τζέρσεϊ μάλλινο, ή από σάντν γυα- λιστέρο, ή θα- μπό.

—Θα είνε έ- μως άρκετά άν- δύγκ και ή μι- κρές εσάρπες, ή όποιες θα σχη- ματίζουν γιανιά σε πολλές ζα- κέτες και τών

όποιων ή δυό άκρες θα διασταυρώ- νονται έμπρός με μιά κορδέλλα από μέταλλο ή από στράζ.

—Με λουσάτα φορέματα θα φορέ- σουμε εσάρπες: άσπρη με το φόρεμα ή από τούλι ή από μουσαλίνα ή ή- πό δαντέλλα μεταξωτή.

—Έπανωφόρια και φορέματα σπόρ θα γρανιζοούνται και με σειρές από κουμπιά, διαγωνίως, καθέτως, ή ή- ριζοντίως, άναλόγως του σχεδίου των ντεκούρ, των ρεδέρ και των παρα- μέντων.

—Θα ιδούμε επίσης κι' έπανωφό- ρια, τα όποια θα γρανιζοούνται στο έ- να πλάι, από τον ώμο ως κάτω, με κουμπιά.

—Όσάυτως και άρκετές ρόμπ- μαντώ θα γρανιζοούνται από επάνω ως κάτω, με κουμπιά.

—Άρκετές βέστες θα κλείουν δια- σταυρούμενες και θα γρανιζοούνται με λοξές γραμμές κουμπιών.

—Συχνά τα μπλοτέρ θα συγκα- τυνώνται στη φούστα με κουμπιά.

—Τα νέα κουμπιά θα είνε από κρύσταλλο, από γαλαξόλιθο, ή από κοράλλι.

H ΠΑΡΙΣΙΝΗ

H ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Χίλια δάκρυα δεν μπορούν να ξεπληρώσουν ένα χρέος.

—Το καλό όλογο δίνει κουράγιο στον καβαλλάρη.

—Υπάρχουν λόγια που μοιάζουν με άλμυρα γλυκίσματα.

—Όποιος τρώει μόνος του το ψω- μί του, μόνος του βαστάει και το φορ- τίο του.

—Η νύχτα γεννά την αύριανή μέ- ρα και μόνο ο Θεός ξέρει τι θα φω- τιστή ή αύγη.

—Η άγνοια είνε το μισό της ώ- μορφιάς.

—Η ζημία είνε άδελφή του κέρ- δους.

—Ο άνθρωπος έχει δυό έχθρους: πού τους αγαπά ώστόσο πολύ: τα χρήματά του και τα παιδιά του.

—Χίλιοι φίλοι είνε λίγο. Ένας έχθρος είνε πολύ.

—Στον άλλον κόσμο θα πάρης ό,τι θα δώσης σ' αυτόν.

—Όταν θρίσκεσαι σε συναναστρο- φή, μόν ή κίνεις κατάχρησι ούτε της βουλίας ούτε της σιωπής σου, αλλά να μεταχειρίζεσαι εξίσου τ' αυτιά σου και τη γλώσσα σου.

—Η καρδιά είνε σαν το παιδί: ελπίζει ό,τι ποθεί.

—Κάθε περιστατικό είνε κι' ένα μάθημα για τη ζωή.

—Όταν ο ήμάς ξεχνά τον έαυ- τό του, τότε κι' οι πιστοί χάνουν το σεβασμό τους σ' αυτόν.

ΓΑΜΟΙ

—Άλκης Θεοδωρόπουλος—Άγγελική Δ. Χρονιοπούλου εκ Ναυπλίου, έτέλεσαν τους γάμους των την 10ην Μαρτίου. Τους εύ- χόμεθα πάσαν ευτυχίαν.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΑΡΧΑΓΩΓΟΙ

—Αθανάσιος Κρασσάκοπουλος—Αέλα Γ. Θεοδωρόπουλος Εβρικαν άμοιβαίαν ύπόσχε- σιν γάμου.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ",

Ο μόνος τρόπος για να περνάτε ευχάριστα τις βραδιές, είνε να προμηθευθήτε τα βιβλία της «Βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου». Είνε ο πρ ευχάριστος και διασκεδαστικός σύντροφος.

Είς την «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται έργα της Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, άρι- στοεργηματικά, τα όποια έχουν μεταφρασθεί είς έλας τās γλώσσας του κόσμου και έχουν κυκλοφορήσει είς εκατομμύ- ρια άντιτύπων και πού μόνον το όνομα των συγγραφέων των άποτελεί έγγύησιν περί της άξίας των.

Ίδού ο λεπτομερής κατάλογος της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΛΑ (Σελίδες μεγ. σχήμ. 640. Τιμή έσωτ. δρ. 60, έξωτ. δρ. 80). Ο «Καπετάν Φάντασμα», έργον μυστηριώ- δες, αίσθηματικότατον, περιπαθέστατον, πλθ- ρες δραματικών και τραγικών έπεισοδίων, έ- ξελίσσεται είς την Ίσπανίαν κατά την εποχήν του Μ. Ναπολέοντος, περί τών πυρών ενός ευ- γενούς, έπ' του όποιου βαρύνει ή σκληροτέρα μοίρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμή έσωτ. δρ. 30, έξωτ. δρ. 40). Διά τών «Καπετάν Βρυκόλακας» δεν χρειά- ζεται άλλη σύστασις είς όσους δεν τ' έχουν διαβάσει, παρά να έρωτήσουν έναν πού να τόν έδιάβασεν διαν' έδημοσιεύη είς το «Μπουκέ- το». Διά τών «Καπετάν Βρυκόλακας» μπορούμε να πούμε ότι έσημείωσε την μεγαλειτέραν επι- τυχίαν εξ όσων μυθιστορημάτων έδημοσιεύθη- σαν ως τώρα στην Έλλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΤΟΥ ΛΩΝΟΣ ΠΥΜ ΤΟΥ ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΕ (Δύο τόμοι. Έκαστος τόμος έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Ένα από τα άθάνατα έργα της φιλολογίας είνε και αί «Περίπετειαί του Πύμ», αί όποια έχουν μεταφρασθεί είς έλας τās γλώσσας του κόσμου. Ένα τραγικό ταξείδι στον Νότιον Πό- λον, πρδ τών τραγικών μυστηρίων του όποιου παλαιών σκληρόν άγώνα οί ήρωες του ρωμάν- τζου, γραμμένο από έναν τών μεγαλειτέρων ποιητών του κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΑΙΑ ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30). Μέσα στις σελίδες της «Πληγωμένης Καρ- διας» περιγράφεται ένα τρυφερότατον ειδυλ- λίδας μεταξύ μιας κόρης και του εξαδέλφου της, λιον μεταξύ τών δύο αυτών άγνων έραστών με βασανιστήν των δυό αυτών άγνων έραστών τών σκληρόν και άφαντάτως πλάγγοντων πα- τέρα της κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30). Η «Σφιγξ τών Παγών» είνε το άριστούρ- γημα του μυθιστοριογράφου των παραδόξων ταξείδιον Ιουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομα- κτικό, πολύπλοκον, κρατεί άπ' άρχής μέχρι τέλους άδιάπτωτον το ενδιαφέρον του αναγνώ- στου.	Η ΣΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ (Σελίδες 150. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Αίσθηματικότατον μυθιστόρημα, γραμμένο από την τρυφερήν Γκρεβίλ, εκτυλίσσεται μέσα στους κύκλους τών ευγενών της Ρωσίας, τών όποιων μ' εξαίρετική λεπτότητα περιγράφει την ζωήν και τα έθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Περίεργότατον και τρομακτικότατον μυθι- στόρημα, το όποιον κρατεί άπ' άρχής μέχρι τέ- λους είς συνεχή άγωνίαν τόν αναγνώστην με την δραματικήν πλοκήν του και το μυστήριόν της, το όποιον μόνον είς το τέλος διαφωτί- ζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ ΤΗΣ ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Η Λάγκερλεφ είνε ή μεγαλειτέρα συγγρα- φεύς του αιώνος μας και έχει βραβευθεί με το Παγκόσμιον Βραβείον Νόμπελ. Αυτό μόνον δύ- ναι να έγγυηθί διά την «Κόρην του Μεγά- λου Βάλτου», ή όποια είνε άληθές άριστούρ- γημα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ ΤΟΥ ΜΥΡΖΕ (Σελίδες 188. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Η «Μονμάρτρη» είνε το άριστούργημα της ρωμαντικής τέχνης, γραμμένο από τόν άθάνατον συγγραφέα τών «Μποέ». Η ζωή τών φοιτη- τών στο Παρίσι, οί έρωτές των, ή πτώχεις των, περιγράφονται με δραματικότητα είς τās σελίδας της «Μονμάρτρης».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 136. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Ένα μικρό Άθηναϊκό μυθιστόρημα, γραμμένο μ' εξαίρετική τέ- χνη και χάρι, γεμάτο αίσθημα και ενδιαφέρον.	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ (Σελίδες 48. Τιμή έσωτ. δρ. 5, έξωτ. δρ. 8). Συμφοτικό μυθιστόρημα του άποθανόντος Έλλης λογιστή, το όποιον διακινεί ή ποιητική του περιγραφή, ή ευχάριστη πλοκή του και το βαθύ του αίσθημα.	

Εκτός τών άνωτέρω βιβλίων της Βιβλιοθήκης, υπάρχουν και πωλούνται είς τὰ Γραφεία μας οί προηγούμενοι τόμοι του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οί όποιοι πωλούνται ο μόν πρώτος πρδς δραχμάς 1000, οί δε λοιποί πρδς δραχμάς 250 διά τ' Ε- ωτερικόν και δραχμάς 375 διά τ' Εξωτερικόν.

Έκαστος τόμος του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» είνε ολόκληρος βιβλιοθήκη, ή εκλεκτικότης της όποιας είνε εξαίρετική. Είς έκαστον τόμον περιέχονται υπερπεντακκία διηγήματα και εκατοντάδες ποιημάτων, άνεκδότων, κομωδιών, παικίλων, περιέργων και υπερήλικαι εικόνες, χρωματιστά και μη.

Είς τόν πρώτον τόμον του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» υπάρχουν τα μυθιστορήματα «Η γυναίκα του άλλου», «Η διαβολογυναι- κα», «Το Ημερολόγιο της Εύας», «Δυό καρδιές πού αγαπήθηκαν» και το δράμα του Μαίτερλιγκ «Η πριγκίπισσα Μαλ- λαν».

Είς τόν δεύτερον τόμον «Ο Καπετάν Βρυκόλακας», «Η δολοφονημένη», «Η άγάπη και ο θάνατος», ή άρχή του «Έξαδέλφου του Διαβόλου» και της «Μούμιαις πού ζωντάνεψαν».

Είς τόν τρίτον ή συνέχεια του «Έξαδέλφου του Διαβόλου» και της «Μούμιαις πού ζωντάνεψαν», «Η καινούργια άγάπη και παλιάν», «Τα Άπομνημονεύματα του Γαβριηλίου», «Τα Άνεκδοτα έξεχόντων Έλλήνων» και το μυθιστόρημα του κ. Ξενοπούλου «Πιστή στον Έρωτα».

Είς τόν τέταρτον τόμον «Απομνημονεύματα του Παύλου Νιρβάναν».

Επίσης πωλούνται είς τὰ Γραφεία μας τα περίφημα «Ημερολόγια του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τών έτών 1926, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931 και 1932 πρδς δραχμάς 25 έκαστον, έλεύθερα ταχυδρομικών τελών. Όσοι θέλουν ολόκληρον την σειράν τών «Ημερολογίων» τούς γίνεται έκπτώσις 30 ο.ο.

Όποιος είς τὰ Γραφεία μας πωλούνται και οί προηγούμενοι τόμοι του περιοδικού «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οί όποιοι πωλν- ται ο μόν Α' τόμος πρδς δραχ. 300, οί δε λοιποί πρδς δραχ. 250 έκαστος. Διά τ' Εξωτερικόν δραχ. 400 έκαστος.

Όλοι αί άνωτέρω έκδόσεις μας εύρίσκονται παρὰ τῶ Γεν. Άντιπροσώπῳ μας Αιγύπτου—Σουδάν ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ (Γραφείον μας Άλεξανδρείας 12, οδός Σέχ Σολιμάν Πασά) και πωλούνται είς τās άναφερομένας τιμές. Άπεστέλλον- ται δε είς έλας τās πόλεις της Αιγύπτου και Σουδάν πλέον ταχυδρομικών έξόδων έναντι πληρωμής κατά την παραλαβήν.

ΟΠΩΣ ΚΑΘΕ ΧΡΟΝΟ ΚΑΙ ΕΦΕΤΟΣ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΡΧΟΜΕΝΗΝ
ΕΑΡΙΝΗΝ ΕΠΟΧΗΝ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ - ΖΟΜΠΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 17^Α

εφωδιασμένον με τὰ τελευταία μοντέρνα σχέδια
εἰς πλουσιωτάτην ποικιλίαν ὑφασμάτων τῶν

Παρισινῶν Ἑργοστασίων

ΘΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ

ΜΑΡΟΚΑΙΝ	ΜΕΤΑΞΩΤΑ	ΕΜΠΡΙΜΕ	καὶ	ΣΚΕΤΑ
ΚΡΕΠ ΣΑΤΕΝ	"	"		"
ΚΡΕΠ ΖΩΡΖΕΤ	"	"		"
ΚΡΕΠ ΝΤΕ ΣΙΝ	"	"		"
ΤΟΥΛΑ ΝΤΕ ΣΟΥΑ	"	"		"
ΣΕΜΙΣΙΕ	"	"		"
ΦΟΥΛΑΡ	"	—		—
ΦΛΕΡΕΤ	ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ	"		"
ΠΙΚΕ ΦΑΝΤΑΙΕΝ	"	"		"
ΒΟΥΛΛΑΣ	"	"		"
ΖΩΡΖΕΤ	ΒΑΜΒΑΚΟΜΕΤΑΞΕΣ	"		ΣΚΕΤΕΣ
ΛΙΝΑ				
ΣΑΠΩΝΕ				
ΣΑΓΚΑΗ				

ΕΠΙΣΗΣ ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΛΕΥΚΟΝ ΕΙΔΟΝ

ΜΕ ΤΑΣ ΠΛΕΟΝ ΚΑΛΥΤΕΡΑΣ ΤΙΜΑΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 17^Α